המחיר: 5.00 ל"י | מספר 1998 | שנה 40 | י"ג טבת תשל"ו, 17.12.75

העולם הזה

הפרשה המסעירה את צמרת צה"ל

תא"ל אריה בראון

דגת גנרל ללכלר של פרס

את זה תקרא לראשונה בשנת 2001:

„לא אוכל עוד לשתוק!"

פרק ראשון מתוך „יומני אלון" כפי שהוכתבו לנהגו. היומנים, הרואים אור לראשונה, נקנו על־ידי הוצאת זוארץ ויפורסמו מעל דפים אלה החל מגליון זה.

בראשית דצמבר הגעתי שוב לגינוסר, להינפש לימים אחדים, לאחר מסע מייגע בבירות אירופה ופגישות עם אולאף [פאלמה], הלמוט [שמידט] וז'אן [סובניארג, שר החוץ הצרפתי]. התברר מעל לכל ספק כי מדינות אירופה איתנות בדעתן כי אין מו"מ בלי אש"פ. זאת גם עמדתו הלא־רשמית, אך התקיפה של המימשל בארה"ב. רוב המנהיגים עימם נפגשתי הביעו את תמיכתם בתוכניתי המדינית, אך הביעו צער על עמדתם הקשוחה של ראש הממשלה ושר הביטחון. הידיעות הקשות שהוסיפו להגיע מדי שעה התישו אותי מאוד, ורק כוס התה שהכינה לי רות [אלון, אשתו של המחבר] עזרה מעט להפיג את המתח.

ממהדורת החדשות של אותו לילה נודע לי לראשונה על הפגנת השרירים בסבאסטיה. דמי רתח בי. רעד ופלצות אחזוני. האומנם? דומה כי ה־

המחבר (מימין) וראש הממשלה דאז

פעם מלאה הכוס. חייגתי ללישכתו של שמעון [פרס, שר הביטחון] משם נמסר לי שיצא לנשף־צדקה אצל מנטש [איש־רוח ונדיב ידוע]. שאלתי את אריה [בראון, שלישו של פרס] לפשר הדבר, ומדוע לא הציבו מחסומים ולמה לא הביא איש את הדבר לידיעתי. אריה אמר שיברר ויודיע לי בבוקר ללישכה. רות הכינה קומפרסים [תחבושות קרות] להצן מצחי הלוהט.

למחרת בבוקר, משמשעתי בחדשות על החלטת מועצת הבטחון בדבר שיתוף אש"פ בדיונים בינואר, ידעתי שהיוזמה נשמטה מידינו לחלוטין. התקשרתי לגרשום [שוקן, עורך „הארץ"] והודעתי לו על תוכניתי האישית להידברות עם אש"פ במטרה להקים מדינה פלסתינאית בשטחים שנפנה, תמורת הכרת אש"פ בנו והפסקת הטרור. ואכן, למחרת פורסמו דבריי במלואם בכותרת הראשית של העיתון. לפני הצהריים טלפון ממישרד ראש הממשלה. דן [פתיר] על הקו. תבע ממני כי אכחיש את הפרסומים. סירבתי. בערב, שמעתי בקול ישראל כי יצחק [רבין, ראש הממשלה באותם חודשים] אמר בנאום שנשא לפני כנס המנהיגים היהודים בירושלים את שלושת ה„לאווים" של ממשלת ישראל: לא הידברות, לא הכרה, לא מדינה פלסתינאית. עולמי חרב עלי. הבינותי כי בלי נכונות לגלות גמישות בעניין אש"פ, אנו הולכים לקראת התאבדות מדינית. יצחק הולך ומתקשח ומעלה עצמו על דרך ללא מוצא. רינה [מזכירתו של המחבר] היטיבה את הבקבוק החם לרגליי ואני החלטתי זה הזמן להתחיל לפעול ברצינות.

בישיבת מרכז העבודה תקפו החברים את יצחק על כניעתו לקיצונים בסבאסטיה. החלטתי שזה הרגע, לא אשתוק עוד. שתיתי כוס תה והתחלתי לכתוב יומן.

© כל הזכויות שמורות למלביה"ד ולהוצ' זוארץ.

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

הממשלה החליטה על שרשרת תגובות לנצחון רק"ח בנצרת

בין השאר - תקיפות של חיל־האוויר

בישיבת הממשלה המייוחדת אמש מסר שר העבודה, שבמסגרת מישרדו הינו השר האחראי לענייני ערבים, סקירה ממצה על ניצחון רק"ח בבחירות לעיריית נצרת.

לאחר מכן העלו השרים הצעות לפתרון ולתגובה הולמת של ממשלת ישראל על המצב החדש שנוצר.

בין השאר הציע שר התיירות לשלוח גרזן מעוטר בסמלי 12 השבטים לראש עיריית נצרת הקומוניסט ולהאסיף פתק שבו ייכתב בעברית ובערבית „בתקווה שתבין את הרמז..."

שרי המפד"ל תבעו לפתוח במסע הסברה בעולם בו תוכיח ישראל באותות ובמימצאים כי ישו נולד בנצרת־עילית או בכרמיאל ובכך לסכל את מזימות רק"ח, השואפת להיבנות מכספם של צליינים ותיירים.

שרים אחרים קראו לנציגי הממשלה להחרים כל מיפגש או ישיבה בה ישתתפו ראשי עיריית נצרת והביעו תקווה כי הפעם לא תרתע ארה"ב מלהפעיל את זכות הווטו שלה.

הממשלה החליטה לאמץ שרשרת תגובות שיילכו מן הקל אל הכבד ובין השאר, כך נודע לכתבנו הצבאי, סוכם שבמקרה של ירי מחבלים בגליל, יש להגיב מייד וללא היסוס בהפצצה מאסיבית של ריכוזי רק"ח—אש"ף בנצרת.

כל מטוסינו יחזרו בשלום לבסיסם.

יש לי יום חאג'

ראש הממשלה אמר בכינוס המנהיגים בירושלים, כי הוא רואה בעלייה לרגל של מיליון יהודים לישראל בשנת 1976, תשובה הולמת לגינוי הציונות.

הוא גם הבטיח שכל יהודי שיעלה לרגל לירושלים, וימלא בכך את אחת מחמשת המצוות המרכזיות ביהדות, יזכה בתואר חאג' ויוכל לחבוש כל ימיו בגאווה כובע טמבל שיוענק לו על־ידי משרד התיירות.

ראש הממשלה סיים את דבריו בברכה היהודית המקובלת „אללה הוא אכבר" ואחר כרעו כל באי הקונגרס על ברכיהם ונשאו תפילת הודייה.

עם אחר

מי שמדבר על מדינה אחת בין הים והירדן הוא תם או טיפש.

מי שמדבר על שתי מדינות בין הים והירדן רואה את הדברים כפי שהיה רוצה שיהיו.

אני מדבר על שלוש מדינות, כי בין הים והירדן ישנם שלושה עמים. העם השלישי, והצעיר מכולם, הוא זה שיזם ולקח חלק בחינגא שנערכה לאחרונה בסבסטיה.

אין לי ביקורת נגד העם השלישי הזה. כל עם — והטריפ שלו. הוא לא מפר את החוק והסדר של העם שלי, כי הוא פועל במערכת החוקים והסדרים של העם שלו, ונראה לי שזו זכותו, בדיוק כמו זכותם של הפלסתינאים או הדרום־מולוקים לדת, לקרקע ולהגדרה לאומית.

אין לי גם התנגדות למשא ומתן טריטוריאלי איתו במסגרת הסדר כולל במזרח התיכון. אני לא פאנאטי, ומוכן להיפגש איתו לא רק בשדה הקרב.

יש לי רק בקשה צנועה אחת: שלא ייקח אותי בתוכניות היישות הלאומית שלו. שידאג הוא ליישותו, ואני ליישותי. אני מוכן לחיות לצידו בשלום למרות שאין בינינו שום דבר משותף, ואף להחליף איתו שגרירים.

אבל שיהיה ברור: אני לא עם איתו ושלא ידבר וייעשה בשמי.

אחרת יהיה עלי לראות עצמי כעם מותקף ולהגיב בהתאם. אולי אפילו במילחמת מנע.

דבר המערכת

מחדל הסברתי

בכעס ובאכזבה רבה שמענו כי בני הקהילה היהודית בלבנון לא נטבחו ביד המושלמים ועובדי־הצלם הניצים בבירתם ביירות, ואף עשו אלה ואלה להצלתם ולפינויים של יהודינו — ונודע כי רק יהודי אחד נהרג באקראי במהלך המאורעות.

ואנו, שמכירים אנו את הצידונים הערמומיים, היה עלינו לתת על כך דעתנו ולהסביר לעולם כי רק מטעמי „פרופאגאנדא" לא רצחום נפש בדם קר.

וכן עלינו למחות נמרצות באוזני העולם הנאור על שלא רצחו אלה את יהודינו נפש, כמנהגם, ומנעו מאיתנו נשק הסברתי ראשון במעלה. ושומה עלינו להוקיע את „טריקם" המלוכלך.

וגם מסכת ה„פורים־שפיל" שעל פניהם איננה מחפה על כוונותיהם הרצחניות.

23 מ. צוארנד

כלבים וחתולים בישראל 1975

מאת
צוות חקירה אובייקטיבי של ZOO הארץ
יאיר עמי־חתול
מיצי פורת
מנחם מיאוכלסון
שונרא כ"ץ

פרק א':
יש כלבים גם בסדר

כידוע הכלבים הם מסריחים, מגעילים, תוקעים נודים ותמיד נוזל להם מהאף; אך בקיבוץ כלב-שלום שבנגב יש שלושה כלבים שהם דווקא בסדר ויש להם משפחות מסודרות עם שלושה גורים וילד-שעשועים נחמד.

פרק ב':
מאבקם הצודק של החתולים

החתולים נאבקים, ובצדק, נגד השתלטותם החולנית של כלבים מתוסבכים בנביחותיהם הקולניות על מלונות אורחים ותיירים; דבר המביא, לדבריהם, רצח והרג אל בתינו השקטים וממיט שואה על ילדינו העוקצנים.

פרק ג':
האו־האו מול מיאו

אמת נכון, יש גם חתולים שמעוצם צדקתם הנצחית ואמונתם הפלאית מביאים טיפ-טיפונת קשיים על הסובבים אותם; אך הם עושים זאת מתוך אהבת אמת רכה ועדינה שקולה כקולם — קול המיאו החרישי הבא מן הלב.

הכלבים לעומתם פועלים מתוך יצר של שינאה עצמית וכל שאיפתם היא להרוס ולהשמיד כל חי במסווה של אשליות מטורפות שהם עצמם אינם מאמינים בהן; ולא בכדי הפך שמו של אביהם הרוחני, הלורד האו-האו, לשם נרדף לכל הרע שבעולם.

כלב מתחנף אל ילדה על מנת לטורפה חיים
„זו שיטתם מאז ומעולם"

פרק ד':
הפנתרים הם בעצם כלבים

משראו הכלבים כי דעת הקהל תפסה בדיוק עם מי יש לה עסק, הם החליטו לשנות את שמם ל„פנתרים", אך הם לא הפילו בפחם אף אחד — הם נשארו בדיוק אותם כלבים מצורעים ומסופלסים, למרות שהחליפו את צבעי הנודות שהם תוקעים.

משירי אהבת ארץ־ישראל:

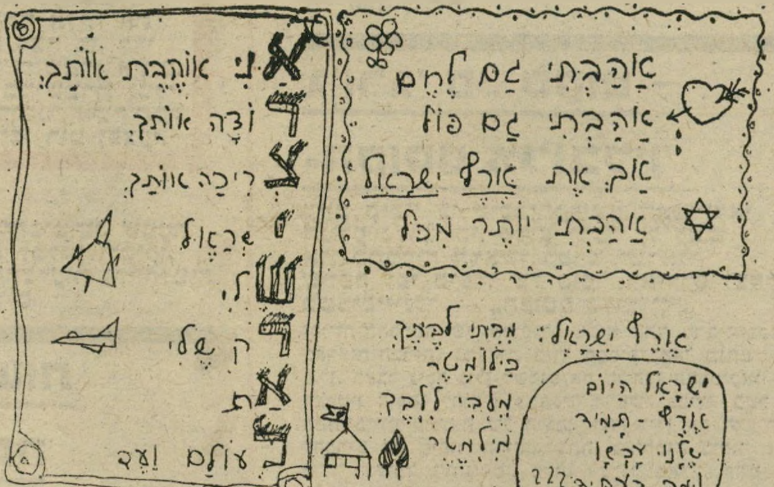

מיפלס הכינרת ירד

לאחר חרושת־שמועות עקשניות שהילכו בארץ בשבועות האחרונים בדבר מצבו של מיפלס הכינרת, פורסם אמש רשמית, כי מיפלס הכינרת ירד.

ידידיו של המיפלס היורד מסרו לכתבנו כי זה היה ממורמר בזמן האחרון וכי סבל קשה מיחס הרשויות אליו ומן השאיבה הבלתי פוסקת ששאבו ממנו. „המיפלס סבל מחנק," מספרים ידידיו, „והחליט לצאת את הארץ ולנסות את מזלו במקומות אחרים."

עם זאת מסרו כמה מבני מישפחתו של המיפלס שעדיין נותרו בארץ, כי המיפלס יצא לצפון־אמריקה לשנתיים־שלוש וכי אם לא יזכה בהצעות טובות יותר, יש בכוונתו לחזור בתום התקופה.

יורד מיפלס (שני מימין)
בהגיעו למונטריאול

איפה הממשלה?

בשל המצב הכלכלי הקשה והצורך בקיצוצים תקציביים, הוחלט במטה הכללי של צה"ל להפסיק את חלוקת הסוכריות המסורתית לילדי לבנון.

אי לכך, מסתפקים מעתה ילדי לבנון בפצצות בלבד, ללא התוספת הפיקנטית של סוכריות מתוקות מתוצרת ישראל.

בכמה עיתונים לבנוניים פורסמו לאחרונה מכתבים של ילדים והורים התוהים מהי הסיבה להפסקת חלוקת הסוכריות.

מתעוררות שאלות: האם אין כאן כישלון נוסף בהסברה הישראלית? האמנם צריך להשאיר את חלוקת הסוכריות למחבלים דווקא? מה הפלא שמגנים אותנו באו"ם? איפה הממשלה? מה קורה כאן? למה לא מקימים ממשלת ליכוד־לאומי? עד מתי זה יימשך? מה השעה? בן כמה אתה? איך קוראים לו? מה צבע העיניים? לאן הם הלכו? איזה סרט יש היום בטלוויזיה?

אנו דורשים תשובות!

יופיע בקרוב:

הנה מוטלות פשרותינו

מאת חיים גורי

שירים **רשומות**
מסמכים **הגיגים**
לבטים **פיכפוכים**
אוויר־הרים

זאת ועוד באסופה החדשה של
המשורר־המפשר

תשקיף

ראש־הממשלה
הוא המדליף

היחסים בין ראש־הממשלה יצחק רבין לבין שר־הביטחון שמעון פרס עלולים להחריף עד לנקודת־משבר, בעיקבות האשמה של פרס, כי רבין הדליף במתכוון ידיעה שנועדה לפגוע בדימוי שלו.

המדובר הוא בסירובו של שר־ההגנה האמריקאי החדש, דונאלד ראמספלד, לקיים פגישת־עבודה עם פרס, בעת ביקורו הנוכחי של זה בארצות־הברית.

צמרת מישרד־הביטחון מאשימה את יצחק רבין בהדלפת ידיעה זו לפירסום, תוך ציון העובדה שהמידע שהגיע לעיתונות היה ידוע רק לרבין ולפרס, וכי רק לרבין היה עניין לפרסם אותו.

לטענת אנשי פרס התכוון רבין להפחית מערך ביקורו של פרס בארצות־הברית, וליצור את הרושם שהדברים ייחתמו ויסוכמו רק בעת שהוא־עצמו יבקר בוושינגטון. כפי שנודע, הגיב שמעון פרס בזעם על הדלפת המידע, וטען כי הוא רואה בכך המשך מילחמתו של רבין בו.

ככל הנראה, הוא יתבע מייד בשובו מארצות־הברית בירור מיוחד עם ראש־הממשלה בפרשה זו.

אריק אינו
מתכוון להתפטר

למרות שאין כל סימן לכך שראש־הממשלה יצחק רבין עומד לעשות משהו בקשר למחדלים הביטחוניים החמורים, שעליהם התריע לפני שבועיים יועצו לענייני־ביטחון, אלוף (מיל.) אריאל שרון, נראה כי אריק לא יגשים את איום־ההתפטרות שלו בזמן הקרוב.

אריק הודיע על כוונתו להתפטר במיכתב לרבין, שבו טען כי אינו מוכן להיות שותף למחדלי־הביטחון המתרחשים עתה במדינה. רק אחרי שיחה עם רבין הסכים אריק להמתין עוד חודש, כדי לראות כיצד פועל ראש־הממשלה לתיקון הליקויים שעליהם הצביע.

אולם, גם כאשר יחלוף החודש ויסתבר כי רבין לא נקף אצבע, והעניינים ממשיכים להתנהל כפי שהתנהלו עד כה, לא יממש אריק את איומו. הוא השתכנע, כנראה, כי התפטרות בשעה שהכל מצפים לה לא תהיה אפקטיבית, וכי עליו לשמור נשק זה למועד מתאים יותר, כדי להשתמש בו במפתיע.

זמיר - רשם
בית־המישפט המחוזי

שופט בית־מישפט־השלום בתל־אביב, עמוס זמיר, עומד להתמנות כרשם בית־המישפט המחוזי בתל־אביב.

מינויו זה של זמיר מהווה עלייה מהירה בדרגה לשופט, אשר נחשב כאחד השופטים הצעירים והמבריקים בבית־המישפט בתל־אביב, ואשר במישפטים רבים נזף במישטרה, כאשר חומר־הראיות שהביאה נגד נאשמים לא הצדיק את העמדתם לדין וגרם להם עינויי־דין.

גם עמית מציע
ממשלת מומחים

במקביל לאריק שרון, וללא קשר או תיאום עימו, הציע גם מנכ"ל „כור", האלוף (מיל.) מאיר עמית, לראש־הממשלה להקים ממשלת־מומחים, כדי להתגבר על תקופת המשבר שלתוכו נקלעה המדינה.

עמית נפגש עם רבין במסיבה פרטית, והציע לו להקים ממשלת־חירום המבוססת על מומחים בתחומים שונים. ההצעה של עמית נומקה על־ידו בהסבר כי „מיפלגת־העבודה אינה קיימת עוד." לטענתו של עמית, שהוא איש מפא"י ותיק, חדלו המערך ומיפלגת העבודה לתפקד בכלל, ולא ניתן עוד להתבסס עליהם בהנהגת המדינה.

קשיים לטליק
במשרד־הביטחון

עוזרו המיוחד של שר־הביטחון, האלוף ישראל („טליק") טל, ומנכ"לו החדש של מישרד־הביטחון, פינחס („פיקו") זוסמן, נתקלים גם הם, כמו קודמיהם, בקשיים בניסיונות לשנות דברים מהותיים במערכת־הביטחון.

בענייני נוהל, סדר ואירגון במתכונת הקיימת, הצליחו כבר השניים להכניס מיספר שיפורים, בעיקר בתחום הביקורת על המערכת. אולם בכל פעם שנעשה ניסיון לשנות דברים יסודיים, מתגלה התנגדות עיקשת של פקידות המישרד.

הורי הילד האנגלי
יתבעו את
הדיילת לדין

אמו של הילד לי בורט, שהוחזר בשבוע שעבר לאנגליה אחרי פרשה שהסעירה את הציבור, שוקלת יחד עם בעלה, אביו החורג של הילד, הגשת תביעה מישפטית נגד דיילת „אל־על" כברלי אייכנבאום.

אמו של הילד, אנג'לה ברומנד ואביו החורג, המכונאי דויד ברומנד, טוענים כי כל הפרשה נופחה בעיתונות על־ידי הדיילת, שלקחה אליה את הילד כאשר איש לא רצה בו, כדי לזכות בפירסום וכדי להשמיץ אותם.

בינתיים נפתח תיק במישטרת נמל־התעופה כנגד דויד ברומנד, אשר תקף את צלם־העיתונות יוסי רוט ופצעו.

למרות הבטחתו של שר־הביטחון, שמעון פרס להעניק גיבוי מלא לטליק ולפיקו, דוחה שר־הביטחון את ההכרעות וההחלטות ואינו נוטה לחתוך דברים.

גל של פרישות
במס־ההכנסה

דווקא בתקופה שבה עומדת הממשלה להטיל על אגף מס־ההכנסה במישרד־האוצר משימות חדשות ואת העמקת הגבייה, נתון האגף באחד המשברים הקשים ביותר בתולדותיו. לא זו בילבד שלא ברור מניין יצליח נציב מס־ההכנסה לגייס עובדים חדשים, בהם רואי־חשבון, כדי להתגבר על המשימות החדשות, אלא שהאגף אינו מסוגל להחזיק אפילו בעובדים הקיימים.

גל של פרישות פקד לאחרונה את מישרדי פקידי־השומה בערים השונות, וכוחות מעולים פרשו מהשירות הממשלתי.

במישרדיהם של כמה פקידי־שומה נוצר מצב של חלל ריק, שלא ניתן למלאו.

מישרדי־החוץ
מתעניינים במועצת
ישראל-פלסטין

כינונה של המועצה הישראלית למען שלום ישראל־פלסטין עורר תכונה בלתי־רגילה בחוגים דיפלומטיים בישראל.

אחרי פירסום הידיעה ברחבי העולם, קיבלו כמה שגרירויות דרישות דחופות מטעם מישרדי־החוץ שלהן, שביקשו פרטים על מהות המועצה, הרכבה ומטרותיה.

מי מתעניין
בנושאי הרווחה

המאבק סביב תוכניתו של ראש־הממשלה יצחק רבין לשינויים בממשלה עדיין לא הסתיים. סטטיסטיקה, אשר יש לה השלכות לנושא הרווחה, שנערכה בשבוע שעבר על־ידי מזכירות הממשלה, הופצה על־ידי אישיות עלומת־שם במיכתבים לכל השרים ולפקידים בכירים.

לפי סטטיסטיקה זו מסתבר, כי המייועד לקבל את תיק־הרווחה המורחב, שר־הבריאות ויקטור שם־טוב, מיעט להשתתף אפילו בישיבות ועדת־השרים לענייני־רווחה, שבה הוא חבר.

לפי הסטטיסטיקה השתתף שם־טוב בשנה האחרונה ב־12 ישיבות מתוך ה־33 שנערכו, ותפס את המקום הראשון ברשימת הנעדרים מהן. שר־המישטרה שלמה הילל, שהוא יושב־ראש הוועדה, השתתף בכל הישיבות, שר־החינוך אהרון ידלין ב־32 ישיבות, שר־הקליטה שלמה רוזן ב־27, השר גדעון האוזנר ב־22, שר־השיכון אברהם עופר ב־21, השר ישראל גלילי ב־19 ושר־העבודה, אשר יצא נגד מינויו של שם־טוב, השתתף ב־18 ישיבות בילבד.

יועלו דמי
גרירת־המכוניות

דמי גרירת־מכוניות על־ידי המישטרה בתל־אביב עומדים לעלות בקרוב. כיום משלם מי שמעמיד את מכוניתו במקום אסור והיא נגררת, סכום של 65 לירות עבור הגרירה ודו"ח־התנועה.

המישטרה משלמת לחברת־הגרירה סך של 50 לירות עבור כל גרירה, בעוד הקנס המצויין בחוק הוא 30 לירות. כדי למנוע את סיבסוד הגרירה על־ידי המישטרה, עומדים להעלות את קנס־הגרירה לסכום של 100 לירות.

ג'ורג' סי. סקוט -
„הקוסם מלובלין"

קיים סיכוי כי כוכב־הקולנוע האמריקאי הנודע ג'ורג' סי. סקוט יקבל על עצמו את התפקיד הראשי בסרט ישראלי שיופק לפי סיפרו של סופר האידיש יצחק בשביס־זינגר — „הקוסם מלובלין".

זכויות־ההסרטה של הסיפור, שהוא אחד מרבי־המכר בארצות־הברית, נמצאות בידי המפיק־במאי מנחם גולן. בעבר ניסה גולן לשכנע את השחקן האמריקאי דאסטין הופמן להופיע בתפקיד הראשי בסרט. בשל התחייבויות קודמות של הופמן, דחה גולן את הרעיון להסריט את סיפור הקוסם. עתה, בעיקבות ביקור פרטי שעומד ג'ורג' סי. סקוט לערוך בארץ, קיים סיכוי רב שהוא יסכים לקבל על עצמו את התפקיד.

50 אלף ל"י עבור
ספר־זיכרון לחלל

תעשיית סיפרי־הזיכרון לחללי מילחמת יום־הכיפורים, עולה כפורחת.

לאחרונה נודע על שיא חדש בתחום מיוחד זה של הספרות העיברית, שהעוסקים בו זכו כבר בתואר „להקת קברת".

עיתונאי וסופר, שנתבקש לכתוב ספר־זיכרון על אחד המפקדים הבכירים של צה"ל שנפל במילחמת יום־הכיפורים, תבע תמורת עבודתו זו סכום המתקרב ל־50 אלף ל"י.

האיש, העוסק במקביל בכתיבת ספרים נוספים, נענה בחיוב ויקבל את הסכום שדרש.

SONY®

HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW
טייפ קסטות "DOLBY" סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*

HP-319 (ראה צילום)
מגבר 40 וואט הספק P.P.
פטיפון אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510, 35 וואט*

HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים

* קיימת אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים: SS-4050, 7050, 5050

לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו: ____________

שם: ____________
כתובת: ____________
טלפון: ____________

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

פרסום מלניק/רפאל טיראן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר•

היחסים בין חברי־כנסת ושרים לבין מערכת זו אינם משתקפים תמיד על־גבי העיתון. שרים וחברי־כנסת רבים מקבלים בצורה עניינית ביקורת הנמתחת עליהם מעל דפי העולם הזה, ואינם הופכים כל כתבת־ביקורת עליהם לריב אישי עם העיתונאי.

היחסים בין שר־הסעד זבולון המר וביני היו יחסי־ידידות של ממש. למרות הבדלי־ההשקפות העקרוניים בין העולם הזה לבין המפד"ל, ובעיקר בין העיתון לבין צעירי המפד"ל אשר המר עומד בראשם, הצלחנו להגיע להבנה מלאה אשר פירושה היה אחד ויחידי: העולם הזה יהיה הוגן כלפי המר, ימשיך לתקוף אותו או את דיעותיו הפוליטיות כאשר נחשוב שהן אינן נכונות או אינן צודקות, אך יביא לידי ביטוי כל תגובה של המר על שנכתב עליו בעיתון.

היה ברור גם כי המר, בין אם כחבר־כנסת מן השורה ובין כשר, לאחר שהצטרף לממשלה, יהיה הוגן כלפי העולם הזה, מבלי לוותר, כמובן, על דיעותיו או על דרכי־הפעולה הנראות לו.

אחד הביטויים למערכת־יחסים זו היה שהעולם הזה הפסיק, בעיקבות בקשתו המפורשת של המר, לציין ליד שמו את הכינוי „סמי", למרות שבמיסדרונות הכנסת הוא עדיין מכונה כך. כינוי זה מקורו בתוכנית־הטלוויזיה בערבית סמי וסוסו, כאשר בכנסת כינו את המר בשם סמי, ואת ידידו למיפלגה ולצעירי המפד"ל ח"כ יהודה בן־מאיר, בשם „סוסו".

להעולם הזה היה קל לשמור על מערכת־יחסים נכונה זו עם המר, משום ששר־הסעד ידוע כמצניע־לכת. כמי שחי בדירה קטנה בת שניים וחצי חדרים. הוא לא ניצל, ככל הידוע לנו, את חשבונות־ההוצאות, העומדים לרשותו, לצרכיו הפרטיים. עד שמונה המר כשר, גם לא היתה לו מכונית משלו, והוא היה מקבל ממני טרמפ כימעט־קבוע בכל יום רביעי, מהכנסת עד לפתח ביתו שבבני־ברק.

כאשר מונה המר כשר־הסעד, נמצא מיברק־הברכה ששלחתי לו אני אישית בין המיברקים הראשונים שהוא קיבל.

■ ■ ■

אולם איזון זה ביחסים התערער מהר מדי, לאחר שהמר קיבל לידיו את השררה.

בשני הגליונות האחרונים של העולם הזה (1997, 1996), הופיעו כתבות נרחבות שלי על בתי־האבות בטיבעון. הבאתי בכתבות אלה תיאור נרחב של מה שמתרחש בפנסיונים של עיר־הקייט, שהפכו בתי־אבות. לעומתם, חשכת ימי־הביניים נראית כאור־זרקורים.

בצד תיאורי־הזוועה של מצב הזקנים בטיבעון, של רציחתם־למעשה כתוצאה מחוסר טיפול והשגחה, הבאתי גם את תגובת מישרדו של המר, בדבריה של האחראית על נושא זה במישרד־הסעד, הגברת רחל כהן. תגובה זו אישרה, למעשה, את רוב הדברים שכתבתי בכתבות אלה, והראתה שוב כי בנושא של פיקוח מישרד־הסעד על בתי־האבות בטיבעון, יש הזנחה הגובלת בפשע.

אולם לא רק רחל כהן ממישרד־הסעד הגיבה. מיספר חברי־כנסת ניגשו אלי, הביעו את הזדעזעותם ממה שנכתב והבטיחו להגיש שאילתות בעניין זה, בין השאר גם לשר־הסעד.

■ ■ ■

לזבולון המר היה ברור כי האשמות חריפות אלה, שזכו לתגובה כה חריפה, מחייבות התייחסות מצידו. ואומנם, ימים אחדים לאחר הופעת הכתבה הראשונה מסר המר לרדיו הודעה, שלפיה: „בעיקבות כתבות בעיתונים הורה שר־הסעד לבדוק את המצב בבתי־האבות."

ההודעה לא הזכירה את שמו המפורש של העולם הזה, ובדיקה שערכנו בשאר העיתונים הוכיחה מעבר לכל ספק שבעניין בתי־האבות לא נכתבה בהם אף מילה אחת בחודשים האחרונים.

לפתע שכח זבולון המר את ההגינות המפורסמת שלו, לפתע שכח את היחסים ההוגנים שהיו לו עם השבועון, לפתע שכח את הבקשות שביקש ממני ושנענו על־ידי המערכת.

לפתע הפך זבולון המר, למרות גילו הצעיר, שר כמו אותם שרים אשר התחנכו עד לפני מיספר שנים על הנוהג שאותו קבע בן־גוריון תמנוח, שלא להזכיר את העולם הזה בשמו — ואם חייבים להתייחס אליו בכל זאת, לכנות אותו „השבועון המסויים."

לא אני, ולא איש מחברי־המערכת זקוקים לכבוד או לכיבוד שיכול להעניק לנו שר־הסעד. אולם תופעה זו, שבועות ספורים בילבד אחרי שהמר מונה כחבר־הממשלה, היא תופעה מדאיגה. ההבטחות שאותן פיזרו הוא וידידיו על רוח חדשה, ועל „הצערת הממשלה" מתגלות כבר במגעו הראשון של המר עם העיתונות כעורבא־פרח.

התיקוות שהתעוררו קודם, כאילו המר ינער קצת את הממשלה, תיקוות אשר מרבית חברי־המערכת התייחסו אליהן בביטול — אם כי אני, אישית, האמנתי בהן — התגלו כבלון נפוח.

מסיגנון־עבודה זה אפשר להקיש לגבי שטחים אחרים שבהם יעסוק המר, הן כשר־הסעד והן כחבר־הממשלה, וזה מה שצריך להדאיג יותר מכל.

בשיחה בתוך המישרד, כאשר נשאל המר מדוע לא ציין את שמו של העולם הזה בהודעה שמסר, הגיב: „מה אתם רוצים, שיזרקו אותי מהממשלה?" תשובה זו, שנאמרה בחיוך אומנם, מעוררת גיחוך. זבולון המר, מי שעלה על בריקדות נגד הממשלה ומיפלגתו־שלו, הפך פחדן ר־כפוף־גו מייד אחרי שהתיישב על הכיסא.

ח"כ שחל (בין אשתו וח"כ קרגמן)
— מהעולם הזה

■ ■ ■

דוגמה הפוכה באותו עניין היא יחסו של חבר־הכנסת משה שחל, מהמערך, לאותן שתי כתבות.

אין ספק כי המישמעת שבה חייב זבולון המר, על־ידי עצם חברותו בממשלה ועל־ידי סיעתו בכנסת, חמורה פחות מהמישמעת המוטלת על משה שחל. מישטר־הטרור שאותו הצליח להטיל יושב־ראש סיעת המערך בכנסת, משה ורטמן, על חברי־הכנסת שלו, אין לו אח ורע אף באחת הסיעות האחרות.

אולם שחל החיפאי, שמערכת־היחסים שלו איתי הדוקה פחות מאשר זו שהיתה לי עם המר, רואה עצמו כשליח של חיפה והסביבה בכנסת, ולדעתו טיבעון היא סביבת חיפה.

לאחר שקרא את הכתבות, התקשר איתי שחל וביקש מידע נוסף. הפניתי אותו לראש מועצת קריית־טיבעון, עמי בן־דרור, שהוא המוסמך ביותר למסור מידע לחבר־כנסת בעניין זה.

שחל הטריח עצמו, נסע לטיבעון, ישב עם ראש־המועצה ועם חברי־מועצה נוספים הקשורים לבעייה זו של בתי־האבות, שוכנע מעבר מכל ספק כי מה שנכתב בהעולם הזה נכון עד למילה האחרונה, והגיש שאילתות בנדון לשרי הסעד והפנים.

אך שחל, למרות שאין לו גיבוי כפי שיש להמר, לא הסתתר מאחרי „הפירסומים בעיתונות." בשאילתה שלו לשר־הסעד, כתב שחל: „בעיקבות שתי הכתבות שפורסמו על־ידי יוסי ינאי בהעולם הזה, תחת הכותרות ,בתי מוות לזקנים' ו,הזקנים נשרפו חיים', ברצוני לשאול את כבוד השר: (א) מדוע הפיקוח של מישרד־הסעד על בתי־האבות לוקה, ומביא לידי אסונות בנפש, ולידי כך שמאות אנשים זקנים חסרי־אונים סובלים במוסדות אשר יש להם רישיון ממישרד־הסעד? (ב) מה מתכוון שר־הסעד לעשות כדי לתקן מצב זה?"

בשאילתה לשר־הפנים, הד"ר יוסף בורג, חבר מיפלגתו של המר, שוב הסתמך שחל עלי ועל העולם הזה, וביקש לדעת מפי שר־הפנים מדוע, בעוד שכל חנות־מכולת זקוקה לאישורים ממישרדים רבים, כמישרדי הבריאות, המישטרה, הפנים והעירייה, כדי לקבל רישיון, מסתפק מישרד־הפנים באישור של מישרד־הסעד בלבד כדי להסכים להוצאת רישיון לבתי־אבות.

כדאי שהשר הצעיר ילמד מחבר־הכנסת הצעיר הילכות־הגינות, אפילו כלפי העיתונות, שממנה אין הוא מהסס לבקש יחס הוגן.

■ ■ ■

למרות התחסדותו של המר כלפי העולם הזה בעניין בתי האבות בטיבעון, יש לי הצעה בשבילו כיצד לכפר על שגיאה זו.

שר־הסעד יכול להשתמש בכתבות אלה כבחומר גולמי, לעקור מהשורש את התופעות הנוראות שנתגלו בטיבעון. הוא יכול לדרוש מבעלי בתי־האבות שלהם יש רשיונות, לשפר את המצב בכל הקשור בתנאים ההיגייניים, הרפואיים, רמת וכמות המזון והדיור. לגבי אלה שאין להם רשיונות יכול המר ליזום שינוי בחוק אשר יאפשר לו לסגור בית־אבות חסר רישיון או כזה שאינו עומד בתנאי הרישיון.

על המר למצוא תקציבים ותקנים למפקחים מטעם מישרדו, אשר יטילו אימתם על בעלי בתי־האבות ויצילו מאות זקנים מתת־תזונה וטיפול רפואי לקוי וימנעו מאנשים אלה לסיים את חייהם בדיר־חזירים. גם־אם יעשה זאת המר על חשבון התקציבים והפקידים במישרד הראשי בירושלים, השיגו הכתבות האלה את מטרתן.

מבחינת העולם הזה, יוכל זבולון המר אפילו לטעון כי נודע לו על המצב בבתי־האבות בטיבעון מתוך קריאה בעיתונה של המפד"ל, הצופה, או בביטאון גוש־אמונים. אם הוא אכן ישפר את המצב, וחייו של קשיש אחת בלבד יינצלו — השיגו הכתבות את ייעודן.

יוסי ינאי

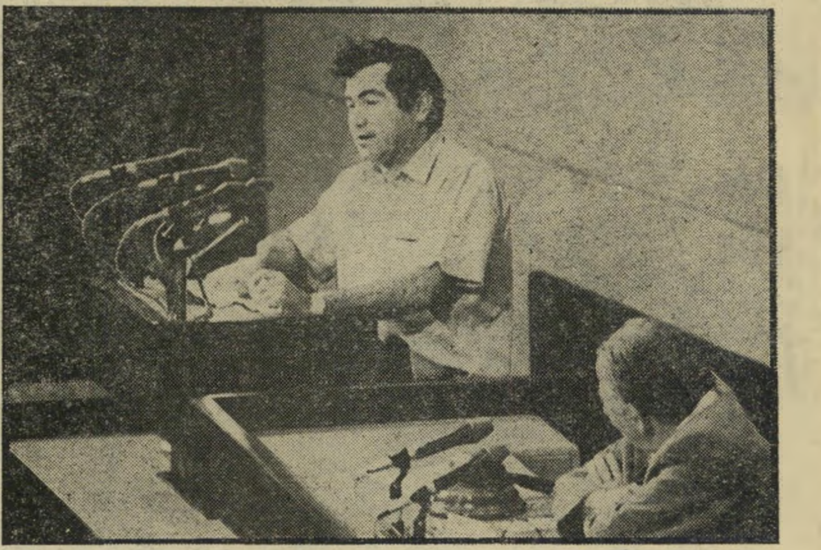

השר זבולון המר
— מי מפחד

יש חדש תחת הגג...

100,000 ל"י ויותר...
ב"כח לדירה"

ברצונך לרכוש דירה לעצמך, לילדיך או נכדיך? בוא נעשה זאת יחד. אתה ובנק לאומי.
בבנק שלנו תמצא תכנית מיוחדת למטרה זו - "כח לדירה" בה תוכל
להגיע ל־100,000 ל"י ויותר:

חסכון עצמי עד 30,000 ל"י: תוכל להתחיל לחסוך אפילו בסכומים קטנים החל מ־50 ל"י לחודש. כמו כן תוכל להפקיד סכומים חד־פעמיים עד 10,000 ל"י ובסך הכל תוכל להגיע לחסכון של 30,000 ל"י.

הלוואה עד 60,000 ל"י: על כל אלף לירות שתחסוך יתן לך הבנק אלפיים לירות כהלוואה. ההלוואה בתנאים נוחים במיוחד - ללא הצמדה ובריבית של 9% בלבד.

ריבית והפרשי הצמדה: חסכונך נושא ריבית מצטברת המאפשרת לך להגיע עם החסכון וההלוואה לסכום העולה על 100,000 ל"י. סכום זה יגדל עם הוספת הפרשי ההצמדה על סכום חסכונותיך בתכנית זו.

ביטוח לרציפות החסכון: כדי להבטיח את המשך התשלומים החדשיים עד להשלמת סכום החסכון, אנו מעניקים לחוסך ביטוח חיים ללא תשלום נוסף. אם גיל החוסך הינו מתחת לגיל 20, יבוטח אחד מהוריו או קרוביו החוסכים עבורו.
הבטחת רציפות כזו הינה חידוש בתכניות החסכון לדיור.

החזרת ההלוואה עד 20 שנה: תנאי החזרת ההלוואה נוחים במיוחד. ב"מסלול הדינמי" תינתן לך האפשרות להחזיר את ההלוואה עד לפרק זמן מכסימלי של 20 שנה.
מה ההבדל בין "מסלול דינמי" למסלול רגיל? מהם יתר פרטי התכנית?
מידע מלא נשמח לתת לך בכל סניפי בנק לאומי, בנק אגוד, בנק קופת עם ובנק ערבי ישראלי.

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

פרסום א. פר

תמרורים

נולד • בבית־החולים שליד אוניברסיטת הארוורד בארצות־הברית **יהודה**, בן בכור לשחקנית **טוני זך** ולבעלה, הרופא המלחין **עלי עדשי**, השוהה באוניברסיטה זו לשם השתלמות בגינקולוגיה.

התמנה • כראש ענף־קישור לעיתונות ביחידת דובר צה"ל, במקומו של סא"ל **שמואל צחי** המסיים שירות פעיל בצה"ל, סגן־אלוף **זאב פלג** (36). נולד בחיפה, שירת בצה"ל בתפקידי פיקוד והדרכה, שימש בתקופת מלחמת־ששת־הימים ומילחמת־ההתשה קצין־חינוך בפיקוד הדרום. ב־1971 נתמנה כקצין־החינוך של פיקוד הנח"ל, ונמנה עם יוזמי הקמתו של מחנה־דותן לחינוך נוער־טעון־טיפוח. ב־1972 נתמנה לראש לישכתו של נציג קבילות החיילים. בוגר המיכללה הבין־זרועית של פיקוד ומטה. בעל תואר ראשון במדעי החברה באוניברסיטת בר־אילן. השתלם בקורסים גבוהים לתיקשורת ויחסי־ציבור. נשוי, אב לשני בנים ובת.

התמנו • במקומה של **לאה בן־דור**, היוצאת לגימלאות, **ארי ראט** כמנכ"ל ועורך ראשי. **וארווין פרנקל** כעורך של ג'רוזלם פוסט.

זכו • בפרס ביאליק לספרות יפה לשנת תשל"ה, המשורר **יהודה עמיחי** על ספריו האחרונים, הסופר **ישורון קשת** על מיפעל חייו והחוקר **בנימין קוסיבסקי** שקיבל את פרס ביאליק לחוכמת ישראל, על סיפרו אוצר לשון התנאים ספרי במדבר. את הפרס מעניקה עיריית תל־אביב.

הוזמן • על־ידי הביאנלה בוונציה, לייצג את ישראל בתצוגת יחיד, הפסל **דני קרוון**. זוהי הפעם הראשונה שהנהלת הביאנלה מזמינה אמנים לייצג את מדינותיהם.

נהרג • בתאונת־דרכים בקנדה **יוסף קאזאקוב** (53), אביו של **יאשה קאזאקוב**, שניהל מאבק שזכה בהדים בינלאומיים על זכותו של אביו לעלות לישראל. קאזאקוב־הבן נפגש עם אישים בארצות שונות, הכריז שביתת־רעב בניו־יורק, הצליח להביא לידי הפעלת לחץ על שילטונות ברית־המועצות, שאיפשרו לבסוף ב־1971 את עליית האב לישראל. הוא

יוסף קאזאקוב
תאונה

התקבל בישראל בכבוד רב, נערכו לכבודו חגיגות, והוא נפגש עם שר־התחבורה דאז שימעון פרס. בנובמבר 1974 עזב את הארץ בטענה כי אינו מוצא את מקומו בה, נסע לבריסל, שם פנה לקרובי־מישפחה בבקשה שיסייעו לו בשיקומו. יחד עימו יצא בנו בן ה־19, **אלכסנדר**, ובארץ נשארו בנו השני, יאשה, בתו **ורה**, אשתו **סופיה** ואמו הקשישה. כשנכשל נסיונו להשתקע בבלגיה, נסע לקנדה בנסיון להתיישב שם, אך נהרג בתאונה שאירעה כאשר מכוניתו החליקה על שיכבת־קרח דקה, בעיקבות בלימה פיתאומית. הוא נזרק ממכוניתו לכביש, ואז פגעה בו משאית שבאה מולו.

קומה א'

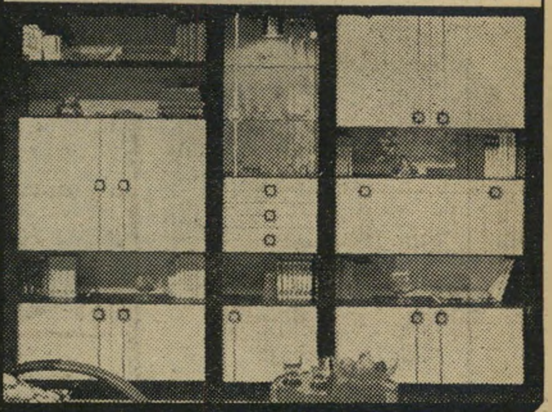

רהיטי סלון וחדרי אוכל

קומה ב'

רהיטי סלון וחדרי אוכל

קומה ג'

חדרי שינה

קומה ד'

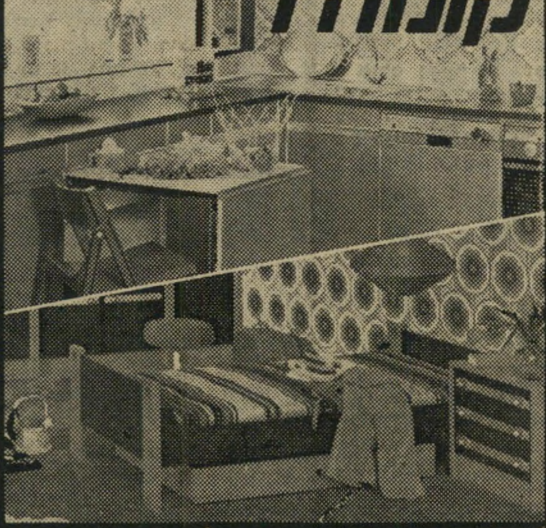

מטבחים ורהיטי ילדים ונוער

פרסום מ"מ

במרס בודאי יותר כדאי

4 סיבות טובות
מדוע דווקא היום בית מרס!

1976

דווקא היום בואי לקבל את התמורה המלאה עבור כספך.
ב־4 הקומות בבית מרס תמצאי שפע הצעות של רהיטי יוקרה אירופיים - סלונים, חדרי אוכל, מזנונים שובי לב, קומת מטבחים נהדרת וחדרי ילדים ונוער שאין כדוגמתם.
ועוד לרשותכם בבית מרס • מעליות מהירות • מוסיקת רקע • שירות אדיב • ייעוץ חינם • חניה בשפע.

פרזולי יעד רהיטים - אביזרי פרזול וקישוט בעיצוב עתיק, כפרי ומודרני במבחר הגדול בארץ.

בית מרס
מרכז הריהוט האירופי הגדול בישראל
תל־אביב, הרצל 158

אתה והלירה

10 מיליון ל"י הפסד בבניין אחד

חברות „שיכון עובדים" ו„אזורים" ה־שינו שיא ישראלי בגובה ההפסדים שניתן לצבור מהקמת בניין אחד. השתיים הפסידו כ־10 מיליון לירות על בניין בן 120 דירות שהן בונות בשדרות דויד־המלך בתל־אביב. החברות מקוות כי הרווחים משני הבניינים הנותרים יכסו את ההפסדים.

מנכ"ל־לשעבר עופר
הפסדים לא־צמודים

הסיבה להפסד היא שהדירות נמכרו לפני כארבע שנים ללא הצמדה, עת ניהל את „שיכון עובדים" **אברהם עופר**. דירה מרווחת בת 5 חדרים נמכרה אז ב־160 אלף לירות, דירת־גג ב־400 אלף לירות. היו רבים שקנו כמה דירות במחיר 160 אלף לירות האחת, מוכרים אותן כיום ב־600 אלף לירות האחת.

בניין אחר, שנשא הפסדים של 2 מיליון לירות בלבד, הוא של חברת „אהרון רובינשטיין" בשותפות עם **אריה פילץ**, ברחוב פינקס בתל־אביב. הדירות בבניין זה נמכרו ללא הצמדה, אולם השותפות (שבינתיים פורקה) כיסתה עצמה ביתר הבניינים.

„רובינשטיין" ו„שיכון עובדים" מנהלות עתה משא־ומתן עם „קופת־חולים" של ההסתדרות, המחזיקה בשישה וחצי דונמים בשדרות דויד המלך מול המיבנים הנזכרים. „קופת־חולים" רוצה להחליף את השטח עם 35 דונם של „רובינשטיין" ו„שיכון עובדים", ליד תל־ברוך, המיועדים לזוגות צעירים.

אלול מייצאת לאיראן

חברת „אלול", בשותפות עם חברת ליבוא מערכות חשמל וציוד מיבנים ללולים, החלה מייצאת מערכות־ציוד לאיראן. עיקר הייצוא הוא של ציוד לחוות חקלאיות.

מנכ"ל „אלול", **דויד קוליץ**, מוסר כי יבקש תיקון כמה פרטים בדין־וחשבון על „אלול", שנעשה על־ידי אחת החברות הידועות בעולם. הוא טוען כי חברת „אמיי" היא שותפות של מהנדסים שאין לה סוכנים כלל, וכן כי הרווחים של „אלול" רחוקים מן הנתונים הנזכרים בדינים־וחשבונות, והם נמוכים מהם בהרבה.

"SEVEN STARS" במהדורה עברית

כחמישה־עשר אלף קונים מדי־חודש בישראל את היומן הידוע „סבן־סטאר". הגידול במכירות, והמיסוי הכבד על ייבוא היומנים האנגלים הללו הביאו את הסוכן, **ולטר יעקובסון**, לרעיון של הוצאתם־לאור בישראל. ואכן, היומנים של שנת 1976 יופיעו גם בעברית והם הודפסו בארץ.

אולם רצונו של יעקובסון להוזיל את מחיר היומן, שנמכר עד כה ב־45 לירות בממוצע, עלו בתוהו. התברר כי קיים מס־קנייה מייוחד של 38% על יומני־כיס הנדפסים בישראל.

קבוצת גולדמן לעסקת שכונת „ל"

המשקיע הקנדי **מוריי גולדמן** חותם בימים אלה הסכם־שותפות בחלקים שווים עם קונצרן „כלל", על הקמה משותפת של שכונת מגורים חדישה באיזור ל' בצפון תל־אביב.

תחילה היתה צריכה חברת „ישרא־לום" להקים את הפרוייקט, שאורגן על־ידי עוה"ד **אברהם נאמן**. אחר עברה

פרקליט נאמן
שותפים לא קבועים

ההצעה לקבוצת „כלל" בשותפות חברת „אלרם", השייכת בחלקים שווים ל„חברה לישראל" ולמשקיעי קבוצת **גוטוורט**. לפני כחודשיים ביטלה „אלרום", את השתתפותה, ו„כלל" חיפשה מועמד אחר. גולדמן הוא אחד המשקיעים הגדולים ב„כלל־עוצמה", ורכש בימים אלה את „מיפעלי הבירה" משפחת **רובינסון** בסך של 8.2 מיליון דולר.

כיצד ינהג היועץ המישפטי החדש?

מאותו רגע שבו מונה פרופסור **אהרון ברק** כיועץ המישפטי לממשלה, הביטו בו הכל בציפייה, לראות כיצד ינהג בתפקידו רב־החשיבות. המעשים שעשה עד כה נותנים אפשרות לשרטט את קווי מדיניותו בעניינים כלכליים.

קודם כל, הוא אינו סבור כי רק בית־המישפט רשאי לפסוק אם נאשם אשם או לאו. ברק סבור כי עליו להפעיל את הסמכות המוקנית לו להפסיק הליכים מישפטיים. היועץ הקודם, **מאיר שמגר**, בוקר לעיתים קרובות על שלא עצר הליכים מישפטיים ונטה להניח לבית־המישפט לפסוק. ברק סבור כי העינויים בהליכים המישפטיים לגבי הפרט כה גדולים, עד שחובתו של היועץ המישפטי היא למנוע הגשת כתב־אישום, אם לדעתו אין התיק מכיל די ראיות להשגת אישום. לדעתו, לא רק הוא אלא גם פרקליטות אחראית צריכה לנהוג כך.

ברק דואג ביותר לאי־השפעה של דעת־הקהל והעיתונות על בית־המישפט. מקורביו טוענים כי היה מונע את הצגת „ניקוי־ראש" בטלוויזיה בגלל מיקרה האחים סיבוני גם ביוזמתו שלו, אילולא פנו האחים סיבוני בבקשה לבית־המישפט. הוא ביקש למנוע דיון בכנסת על הנושא. הוא־עצמו דוחה לא פעם החלטות בנושאים המעוררים באותה עת בעיתונות, והוא ממתין עד שהרוחות יירגעו כדי שיוכל להחליט ללא השפעה.

ברק מודע למחסור החמור בכוח־אדם בפרקליטות ובמחלקות המישפטיות של מישרדי־הממשלה. הוא פועל לתיגבור המערכת המישפטית בנושאי מיסים, והוסיף לבית־המישפט המחוזי בתל־אביב שופט מייוחד שיעסוק רק במס־הכנסה.

ברק מתנגד לבתי־הדין המיוחדים שצצו במדינה כפיטריות אחר הגשם, וסבור כי יש לבטלם ולהחזיר את הסמכויות השיפוטיות לבית־המישפט בלבד. בימים אלה הוא הורה לבטל שורה של בתי־דין מייוחדים, כמו בית־הדין לפיצויים בעד תפיסת רכוש, בית־דין למס־עסקים, ועדת־הערר להחלטות־שומה, ועדת־אישפוז חולי־נפש וועדת סיכסוכי־קרקעות.

שוק המכוניות: משבר והונאות

השיתוק שאחז בשוק המכוניות המשומשות גורם לריבוי מדהים של הונאות. לאחרונה מתפתח ספורט חדש של מכירת מכוניות גנובות. עד כה היו המוכרים פועלים בעיקר ביריד־המכוניות, המתקיים אחת לשבוע בעיר המכוניות, אולם הפירסום לפעולות אלו הביא לצעדי־פיקוח במקום, המקשים על העבריינים.

בימים אלה הצליחו גנבי־רכב להערים על בעל מיגרש מנוסה וחשדן באמצעות תחבולה שטרם נוסתה בארץ.

המוכר גנב מכונית, כולל מסמכיה ומיסמכי בעליה — היינו רישיון־הרכב, רישיון־נהיגה ותעודת־זהות. אחר גנב מכונית שנייה, העביר את מיספרי המכונית הראשונה למכונית השנייה והחליף את התמונות בתעודות הזהות והנהיגה, כך שייראו את תמונותיו־שלו.

הוא הציע את המכונית הגנובה השנייה, „סובארו" אדומה שנשאה את מיספרי המכונית הגנובה הראשונה, למיגרש־מכוניות. המיגרש בדק את רשימת המכוניות הגנובות ולא מצא בה „סובארו" כזו עם מספר כזה. בדק גם את הרישיונות והתעודות, והכל היה כשורה. המוכר קיבל 32 אלף לירות, חלק בצ'קים שאותם פדה כבר למחרת בבנק תוך הצגת התעודות המזוייפות. אגב, הכתובת בתעודת־הזהות היתה של בית שבו גר מכר של בעל מיגרש הרכב, וכאשר שאל את המוכר הגנב על מכרו השיב הלה תשובות מן ההפטרה אבל בכושר־שיכנוע ובתום־לב גמור. המיגרש מכר את המכונית לקונה תמים אשר לקחה למוסך, ושם התגלתה התרמית — במיקרה.

עתה נוצר סבך מישפטי מעניין: המיגרש קנה בתום־לב, ואין עליו אחריות פלילית. המיגרש טוען גם כי בית־המישפט יקבע אם ובכמה הוא צריך לפצות את הקונה האחרון, שכן גם המיגרש נפל קורבן להונאה.

עתה שוב אין מסתפקים בעלי־המיגרשים בבדיקת מיספרי־הרכב, אלא הם מבקשים גם כתובות של מוכרי הרכב.

שוק־המכוניות ב„יריד המכוניות"
בעלים לא־ידועים

מיפעל הוקם תוך שנה

מיפעל־הפורמיקה בעפולה הוקם על־ידי התעשיין **אליהו סחרוב** תוך שנה מאז הנחת אבן־הפינה. המיפעל יחל בייצור מלא תוך חודשיים. הושקעו בו 42 מיליון לירות, לעומת התיכנון הראשוני של 22 מיליון לירות. ההשקעה העצמית במיפעל היא 18 מיליון, מהם כבר הושקעו עשרה.

הגידול בהשקעה מקורו, בין השאר, בפיחותים. הממשלה העניקה למשקיעים הלוואות לכיסוי ההשקעה העצמית, שגדלה בגלל הפיחותים. ההלוואות הן לשלוש שנים. המיפעל ייצר 4.5 מיליון מטר מרובע פורמיקה לשנה ויכפיל את כושר הייצור הישראלי. הוא יהיה חייב לייצא מחצית מתוצרתו, ולדיברי מקימיו חשוב לכך מבטח בגרמניה. הבעלים הם **אליהו סחרוב** ומשפחתו, וקבוצת **יורם גיל**, סוכן „נשיונל", שלו משקיעים משווייץ.

מכתבים

הבריחה של הטלוויזיה

הרי מיכתב ששלחתי להנהלת רשות הטלוויזיה בירושלים:

מאוד נהניתי מתוכניתכם מוקד, ששודרה ב־2.12.75 (על הדיון המדיני בכנסת).

הרמה הבידורית של תוכנית זו היתה מהגבוהות ביותר, ועלתה אפילו על רמתה של התוכנית ניקוי־ראש. סוף־סוף גיליתי שהעלאת המשכורות של חברי־הכנסת לא היתה לשווא.

ולעורך התוכנית, הערה טכנית: ,מיקס־אין' של צחוק ברקע, מפעם־לפעם, היה יכול לשפר את איכות התוכנית ולהביאה לדרגה בינלאומית.

רלף הלינגר, תל־אביב

מפחלצים, מפחלצים

נפלה לידי הכתבה על הזמרת נתנאלה (העולם הזה 1991), והופתעתי לקרוא שהיא עוסקת בפוחלצים של חיות. אני, בתור צייד־חיות שעוסק גם הוא בפיחלוץ

נתנאלה והפוחלץ
אהבת החי׳

החיות שאני צד, הייתי מעוניין להחליף איתה שאלות בקשר לעיסוק זה.

לפעמים אפשר ללמוד גם מאחרים. לכן, היות שאינני יודע איך להתקשר איתה, עלה בי רעיון: אולי באמצעותכם זה יהיה אפשרי, או לפחות היא תגלה בכך עניין.

שלום שרעבי, תל־אביב

● כתובתו של הקורא שרעבי שמורה במערכת. אם תגלה הזמרת נתנאלה רצון להתקשר עימו, העולם הזה ימסור לה אותה ברצון.

האנס קיבל 50 שנה

תודה על הפירסום שקיבלנו, ולו אגב ידיעה מצחיקה על אדם שחשף את גופו בבית־מישפט באמריקה (מדור „טלוויזיה", העולם הזה 1996), כדי שמתלוננת על אונס תוכל לזהות אם הוא היה זה שאנס אותה. אבל, ברצוננו לתקן כמה אי־דיוקים:

העורך לא מתח את הקריינית, כפי שנכתב בידיעה. היא ראתה את הידיעה כשעברה על המהדורה כולה, לפני שנכנסת לאולפן.

הקריינית, מצידה, לא צחקה בשעת השידור בשום פנים (בניגוד למה שנכתב). יעיד העורך, ששמע אותה קוראת את הידיעה. היא קראה אותה בחיוך, במכוון.

הפרט החשוב ביותר: המתלוננת בטכסס הרחוקה טענה שזכרה את האנס לפי אברי־מינו הקטן, ואילו הנאשם — גבר כהלכה — ביקש להוכיח כי לא הוא האיש.

אגב, אולי יעניין אתכם המשך הפרשה. לצערנו לא שידרנו זאת, בגלל תגרובות מתחסדות של מאזינים. כעבור ימים אחדים הורשע האנס, באותו מישפט, למרות הטיעונים הבולטים שהעלה, ונידון ל־50 (!) שנות־מאסר. אצלנו מתיימרים להזדעזע מדיבור גלוי על מין — ושופטים אנסים לשנים מועטות בכלא.

חיותה דביר וגד לוי
רשות השידור, ירושלים

משתתף שפיר עם מנשה רז
תמונה היסטורית

מצא את המטמון

תמה אני אודות מה שכתבתם על „חיפוש המטמון" האחרון (העולם הזה 1996), במדור טלוויזיה. האם אתם באמת חושבים שדן כנר היה צריך להתחבא? הרי מה שהסגיר את הנוכחות הטלוויזיונית היו המכוניות של רשות־השידור שהאירו בפנסיהן למרחק עצום. הידיעה על המטמון התפשטה באיזורנו במהירות עצומה.

הפעם לא היו צריכים מגלי המטמון (שהיו, כזכור, שניים מקיבוץ נירים ואחד מניר־עוז) להביא תעודות־זהות אלא להצטייד בסיסמה (כך חשב מנחה המישחק. יצחק שימעוני, להקשות על אותם שלושה חברים). לא היתה בעייה. הם קיבלו את הסיסמה דרך מכשירי־קשר מוטורולה שהיו ברשותם.

בתור קוריוז אני יכול לספר לכם, שדבר המטמון הרדיופוני, בתוכנית ששודרה לפני חמש שנים, היה ידוע לי ארבעה ימים לפני שידור התוכנית. מכוניות רשות־השידור שהסתובבו במקום הסגירו את העניין.

רצופה בזה תמונה „היסטורית" מן התוכנית הרדיופונית, הראשונה שבה הוסתר המטמון באותו מקום. השדרן ששמר על המטמון אז, ביולי 1970, היה מנשה רז, כיום איש־הטלוויזיה, ולידו — עם המישקפיים והשפם — עבדכם הנאמן.

ירמי שפיר, ניר־עוז

● התמונה ה„היסטורית" — ראה גלופה.

הנימוק המוחץ להפצצות

ברצוני להתייחס להפצצות האחרונות בלבנון. תמהתי רבות על עוצמת הפעולה הזו, ועל הזמן שנבחר לביצועה.

לא מתקבל על הדעת שמתכנני הפעולה לא ראו מראש את הצורה שבה היא תתקבל בדעת־הקהל בעולם. הרי ראש־הממשלה עצמו שהה חמש שנים בארצות־הברית, ודרכי התגובה שם נהירים לו. בוודאי היה ברור לו שקשה מאד יהיה לשכנע, כי פצצה שמטילים על מחנה־פליטים ממטוס (אמריקאי) כשרה יותר מפצצה שמניחים בכיכר ציון בירושלים.

מגבר קול טלפוני HOMER
* לנוחות
* ליעילות
* לחסכון בזמן
* אתה מפעיל את HOMER, וכל הנוכחים יכולים להאזין לשיחת הטלפון.
* חיבור פשוט לטלפון ע"י הצמדת ואקום.
* אחריות מלאה, תפעול פשוט ביותר, אין צורך באחזקה, מחיר נמוך.
ששדר מערכות תקשורת ורמקולים
חולון, שד׳ דב הוז 46, טל. 852241
הד פרסומאים

1,000.- ל"י מענק מיידי
חסכון 10000
● 10% מענק מיידי מהסכום המופקד.
● ערך החסכון והמענק נשמרים ע"י הצמדתם לאינדקס.
● הריבית, המענק והפרשי ההצמדה פטורים ממס.
● תוכל להפקיד בתכנית עד 10,000 ל"י.
הבנק הבינלאומי הראשון
40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ

תן טרמפ לחייל

והרי זה עיקר הטיעון שלנו: הם רוצחים וחיות, ואילו אנו רק מתגוננים.

לא נראה לי שראש־הממשלה יזלזל ב־דעת־הקהל. מכל זאת מתברר שלהחלטה להפציץ היה נימוק רציני מאד. הנימוק היחידי המתקבל על הדעת הוא: הרצון למנוע בכל מחיר את האפשרות שאש״ף יכיר במדינת ישראל.

סוג החלטה כזה מתאים מאד לעצות האחיתופל של השר־בלי־תיק ישראל גלילי.

א. לווין, ירושלים

אולי תחליטו?

קשה היה להבין בגיליון האחרון (העולם הזה 1997) מה דעת המערכת על ההת־נחלות בסבסטיה, ועל התנהגות ראש־הממשלה ושר־הביטחון בפרשה זו. מחד, היו שתי כתבות, העם והעסק הביש אשר יצאו חוצץ נגד כניעת הממשלה ונגד ה־מתנחלים, ומאידך הופיעה הרשימה תחת הכותרת ההתנחלות, שממנה היה ברור לגמרי שמי שכתב אותה הוא אוהד של המתנחלים.

אורלי שם־טוב, קריית חיים מערבית

● בעוד שתי הכתבות המצויינות על־ידי הקוראת שם־טוב הביעו את דעת ה־מערכת על מעשה ההתנחלות, היתה ה־כתבה תחת הכותרת **ההתנחלות** תיאור עובדתי של מה שקרה בשטח. למרות שהכתב אשר נשלח לסקר את ההתנח־לויות ידוע כאוהד ההתנחלות, הוא הביא תיאור של מה שקרה בשטח. הבדלי־הדיעות הפוליטיים בין חברי המערכת רק מגוונים את העיתון ועוזרים לנו להקיף כל נושא מכמה צדדים.

תוכנית־שלום סוציאליסטית

מאחר שמדינות רבות בעולם הישן וה־חדש קוראות לעצמן „סוציאליסטיות", מן הראוי להכין בשבילן ובשביל אלה המצ־ביעים בעדן ומסייעים להן בדרכים שו־נות, תוכנית־שלום סוציאליסטית אשר במרכזה:

א) חלוקה מחדש של המרחבים והמש־אבים במיזרח־התיכון; ב) אפשרות קיום מכובדת והוגנת לכל העמים; ג) ראיית המיזרח־התיכון כגוש אחד מבחינה צב־אית, כלכלית, לאומית וחברתית — אשר צריך לתת את הפיתרונים לתושביו כולם!

במיסגרת תוכנית כזאת חייבת ישראל לקבל שטחים, ולקבל מקורות־מים, ול־קבל משאבי־אנרגיה — בלא לסגת ולא לתת. האם אין במוחה, בכוחה ובכישרו־נה של האינטליגנציה הסוציאליסטית ב־ישראל לעצב תוכנית כזאת?

דומני שתוכנית שלום כזו היא המיבחן האמיתי לכל סוציאליסט יהודי היום, ומי ש־אינו עומד במיבחן זה בוגד ממש בכל מושגי־היסוד הסוציאליסטיים — לפי כל אסכולה ולפי כל אמת־מידה.

עמי ליבנה, עין־חרוד מאוחד

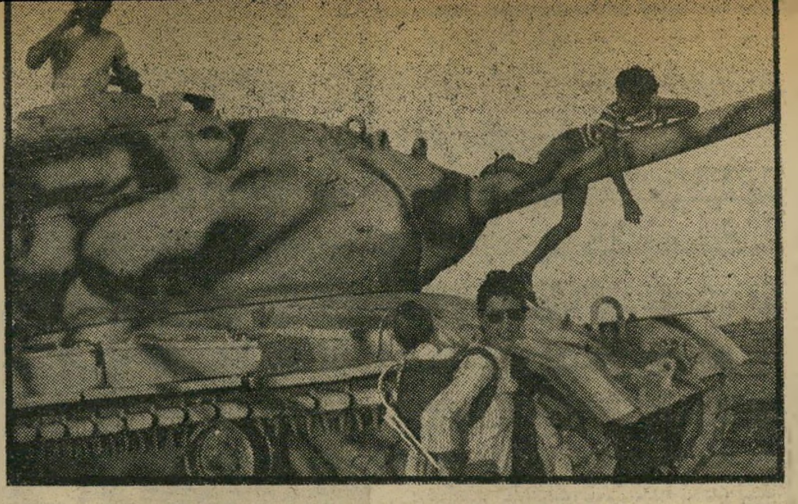

התמונה שנמצאה באתר הראדאר

מי יזהה אותם?

מי מכיר, מי יודע?

בביקורי באתר הראדאר מצאתי מצ־למה יקרה, כנראה של תייר (לפי התצ־לומים שפיתחתי מן הפילם שהיה בתוכה).

תמונה זו ששלחתי לפירסום היא אחת הבודדות בפילם שצולמה בארץ, אולי יוכל מישהו לזהות מי מן המצולמים בה, ולסייע לי לאתר את בעל האבידה? (אגב, פניתי למישטרה — ללא תוצאות.)

מיכאל שפירא, קריית־ענבים

● התמונה שנמצאה — ראה גלופה.

היעדר קו ברור

נחרדנו להיווכח, מעל מסך־הטלוויזיה, בעת הדיון בכנסת על הצלחות אש״ף באו״ם, כי חברי־כנסת מסויימים מחלי־פים עקיצות וקריאות־ביניים מבודחות אחד על חשבון השני, כאילו שאין מדובר במצב המדיני החמור שאליו נקלענו.

אנו מתחילים לחשוש שבהיעדר קו מדיני ברור ויזום של קואליציה ואופוזיציה, לרבות האווירה שצולמה בכנסת, הביאו אותנו כל אלה למצב שבו אנו שרויים היום.

ברוך אלון, פתח־תיקווה

למה עראפאת לא מפסיק?

סאדאת רוצה בשלום, והיה לו האומץ להוכיח זאת. ואין ספק שהוא מסכן בכך את חייו. עראפאת, לעומת זאת, הוא או־פורטוניסט חלקלק ודו־פרצופי. אני משוכ־נע שהראיון שנתן לניוזוויק נועד לצריכה מערבית (איני בטוח שהאדון העיתונאי דה־בורשגרייב אינו מודע לזה).

אם יאסר עראפאת הפך מנהיג אחראי ומתון, למה הוא אינו מטיל את מישקלו ומפסיק את מילחמת־האחים בלבנון? ה־אמת היא שהמוסלמים עושים שם ל־נוצרים מה שאין בכוחם לעשות לעם היהודי. הטרגדיה של הנוצרים הלבנ־וניים היא שאירגון פאשיסטי מסוג ה־פאלאנגה הוא היחידי שמסוגל ביכלל לירות בחזרה.

אברהם קופל, אנטוורפן

בין מחיר לפיתוח

בתגובה על הידיעה „הקרטל של התמו־נות" (העולם הזה 1995), במדור אתה וה־לירה, ברצוני להביא את העובדות על דיוקן.

סרטי התמונות (הסרטים הנגטיביים) אי־נם נמכרים כשהפיתוח כלול במחיר (יכול להיות שפיתוח הפילם כלול, אך פיתוח התמונות, המהוות חלק־הארי מן המחיר, אינו כלול). וכך אין כל מונופול.

קיימים סירטי־שקופיות (רוורסליים, פו־זיטיביים) רבים מאד, הנמכרים בלא פי־תוח, וביניהם סאקורה, פוג׳י ואקטאכרום. סרטים אלה, מפני שהם יכולים להיות מפו־תחים על־ידי מיספר מעבדות (את הסרט של פוג׳י ניתן לקנות כאשר הפיתוח כלול או אינו כלול במחיר, כרצון הקונה), נמכ־רים בלא פיתוח.

הסרט העיקרי, הכולל פיתוח במחירו, הוא קודאכרום, ויש סיבה מצויינת למכירתו כאשר הפיתוח כלול במחיר: אין כל אפש־רות לפתחו בארץ (לפיתוחו יש צורך במכונות יקרות מאד), ומעבדת־הפיתוח ה־קרובה ביותר לארץ היא בשווייץ. קניית הפילם בלי הפיתוח, מסירתו לחנות לפי־תוח ושליחתו לפיתוח דרך הסוכנים לוק־חים כ־6 שבועות, בניגוד לשבועיים כאשר שולחים עם המעטפה המצורפת.

בנוסף, יש באפשרותך לבחור באחת מ־

(המשך בעמוד 14)

AUSTRIAN AIRLINES

חורף באוסטריה. שמש מרומי האלפים - להשתזפות חורפית. אתרי סקי ורכבלים באלפים האוסטריים המפורסמים. חופשה חלומית שתוכננה בשבילך ע״י נתיבי אויר אוסטריים במחיר שהוא בהישג ידך. לבילוי חופשה בלתי נשכחת שלא ידעת כמותה.

austrian winter HOLIDAYS

שער חליפין משוער: $ 1.00 = AUS 18.-

החל מ־

Badgastein	AUS 1,610.
Bad Hofgastein	AUS 1,960.
Kaprun	AUS 1,239.
Kitzbuehel	AUS 1,960.
Seefeld	AUS 3,500.
Semmering	AUS 1,540.
St. Johann	AUS 1,120.

המחיר כולל 7 ימים ו־7 לילות, חצי פנסיון, בחדרים זוגיים.

פנה אל סוכן הנסיעות שלך או נתיבי אויר אוסטריים תל-אביב רח׳ נחלת בנימין 52, טל. 53535

בשיתוף עם אל על נתיבי אויר לישראל

הצלע השלישית למשולש

התהודה הבינלאומית היתה בלתי־רגילה. טיימס הלונדוני הקדיש לאירוע ידיעה ארוכה בעמוד־החדשות המרכזי. עיתונים אחרים, ברחבי העולם, עשו כמוהו.

בארצות־ערב היה ההד דומה. העיתונות דיווחה על המאורע בהבלטה, כסימן לבאות.

גם בישראל עצמה חל שינוי מיידי. כאשר נדונה הבעייה הפלסטינית בליל־שבת ביומן אירועי השבוע של הטלוויזיה, לא היו עוד שני צדדים לוויכוח. נוסף צד שלישי. מול ח"כ גאולה כהן וח"כ יצחק מודעי („צריכים להרוג את כולם!") והשר שימעון פרס („אנחנו כבר יושבים עם ראש־עיריית בית־לחם!") נשמע קולו של עמוס קינן („צריכים לשבת עם הנציגות הלאומית של הפלסטינים, זו שהפלסטינים עצמם מכירים בה!").

המאורע שגרם לשינוי כה מובהק התרחש ללא פירסום מוקדם, וללא הזמנה פומבית, באולם קטן בתל־אביב: מועדון התיאטרון. העיתונות לא הוזמנה אליו. המטרה: לכונן את המועצה הישראלית למען שלום ישראל־פלסטין.

הידברות, הפסקת טרור, הכרה

הצעד הראשון בכיוון זה נעשה כבר לפני חצי שנה. אך לא היה זה צעד אירגוני.

בחודש מארס השמיע סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, את הצהרתו המהפכנית בזכות הידברות ישראלית־פלסטינית, הפסקת הטרור ומשא־ומתן לכינון מדינה פלסטינית לאומית לצד מדינת־ישראל.*

עברו שבועות ארוכים, ושום תגובה ישראלית להצהרה היסטורית זו לא באה. הממשלה לא הגיבה. העיתונות אף לא העתיקה את ההצהרה, הסתפקה בכמה שורות סתמיות. שום גוף ישראלי לא מצא חובה לעצמו להתייחס למיסמך זה.

אז נטלו שלושה אנשים, מוותיקי הפעילים למען הידברות ישראלית־פלסטינית, את היוזמה לידיהם. יוסי אמיתי, עמוס קינן ואורי אבנרי פירסמו הצהרה של 13 עקרונות (העולם הזה 1971). הם קבעו כי בארץ יש שתי אומות שיש להן הזכות להגדרה לאומית. הפיתרון הוא דו־קיום של מדינת־ישראל היהודית ומדינת־פלסטין ערבית, זו לצד זו. כדי להשיג זאת על ישראל לנהל משא־ומתן עם אש"ף, שהוא עתה הנציגות הלאומית המוכרת של העם הפלסטיני. השלושה קראו להקמת „המועצה הישראלית לשלום ישראל־פלסטין".

מיסמך זה עורר הד נרחב ברחבי העולם, פורסם במלואו גם בביטאונים ערביים. במגעים אישיים, שנתקיימו באירופה, נתברר כי על סמך עקרונות אלה אפשרי עתה דו־שיח ישראלי־פלסטיני. אישים פלסטינים בכירים רמזו כי התעוררות זו בישראל גורמת מצידה, לחיזוק הכוחות המתונים באש"ף ולשינוי עמדות הצמרת בכיוון של מיתון עמדותיה ושינוי מטרותיה המוצהרות.

אותה שעה שהתחוללו בישראל מאורעות, שהגבירו את הכרת־הדחיפות של פעולה מדינית והסברתית בכיוון זה.

יצחק רבין חזר והכריז על התנגדותו הקיצונית והנוקשה לכל משא־ומתן עם הפלסטינים, ולהקמת מדינה פלסטינית „בין ישראל וירדן".

מיסמך סונדרס, דו"ח יוסט וגילויים אחרים בארצות־הברית ניבאו קרע ישראלי־אמריקאי קרב ובא.

בהצהרות מוסקבה חל שינוי גלוי ומהותי בעמדות יאסר עראפאת.

ואילו פרשת סבסטיה הוכיחה כי בהעדר כוח־שלום מאוחד ובעל־עוצמה, לא ניתן עוד לבלום את ההידרדרות הלאומנית־תקבאית בישראל עצמה.

באווירה זו הבשילו המגעים הפנימיים, שהגיעו לידי ביטוי ביום הרביעי בשבוע שעבר.

„נולדתי על הר־ציון"

בה מזמן לא נתקבצו באולם אחד כל־כך הרבה אנשים בעלי מישקל סגולי, השייכים לפלגים שונים של מחנה־השלום.

לצד הכלכלן הקשיש מיוצאי גרמניה, הפרופסור יהודה אופנהיימר, ישב הערביסט הוותיק של השומר־הצעיר, אהרון („אהרונצ'יק") כהן. ליד ההיסטוריון הציוני יגאל עילם ישב הצייר דן קדר. ליד הפרופסור ואלטר גראב ישב הסופר יורם קניוק. צפירה יונתן מקיבוץ שריד, אשתו של המשורר נתן יונתן, ישבה ליד השקנית חנה רוט. ליד הפמיניסטית נעמי קיס ישב האדריכל המזוקן אלישע גת.

לא פחות מרשים היה ההרכב על הבמה הקטנה, ששיקף את הנכונות החדשה לשתף פעולה למען מטרה משותפת, על אף חילוקי־דיעות בעבר. במרכז בלט המנהיג הספרדי הוותיק אליהו אלישר, ראש העדה הספרדית בארץ, ולשעבר נשיא הפדרציה הספרדית העולמית. אלישר הקשיש („אני מתקרב לגבורות, אך אינני גיבור!") שבחזהו פועל קוצב־לב, עשה מאמץ גופני גדול, ישב על הבמה במשך ארבע שעות תמימות.

עמוס קינן בא קודח, עם חום של 39 מעלות, מסר דו"ח על פגישותיו עם פלסטינים ומנהיגים אמריקאיים בוושינגטון, וחזר מייד למיטה.

את הישיבה ניהל דויד שחם, מי שהיה עורך ביטאון מיפלגת־העבודה אות, שפרש מן המיפלגה יחד עם שכנו על הבמה, ח"כ לובה אליאב, מי שהיה מזכ"ל מיפלגת־העבודה. חבר שלישי של מיפלגת יעד, האלוף (מיל.) מתי פלד, ישב אף הוא על הבמה. ביניהם: ח"כ מאיר פעיל, איש מוקד, יוסי אמיתי, המיזרחן הצעיר מקיבוץ גבולות, ואורי אבנרי.

אחרי שאבנרי, קינן ואמיתי מסרו דו"חות על מגעים עם אישים פלסטיניים, ועל ההתפתחות שהסתמנה בהם, השמיעו כמה מן האישים את ה„אני־מאמין" שלהם. המרגש ביותר היה אליהו אלישר.

„נולדתי על הר־ציון," סיפר, „ולכן אני ציוני מלידה. באתי הנה מתוך חרדה לעתיד המדינה. אינני שייך לשום מיפלגה ולשום מעמד. באתי להזעיק נגד חוסר־האונים השורר במדינה. הוא יכול להביא לחורבן ישראל... אברהם שלום יהודה שאל בקונגרס הציוני הראשון את הרצל אם ידוע לו שיש עם אחר בארץ. הרצל הזמין אותו לשיחה בלונדון. אבל אז כבר השתלטו עליו היסודות הלאומניים, והבעייה נדחקה לפינה... מהי האלטרנטיבה של הממשלה? מילחמה נוספת? מילחמת יום־הכיפור הביאה לירידה, לא לעליה... יש התחכמויות במקום חוכמה. אחת ההתחכמויות היא ש־1.7 מיליון ערבים יחיו תחת שילטון ישראל, כנתינים ירדניים, ויעבדו אצלנו. זוהי אפארטהייד!... האם יש מדינה חדשה בעולם שלא שולטים בה כיום מי שהיו בעבר טרוריסטים? האם דה־גול לא דיבר עם בן־בלה? בומדיאן רצח אלפי צרפתים, אבל הנשיא ז'יסקאר בא לבקר אותו ברוב כבוד..."

„הדורות הבאים יתגאו בהן"

נואמים אחרים דיברו בפחות התרגשות, אבל גם דבריהם נשמעו בהקשבה דרוכה. בין השאר:

- **מתי פלד**: „עלינו ללחוץ על הממשלה שתשנה את מדיניותה הרת־האסון. אותה שעה גם נאיץ באש"ף להכיר בישראל ולהפסיק את הטרור. עלינו לקיים מגעים עם אישי אש"ף כדי לפעול בכיוון זה."
- **לובה אליאב**: „הוויכוח העיקרי הוא פנימי. גם לולא היתה מהפכה בקרב הפלסטינים, בכיוון לפיתרון־שלום, היה עלינו להחליט שאנחנו שואפים לשלום עימם... אנחנו מייצגים זרם מרכזי בציונות, ששאף תמיד להידברות, לפשרה ולשלום. זה תואם גם את העקרונות האמיתיים של הדת היהודית. אישים דתיים שותפים לזרם זה."
- **יאיר צבן**: „אם יבוא הדבר כהסדר כפוי, זה יהיה מסוכן. כי העם יתקומם נגד הכפייה, והתקוממות זו תגביר את הימין."
- **אורי רף** הסתפק בשאלה פשוטה: „על מי אנחנו צריכים להשפיע? האם הממשלה הזאת ניתנת להשפעה?"
- **יהודה אופנהיימר**: „הבעייה המרכזית היא בעיית הפליטים. בלי פיתרונה לא ייתכן שלום."
- **אהרון כהן**: „הציונות פעלה לפי כוח הזכות, והמדינה פועלת עכשיו לפי זכות הכוח!"
- **נעמי קיס**: „עלינו לצאת לרחוב

---

* על נסיבות הצהרה זו ומשמעותה דיווח העולם הזה (1995), על סמך מידע מחוגים המקורבים לחמאמי ולאש"ף.

עמוס קינן חלה ערב הכנס בשפעת חמורה. כשהוא קודח בחום של 39 מעלות, קם ממיטתו כדי למסור דו"ח על מגעיו עם חברי הקונגרס האמריקאי, שכמה עשרות מהם הודיעו על תמיכתם ברעיון ישראל־פלסטין.

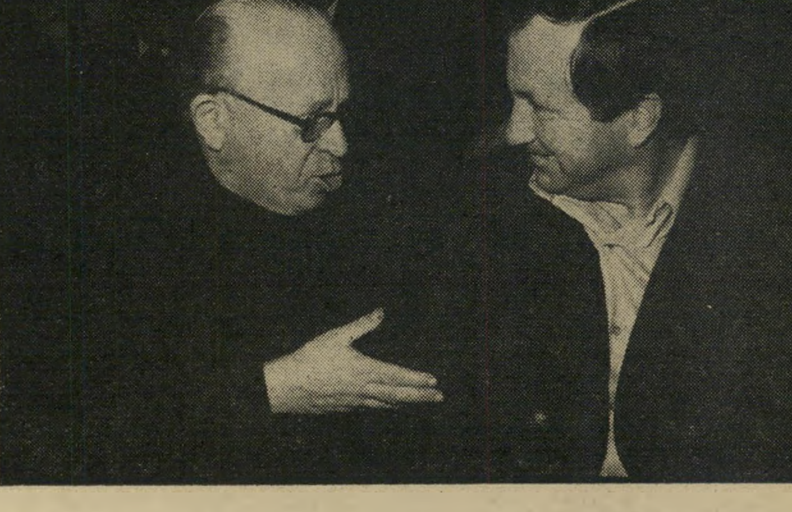

מאיר פעיל נראה משועשע מהלצה של יעקוב ארנון, מי שהיה מנכ"ל מישרד־האוצר, שהצטרף למועצה ונבחר כחבר ועדת־הפעולה הזמנית. פעיל הביא שיר שכתב למען אחווה ישראלית־פלסטינית, וששלח לנעמי שמר.

מול הימין הקנאי הדוגל בארץ־ישראל השלמה, ומול הממשלה המשוללת מדיניות ברורה כלשהי, קמה השבוע „המועצה למען שלום ישראל־פלסטין" ככוח שלישי

הפגנה של אחדות

על הבמה של הכנס, שעורר תהודה בינ־לאומית בלתי־רגילה, ישבו אנשים המייצ־גים מיגוון רחב ביותר של כוחות־השלום במדינה. מימין: אורי אבנרי; הסופר־העיתונאי דויד שחם, מי שהיה עורך הביטאון של מיפלגת־העבודה **אות**; המדינאי הספרדי הוותיק אליהו אלישר, מי שהיה נשיא הפדרציה הספרדית העולמית, הסופר עמוס קינן; המיזרחן יוסי אמיתי, ח"כ לובה אליאב ומתי פלד (נואם). מאיר פעיל מיהר לאסיפה אחרת.

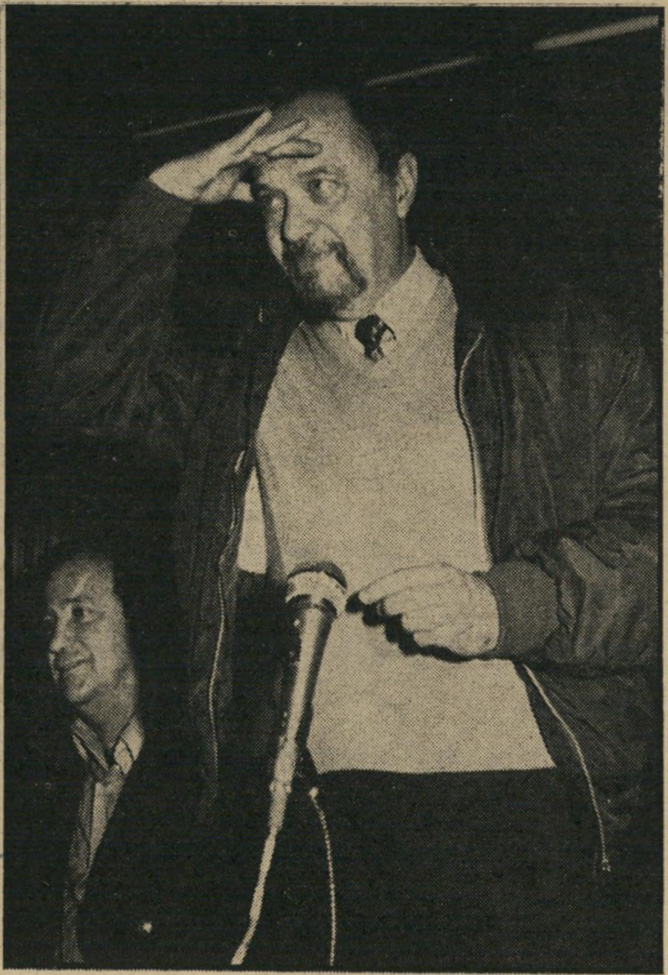

לפי המודל של גוש אימונים."

● **נתן ילין־מור:** „אין לשכוח את התמונה הגלובלית. הנסיון לדחוק את ברית־המועצות החוצה הוא מסוכן."

תרומה מאלפת באה במיברק. המנהיג הצעיר מבית־לחם, ז'מיל חמד, מי שהיה אחד מעורכי העיתון המיזרח־ירושלמי אל־פג'ר, הבריק: „מאחר שנגזר על הפ־לסטינים והישראלים להתחלק בארץ, אין להטיל ספק בחובתם לפעול למען השלום. ההכרה ההדדית, והפסקת ההרג משני הצדדים, יסללו את הדרך לדו־שיח פורה. הבה נתמודד באומץ־לב עם האתגרים המשותפים ונתאחד להשגת המטרות הגדו־לות, שהדורות הבאים של פלסטינים ויש־ראלים יתגאו בהן."

דגל חדש

כאשר התקרב מועד הסיום, עוד ניתן היה להמשיך בוויכוח במשך שעות רבות. הכל חשו בצורך הדחוף בה־קמת המועצה.

כדי לפעול באופן דחוף, נבחרה ועדת־פעולה זמנית. אחרי הפצרות רבות, הס־כים אליהו אלישר לכהן כנשיא־כבוד של המועצה. תפקיד יו"ר הוועדה הוטל על מתי פלד, וחבריה הם אורי אבנרי, לובה אליאב, יוסי אמיתי, יעקב ארנון (מי שהיה מנכ"ל האוצר), מאיר פעיל, עמוס קינן ודויד שחם.

התפקיד המשולש, שהוטל על ועדה זו:

● לפעול להרחבת המועצה עצמה, ל־הכליל בה אישים וגורמים נוספים, ולהכין כנס גדול בהשתתפות כל הכוחות האפ־שריים.*

● לנהל פעולת־הסברה נרחבת בארץ, כדי להפעיל לחץ על הממשלה למען שי־נוי עמדתה בבעייה זו.

● לקיים מגעים עם גורמים פלסטי־ניים, כדי להכשיר את הקרקע להידברות דו־צדדית פומבית.

* הכתובת להצטרפות: ת.ד. 136, תל־אביב.

אנשי יעד

שהשתתפותם בכנס עוררה למחרת היום סערה בקרב החוגים הימניים במיפ־לגתם, יעד. מימין: דויד שחם, שניהל את הכנס, והנראה בתמונה כשהוא מנסה לאתר באולם איש שקרא קריאת־ביניים, כשזרקורי הטלוויזיה מסנוורים את עיניו. משמאל: לובה אליאב, שנאומו הנרגש על היסודות המוסריים של הציונות ריתק את הקהל.

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

20 תחנות־פיתוח. לא ידוע לי אם יש באירופה מעבדה, לבד ממעבדות קודאק, המפתחות את הקודאכרום.

הסרטים הנמכרים בארץ, כאשר הפיתוח כלול במחיר, אינם מתוצרת הארץ. כל סירטי קודאכרום המיוצרים (או משווקים) באירופה, כוללים במחירם פיתוח, כלומר עומדים בתנאי הגבלת הקרטלים של כל ארצות אירופה.

בארצות־הברית, המצב שונה לחלוטין. יש שם עשרות מעבדות המפתחות את כל סוגי הסרטים, כולל הקשים ביותר לפיתוח, ולא רק מעבדות החברות המייצרות, ולכן לחמו איגודי הצרכנים נגד הכללת הפי־תוח במחיר.

גדעון פזוסר, ירושלים

● עורכו הכלכלי של העולם הזה מעיר: הידיעה מסרה מידע על החוקים בארצות־הברית, האוסרים לקיחת תשלום בעת פי־תוח הפילם ובעת מכירתו. בישראל הדבר מותר, וחלק מחברות־הסרטים עושות כאן מה שאסור בארה״ב.

צריך להחליט

ההאשמות שלכם כנגד סגן־שר־התיקשו־רת ח״כ ג׳אבר מועדי („אבו־טיל בגליל", העולם הזה 1997), הן חמורות ביותר. אם סגן־השר באמת עוסק במכירת נשק בלתי־חוקי יש להעמידו לדין ולהכניסו לבית־הסוהר. אם הוא אינו עושה זאת, אז הוא חייב לתבוע אתכם למישפט, כדי להציל את כבוד העדה הדרוזית.

יוסף אבי־טביאה, עכו

ממי יש לפחד?

התרגיל שעשיתם לראובן אלוני (העולם הזה 1997) היה שקוף מדי. מצד אחד אתם מצדיקים איתו ומייבבים יחד איתו על העוול הנורא שנעשה לו, בעלילה השפלה כביכול של הצעירה מקריית־מלאכי, ומה־צד האחר אתם מביאים את הסיפור במלואו.

ממי פחדתם, מאישתו של ראובן, שול־מית אלוני?

עדנה פרנקה, כפר שמריהו

● לא.

טעות לעולם צודקת

● **שני ערבים** תושבי יפו, בני 45 ו־18, נעצרו ע״י המשטרה לחקירה כחשודים בקשר להטלת הרימונים לביתו של עלי ראשידי, יו״ר ההקדש המוסלמי ביפו.

„הארץ", 25.11.75

נחשון שני, ניר־יצחק

מחשב המשטרה מסייע באיתור מכוניות גבוהות

[illegible] עתה בקשר מיוחד לבסוס של [illegible] במהירות מכוניות גנובות.

המחשב מסוגל לצבור בבת אחת 1000 מספרי מכו־ניות [illegible] ניידות של המשטרה [illegible] באיתור מכוניות גניבות, יכולות להתקשר ישי־רות למסוף ולברר אם מכונית מסויימת החשודה כגניבה אמנם נגנבה. בצורה זו ניתן לשוטרים בתפקיד, בידע מהיר — תוך דקות ספורות.

פרטים אלה [illegible] מחלקת סיור במטה הארצי של המשטרה, [illegible] בראיון ששודר ב. גלי צה״ל.

„ידיעות אחרונות", 16.11.75

יוסי שי, תל־אביב

צב״ר
צעיר בריא רענן
המרכז לטלוויזיה לימודית
בוא לטייל לבאש־שבע והטביבה בתוכנית

„ידיעות אחרונות", 4.12.75

שלומית ינקנר, חיפה

הנדון:

ישראל צועדת לקראת קרע היסטורי עם ארצות־הברית

אל התהום

יורשה לי לפתוח מאמר זה בהערה „היסטורית״.

ב־14 באוגוסט 1957 פירסמתי במדור זה מאמר בשם „צרפתאל״, שהיה מוקדש ליחסי ישראל־צרפת.

אלה היו אז בשיא פריחתם.

שנה לפני־כן נרתמה ישראל לניסיון הצרפתי להפיל את מישטרו של גמאל עבד־אל־נאצר במצרים. ניסיון זה נודע בשם „מיבצע סיני״. הוא נכשל, אבל היחסים בין פריס וירושלים התהדקו והלכו.

באלג׳יריה סערה מילחמת־שיחרור אכזרית. נשיא מצריים, שהיה מנהיג העולם הערבי כולו, העניק לה גיבוי ככל יכולתו. הצרפתים רצו להסיח את כוחה של מצריים לעבר חזית אחרת. לשם כך עודדו וחימשו את ישראל.

נראה היה כאילו השותפות בין שתי המדינות היא ברית־ברזל לעולמי־עד. השגריר הצרפתי בתל־אביב דיבר עברית. מטוסים צרפתיים חגו ממעל. השפה הצרפתית חדרה לבתי־הספר הישראליים. גדולי האנטי־שמים בצרפת הפכו ידידים־בנפש לראשי ישראל.

משום כך נשמעו דברי באותו מאמר כדיבּרי־טירוף. כתבתי בו שיחסי ישראל־צרפת יגיעו לעברי פי־פחת.

■ ■ ■

הדברים עוררו תמיהה, זעם ואף גיחוך.

שימעון פרס הכריז — שלוש שנים לאחר־מכן — כי יחסי ישראל־צרפת אינם מצטמצמים באינטרסים משותפים, אלא מבוססים על שותפות עמוקה של סנטימנטים. ומי יפקפק בדבריו של הוגה־דיעות כה מעמיק ועתיר־תבונה כמו שימעון פרס?

עברו שנים. שארל דה־גול הגיע לשילטון, הצטלם לצד בן־גוריון והכריז, כי ישראל היא „ידידתנו ובת־בריתנו״.

ואז התרחשו הדברים, תחילה באיטיות, לאחר־מכן ב־תאוצה גוברת. דה־גול השמיע הערות שהוגדרו כאנטי־שמיות, על „העם השתלטני״. בין שתי המדינות נפתח פער, שהפך במהרה תהום.

ביוני 1967, בדיוק במלאת עשר שנים לאותו מאמר, הטילה צרפת אמבארגו מוחלט על ישראל, ובין שתי המדינות נקבע מצב רישמי של איבה.

■ ■ ■

כאשר אירעו הדברים, היו כמה אנשים טובים שביקשו לראות בי נביא.

התנגדתי לתואר זה בכל כוחי — ולא רק מפני שעל־פי המסורת היהודית ניתנה הנבואה, אחרי חורבן בית־המיקדש, למי שניתנה.

כאשר כתבתי את המאמר ההוא (ואת עשרות המאמרים שבאו בעיקבותיו) לא הסתכלתי בכדור של בדולח. בסך־הכל השתדלתי לנתח באופן אובייקטיבי את הנתונים.

אמרתי באותו מאמר דברים פשוטים בתכלית:

צרפת פועלת על־פי האינטרסים שלה. כל עוד היא לוחמת באלג׳יריה, היא מעוניינת להיעזר בישראל כדי להחליש את אויביה. אך אין כל ספק שהיא תפסיד את מילחמת־אלג׳יריה, ואז תסתדר עם לוחמי־השיחרור. מאותו רגע תרצה לרכוש בחזרה את עמדותיה במרחב הערבי.

לעומת האינטרסים הכבירים של צרפת בעולם הערבי והמוסלמי — אינטרסים כלכליים, מדיניים ותרבותיים בעלי שורשים עמוקים מאד — אין האינטרסים שלה בישראל אלא עניין קטן, שולי וזמני.

צרפת תקריב את קשריה עם ישראל על מיזבח האינטרס הלאומי שלה. היא תעשה זאת כדבר מובן מאליו, בקור־רוח ובלי סנטימנטים.

וכך בדיוק קרה, כמובן.

צרפת ואלג׳יריה הסתדרו — והתחברו נגד ישראל.

לא היה צורך להיות נביא או גאון כדי לדעת זאת מראש. היה רק צורך בידיעה מיזערית בהיסטוריה, ובנכונות להביט נכוחה בפני העובדות.

כמה כסף מוכנים עתה שימעון פרס וחבריו לשלם כדי שיימחקו, יישכחו וייקברו כל דיבּרי־ההבל האינפנטיליים שהם אמרו בימים ההם?

■ ■ ■

אני מזכיר את הפרשה ההיא כרקע לדברים החמורים שאני עומד לכתוב עתה.

אני עומד לחזור על אותה „נבואה״, בהקשר מסוכן עוד יותר.

אני רואה לנגד עיני סכנה אשר לעומתה מחוויר גם הקרע הישראלי־הצרפתי.

אם לא י ח ו ל ל א ל ת ר שינוי קיצוני במדיניותה של ממשלת ישראל, אנחנו הולכים בוודאות גמורה לקראת קרע היסטורי בין מדינת־ישראל וארצות־הברית של אמריקה.

קרע זה לא יהיה בבחינת „ברוגז״ חולף, כמו שהיתה ההתנגשות בין ירושלים רוושינגטון בימי מיבצע־סיני.

בין שתי המדינות עומדת להיפער תהום, אשר כל המביט לתוכה יחרד ויתחלחל.

הבקיעים הראשונים באדמה שמתחת לרגלינו כבר נראים לעין. מי שיתעלם מהם יהיה דומה לאותם כסילים, שעצמו את עיניהם כאשר הידרדרו יחסינו עם צרפת.

ואין זה פלא — שהרי כמה מן הכסילים הללו הם אותם כסילים עצמם.

■ ■ ■

ארצות־הברית כמו צרפת, כמו כל מדינה נורמלית בעולם, פועלת על־פי האינטרסים הלאומיים שלה.

כפי ש ה י א רואה ומבינה אותם.

הסיגנון האמריקאי אינו דומה לסיגנון הצרפתי. ארצות־הברית היא מדינה צעירה, יחסית. אבותיה היו אידיאליסטים, והם העניקו ליורשיהם כמה מטבעות־לשון וצורות־התבטאות המחייבות אותם למצוא איצטלות מהודרות להלביש בהן את האינטרסים הגסים. אין הדיפולמטיה האמריקאית העממית אוהבת את הציניות העדינה של האריסטוקראטיה הגאלית.

אבל זהו עניין של סיגנון בילבד. מתחת למעטה המליצות החסודות, פועלת ארצות־הברית כמו כל מדינה אחרת. גם לגביה מכריע רק שיקול אחד ויחידי: מה טוב לארצות־הברית.

שיקול זה מוביל עתה, בצורה חד־משמעית, בכיוון הפוך מזה שנקבע על־ידי ממשלת ישראל.

■ ■ ■

האינטרס הבסיסי של ארצות־הברית במרחב שלנו הוא כפול:

- **להבטיח לעצמה את ניצול אוצרות־הנפט הכבירים המצויים באדמתו.**
- **לבלום ולהסיג את ההתפשטות הסובייטית, תוך החזרת ארצות־ערב לאיזור־ההשפעה האמריקאי.**

אל שניים אלה מתלווה, כדבר מובן־מאליו, אינטרס בסיסי: למנוע מילחמת־עולם שלישית, העלולה לפרוץ בעיקבות משבר מקומי.

המדיניות של ממשלות־ישראל תאמה את האינטרסים האלה. ישראל חמושה וחזקה שימשה מקל־חובלים נגד העולם הערבי. ישראל מנעה את איחוד העולם הערבי נגד ארצות־הברית, והבטיחה את קיומם של מישטרים ערביים פרו־אמריקאיים. אחרי שנכבשו שטחים ערביים נרחבים בידי ישראל נוצר מצב שבו יכול רק לחץ אמריקאי להחזיר את השטחים למדינות־ערב ולפלסטינים.

עד לנקודה זו היתה קיימת שותפות של אינטרסים בין ממשלות ירושלים ו־וושינגטון.

מכאן והלאה הם נפרדים בזווית חדה.

■ ■ ■

הסימנים הראשונים לכך נתגלו כבר לפני שנים, כאשר נתפרסמה תוכניתו של ויליאם רוג׳רס. אולם הנשיא האמריקאי דאז, ריצ׳ארד ניכסון, היה אדם חלוש והססני. רק אחרי העברת האחריות לידי הנרי קיסינג׳ר, והחווייה הטראומטית של אמבארגו־הנפט, ניתן כיוון ברור למדיניות האמריקאית.

אסור לייחס חשיבות מופרזת ליחסים אישיים ולאירועים חולפים. אך גם לאלה יש משמעות, לפחות כסימפטומים לתהליכים העמוקים.

המשבר של מארס 1975, כאשר נתנה ממשלת ישראל סטירת־לחי פומבית לג׳ראלד פורד ולהנרי קיסינג׳ר, היווה נקודת־מיפנה.

אמנם, הממשלה חזרה בה וקיבלה את הסכם־הביניים עם מצריים. אך מייד לאחר מכן היא תקעה יתד בגלגלי קיסינג׳ר והודיעה שאינה מוכנה להסכם־ביניים רציני עם סוריה. עוד קודם לכן מסרה הודעה דומה לגבי ירדן.

בכך הכשילה ממשלת ישראל סופית את המדיניות האמריקאית של צעד־אחר־צעד, שנועדה לסלק את הסובייטים מן המרחב ולהחזיר את ארצות־ערב לזרועות ארצות־הברית. היא החזירה את היוזמה לידי הסובייטים.

קל לשער כי בליבם של פורד וקיסינג׳ר גובר הזעם על ממשלת ישראל, הנראית להם, בלי ספק, כילדה מופרעת ומטופשת, שאינה יודעת מה היא מעוללת.

אך לא זה העיקר.

העיקר הוא שנוצר כאן עימות ברור של אינטרסים — עימות שאינו בן־חלוף, אלא מהותי וקבוע.

■ ■ ■

לארצות־הברית יש עתה אינטרסים כבירים בעולם הערבי. אינטרסים אלה גוברים משנה לשנה.

לעומתם, האינטרס האמריקאי בישראל הוא שולי.

זוהי אמת פשוטה ואכזרית, ויש לראות את הדברים בצורה גלוייה ומפוכחת, כדי לעמוד על מלוא הסכנה הגלומה בהם.

רק מטורף יעלה על דעתו כי ארצות־הברית תסכן את ביטחונה הלאומי הבסיסי ואת מעמדה במאזן־הכוחות הגלובלי, כדי לספק את מצבי־הרוח של ממשלת ישראל, הנראים לה ממילא כאוויליים.

כאשר משחקת ישראל בהתנחלויות בגדה המערבית, ברמת־הגולן ובסיני; כאשר היא מסרבת להידבר עם אש״ף; כאשר היא מחרימה את מועצת־הביטחון — היא משולה לילדה המשחקת בגפרורים ליד חבית פתוחה של בנזין. פשוטו כמשמעו.

חבית זו יכולה להתלקח בכל רגע בפניה של ארצות־הברית. מילחמה חדשה עלולה להעלות באש את האינטרסים הבסיסיים של ארצות־הברית. גם בלי מילחמה עלול העולם הערבי לגלוש חזרה אל חיק הסובייטים.

סכנה זו עומדת לנגד עיני כל המדינאים האמריקאיים. היא מוכרחה להוביל אותם למסקנה קיצונית. אילו היינו רפובליקת־בננות דרום־אמריקאית, בוודאי כבר היה מתארגן אצלנו עכשיו פוטש של קולונלים, שכירי סוכנות־הביון המרכזית. מאחר שהמצב בישראל מסובך יותר, תתבקש מסקנה אחרת: תפנית אנטי־ישראלית של המדיניות האמריקאית.

הפרשה הצרפתית עלולה לחזור על עצמה. כאז כן עתה, עשוייה התפנית להתבצע באופן הדרגתי, בתהליך של כמה שנים.

אך יש הבדל גדול אחד בין שתי הפרשות. כאשר נטשה צרפת את ישראל, נותרה לנו ארצות־הברית. כאשר תנטוש ארצות־הברית את ישראל — יוותרו איי־פיג׳י.

■ ■ ■

האם יש דרך למנוע התנגשות הרת־שואה זו?

השיגרה הישראלית מצביעה, כמו תמיד, על מה שנראה כמוצא הפשוט ביותר: מילחמה. אבל שום מילחמה לא תשנה את האינטרסים הבסיסיים. להיפך, היא רק תאיץ את התהליכים הנובעים מהם.

נותרו רק שתי דרכים: קבלת דינה של ארצות־הברית, או יוזמה ישראלית עצמאית להסדר עם מדינות־ערב והפלסטינים.

האלטרנטיבה היא: דהירה אל תוך התהום, באכסטאזה של טירוף.

מאת אורי אבנרי

במדינה

העם

רבינוביץ או גלבריית?

התקציב החדש מכשר
סבל לאזרחים
ללא התקדמות המשק

התקציב החדש, שהוגש השבוע לממשלה, נושא את חותמו הברור של שר־האוצר יהושע רבינוביץ.

זוהי התוכנית שהוא הכין מראשית ועד כלה, כאשר עוזרו הוא יועצו הכלכלי, מיכאל ברונו. הוא עלול לגרום שואה כלכלית, שלעומתה יהיה המיתון של 1966 צל חיוור בילבד.

התקציב החדש מבטיח אבטלה של לפחות 60 אלף איש, ומשבר עמוק בבנייה, שהיא יסוד המשק הישראלי.

הוא מבטיח התייקרות טוטאלית של מוצרי־המזון, בשיעור של 25% לפחות. כל מישפחה ממוצעת תצטרך להוסיף מדי־חודש 200 לירות לקניית אותן כמויות של לחם, חלב, ביצים. הוא מבטיח המשך האינפלציה החמורת בשיעור של 25% לשנה לפחות, אם לא יותר, תוך בשורת כי שער הכסף יירד ב־43% לפחות: במקום 7 לירות הדולר — עשר לירות הדולר.

הוא מבטיח המשך המצב הקיים של מיגוס השקעות במשק בכלל ובתעשייה בפרט, תוך המשך השיגשוג הפרוע של ספסרי הממון השחור והריביתניקים למיניהם.

בקצרה: התקציב החדש פוגע קודם־כל בסקטור היצרני במשק, הן בשכיר והן ביייצרן.

גן־עדן שחור. במקביל מבטיח התקציב החדש של יהושע רבינוביץ הגנה טוטאלית על ההון השחור בכמויות של עשרה עד עשרים מיליארד לירות המושקעים באיגרות־החוב, בניכסי־מקרקעין, בהלוואות למיניהן — תקציב שכמוהו כיצירת גן־עדן לספסרים. זהו תקציב שימשיך להעשיר את הסוחר והייבואן, המלוות בריבית, בעל מועדוני־הלילה וסוחרי המכוניות.

האמצעים החדשים נגד ספסרי הכלכלה השחורה הם חיוביים, אך לא מספיקים.

היום אין מי שסבור כי המיתון הקודם, יצירתו של נגיד בנק ישראל משה זנבר, הביא תועלת כלשהי. נהפוך הוא, מיתון ואבטלה מקפיאים את המשק, מונעים ממנו לגדול ולייצר. אם אין ייצור, אין התקדמות לעצמאות כלכלית. מדינת השואפת להגדלת הייצוא צריכה להעסיק כל אחד, למנוע כל מובטל. המיתון הקודם לא גרם לגידול כלשהו בייצוא, לא הזיז אף עובד מובטל אחד לתעשיות הייצוא.

עתה מכניסים רבינוביץ וברונו את המדינה לשואה נוספת: מיתון שיקפיא את המשק לשנתיים־שלוש, יהפוך אותו תלוי לחלוטין בחסדי הסיוע האמריקאי.

יועץ אמריקאי. אחד מגדולי הכלכלנים של ארצות־הברית, ג'ון קנת גלבריית, הציע לא־מכבר תוכנית לפיתרון המשבר בארצו (העולם הזה 1997). הצעות אלה מתאימות כולן גם לישראל. כולן הן התיסוף המוחלט ממה שעושים עתה רבינוביץ וברונו. האומנם הם יודעים טוב יותר מגלבריית?

האם מבין ראש־הממשלה, יצחק רבין, לאיזו ביצה הוא נכנס?

ייתכן שהתוכנית הכלכלית הטובה ביותר היא להזמין לישראל את גלבריית, להכנת הצעה למדיניות כלכלית של מדינת ישראל. אחרי הכל, גאוני האוצר בארץ רק מחמירים את מצבה של המדינה משנה לשנה.

גלבריית היה טוב למדי עבור הנשיא ג'ון קנדי, שמינהו כיועצו. אולי כדאי שרבין ינסה ללכת בעיקבותיו.

מדיניות

ניצחון פירהוס

היד האמריקאית הורמה
בווטו, אך בלב
רתח הזעם

הקאריקטורה של אוליפאנט פורסמה בארצות־הברית במאות עיתונים מחוף אל חוף, גרמה כימעט לפאניקה בין שליחי ההסברה של ישראל.

היא הראתה מטוסים־ישראליים מפציצים מחנה־פליטים פלסטיני בלבנון, ויורים צרורות־מיקלע בסימטותיו. מתחת לשלט „מחנה־פליטים פלסטיני מס' 10" יושבת מישפחת־פליטים, כשהאשה אומרת: „נראה ששוב היה לישראל יום רע באו"ם!"

'Looks Like Israel Had a Bad Day in the UN Again!'

„נראה ששוב היה לישראל יום רע באו"ם!" (אוליפאנט)

בקאריקטורה־בתוך־קאריקטורה, בתחתית הציור, אומר ערבי אחד לשני: „הם עושים שרירים, מה?"

תודה לישראל. הציור (ראה גלופה), שיוצרו רחוק מלהיות אנטי־ישראלי, הביע אמונה כללית הרווחת בעולם: שהפצצת המחנות בלבנון באה כתגובת־זעם בלתי־רציונלית על החלטת מועצת־הביטחון להזמין את נציגי אש"ף לדיון על השלום ב־12 בינואר.

אחד משני העיתונים הנכבדים ביותר בארצות־הברית, וושינגטון פוסט, פירסם לכבוד המאורע מאמר ראשי תחת הכותרת „הפלסטינים". המישפט הפותח: „תודות לישראל, זכה האירגון לשיחרור פלסטין בהכרת מועצת־הביטחון של האו"ם חודש אחד יותר מוקדם, ובמעמד גבוה יותר, מכפי שהיה אחרת."

הכוונה: אש"ף הוזמן לדיון במועצת על ההפצצות, חודש לפני הופעתו בדיון על השלום, במעמד מלא. ההפצצות הועילו, על כן, לאש"ף.

פקודה לאלון. הדיון על ההפצצות נסתיים בווטו אמריקאי. היה זה ניצחון בנוסח המלך היווני פירהוס: „עוד ניצחון כזה" — ואבדנו."

כי האמריקאים רתחו מזעם על הצורך שניכפה עליהם לנקוט את נשק הווטו, בצורה שהרגיזה את כל העולם הערבי והביכה במייוחד את בעלי־בריתם החדשים, המצרים, שיזמו את הדיון. הווטו האמריקאי הנחיל לברית־המועצות ניצחון תעמולתי חשוב בארצות־ערב.

אין ספק כי תמורת שירות חד־פעמי זה ידרשו האמריקאים מישראל תמורה יקרה. השבוע גם נקבע המחיר: שר־החוץ יגאל אלון נצטווה לבוא לארצות־הברית לפני כינוס מועצת־הביטחון, כדי ללחוץ על ישראל לבטל את החלטתה להחרים את הדיון על השלום, בנוכחות אש"ף.

השבוע הסתובב שימעון פרס ברחבי ארצות־הברית, כשהוא מברבר ללא־הרף. הוא הגיע לשיא חדש — אף לגביו — כאשר ניבא פומבית ש„אש"ף ייעלם תוך עשר שנים."

כאשר שרים בכירים מדברים שטויות, קשה לדרוש מן ההנהגה האמריקאית להתייחס אל הממשלה כולה ברצינות. לפי כל הסימנים (ראה הנדון), חדלו המנהיגים האמריקאים להתייחס כך אל ממשלת ישראל.

הגיבור התורן

שוב מצאה ישראל
גיבור־לשעה
המנצל אותה

הגיבור התורן של יהודי ארצות־הברית, התנועה הציונית וממשלת ישראל הוא דניאל פאטריק („פאטי") מויניהאן, שגריר ארצות־הברית באו"ם. אחרי שהסנאטור הנרי ג'קסון הנמיך במידה ניכרת את הפרופיל הישראלי שלו, כשנוכח לדעת שפרופיל כזה לא יקדם במידה הרצוייה לו את סיכוייו — הקלושים בלאו־הכי — להיבחר כמועמד הדמוקראטי לנשיאות — מצאו להם היהודים והישראלים גיבור לאומי חדש.

מויניהאן רואה עצמו כמועמד לשבת בסנאט ארצות־הברית בבחירות הקרובות. כנציג מנהאטן, הוא זקוק לכל קול יהודי שיוכל להשיג. משום כך מינה כיועצו הבלתי־רישמי את נורמן פודהורץ, עורך כתב־העת קומנטארי, ביטאון הקונגרס היהודי האמריקאי, כיועצו לענייני יהדות, ציונות וישראל.

את מינויו לתפקיד השגריר באו"ם — תפקיד שבו לא ימשיך להחזיק זמן רב — זוקף מויניהאן לזכותו של פודהורץ: אחרי מאמר ארוך שפירסם בקומנטארי, אשר בו תמך במדיניות־החוץ של הנרי קיסינג'ר, זומן לבית הלבן וזכה בתפקיד הרם, שבו הוא מכהן עתה לצידת של הזמרת השחורה פרל ביילי, שהתפרסמה לא מכבר בפסטיבל הנשיקות שהעניקה

שגריר מויניהאן
אחריו — מי?

לנשיאים אנוואר אל־סאדאת וג'ראלד פורד, בעת ביקורו של הנשיא המצרי בבית הלבן.

בנרות חנוכה. פאט מויניהאן מפורסם בנטיותיו האופורטוניסטיות בזירת המדינית הפנימית בארצות־הברית. כמי שהיה אחד מראשי התנועת הדמוקראטית־ליבראלית האמריקאית עבר הפרופסור, שנולד בניו־יורק למישפחה אירית, אל המחנה הקיצוני הנגדי בשנת 1969, כשהצטרף לצוות־הבחירות של הנשיא ריצ'רד ניכסון.

ישראל זכתה בגיבור־לשעה. מהוגי השעון ימהרו להעביר את מויניהאן אל מטה־הבחירות שלו, שם יבקש מהיהודים לפרוע את השטר שיאפשר לו להיבחר לסנאט ארצות־הברית. הזמרת פרל ביילי תחזור לבימת התיאטרון והמוסיקול, עליה היא אחת הכוכבות המפורסמות ביותר של הבידור האמריקאי. ואילו ממשלת ישראל וועידת הנשיאים של האירגונים היהודיים ייאלצו לחפש, בנרות חנוכה שחלפה, מועמד חדש לתפקיד דובר ישראל, הציונות וארצות־הברית באומות המאוחדות, סיכוייהם למצאו קלושים.

תיקשורת

„תיפסו את הגנב"

חרות של תיקשורת, או
תיקשורת של חרות?

אילו היה עורך־החדשות אריה נאור מנסח את הידיעה, ניתן היה לשמוע ברדיו הישראלי כי „כנופיות הקנאים המכונות גוש־אמונים השתלטו על מכשיר שטיפת־המוח הקרוי שידורי־ישראל."

ידיעה כזו היתה מופרזת, אך לא מופרכת. כי על כמה ממוקדי־העצבים של כלי־התיקשורת הממלכתיים השתלטו שליחי הגופים הלאומניים־הקנאיים. אריה נאור עצמו (ראה מדור טלוויזיה), בנה ומעריצה העיקרי של אסתר רזיאל־נאור, אשת השוליים הימניים של חרות, הוא עצמו דוגמה חיה לכך. גם אחרי שתעלוליו הלבאנטיניים בניסוח החדשות המשודרות („מועצת הביטחון הזמינה את נציג כנופיות־הרצח המכונות אש"ף...") עוררו מורת־רוח כללית, הוא נשאר בתפקידו, המשיך גם השבוע להרעיל את גלי־האתר בסיסמות־שינאה.

אולם נאור אינו אלא הדוגמה הבולטת ביותר. יש לו חברים רבים ברדיו ובטלוויזיה, המטפטפים את הרעל שלהם יום־יום לתוך אוזני המאזינים, מבלי שאלה יבחינו בכך. כי הדבר נעשה בעת ניסוח החדשות עצמן, תוך סילופן, ניסוחן־מחדש, גניזתן והגזמתן.

המאזין הרגיל אינו בוחן חדשות, מתוך הנחה מוטעית כי ידיעה במהדורת־החדשות היא מידע אובייקטיבי.

טכסיס של כייס. נראה כי אנשי הימין בכלי־התיקשורת אינם אמני הלוחמת־הפסיכולוגית בילבד. אלא גם אשפי התחבולות. כי השבוע, כאשר החלו מעשיהם מעוררים תשומת־לב גוברת, נאחזו בתכסיס הישן ביותר של הכייס. הם צעקו: „תיפסו את הגנב!"

הם פשוט השמיעו זעקת־אזהרה: שוחרי־שלום משתלטים על הטלוויזיה והרדיו. מול עוכרי־ישראל אלה, העושים את מלאכ־

(המשך בעמוד 24)

מיסמכים סנסציוניים, המתפרסמים כאן לראשונה, מוכיחים־

בשני המטוסים „ערבה" ו„ווסטווינד" היה לתעשייה האווירית:

הפסד של 870 מיליון!

מאת **יגאל לביב**

שורה של מיסמכים מהלכת עתה אימים על ראשי התעשייה האווירית. מיסמכים אלה, שהוכנו בלישכת היועץ הכלכלי של מישרד־הביטחון לשעבר, פינחס („סיקו") זוסמן (כיום מנכ"ל מישרד־הביטחון), חושפים את פניה האמיתיים של התעשייה האווירית. מראה זה היה ידוע עד כה רק לחבורה מצומצמת של מקורבי שר־הביטחון שימעון פרס, ועוזר־השר לשעבר, צבי צור.

תמצית המיסמכים מסתכמת בנתון אחד: הפסדי המדינה מייצור שני סוגי המטוסים, „וסטווינד" ו„ערבה", מגיעים ל־870 מיליון ל"י.

מזה תרם וסטווינד הפסד לאומי של 440 מיליון, ואילו ערבה הביא עד כה הפסד של 430 מיליון לירות.

המיסמכים חושפים שורה ארוכה של שערוריות. כמו, למשל, העובדה שיושב־ראש מועצת־המנהלים של התעשייה האווירית, עורך־הדין מיכאל פירון, נהג לאשר בעל־פה, ללא הוראה בכתב, תשלום עמלות לקוני הערבה, בגובה של יותר מ־10 אחוזים ממחיר המטוס. עמלות אלה, שאותן אישר פירון בהבל־פה, הגיעו לסך של 430 אלף דולר יותר מהעמלה של 10%, שאושרה לתשלום.

תעמולה במקום הישגים

פרשת המטוס „ערבה" הנחשפת במיסמכי היועץ הכלכלי של מישרד־הביטחון, מאלפת ביותר.

עד כה אושרו לייצור 57 מטוסי ערבה בדגם הצבאי. מהם נמכרו 32 מטוסים, בסכום כולל של 27 מיליון דולר, וסופקו 13 בילבד.

ההפסד עתה, לאחר מכירת 32 מטוסים, הוא 430 מיליון לירות, וההפסד הצפוי — לאחר סיום מכירת כל 57 המטוסים שאושרו לייצור — יגיע ל־334 מיליון לירות.

מרבית המטוסים הללו אושרו לייצור על־ידי שר־הביטחון, שימעון פרס, ללא אישור ועדת־השרים־הכלכליים, ביוני ובנובמבר 1974. פרס אישר את הייצור, למרות שהיה מול עיניו דין־וחשבון של היועץ הכלכלי שלו, שהראה את ההפסדים הגדולים הצפויים.

מי שסייע לראשי התעשייה האווירית להיכנס להרפתקה זו היה עוזר שר־הביטחון דאז, צבי צור. ביוני 1974 סמך ידיו על תחזיות האופטימיות של התעשייה האווירית, שקבעו כי עד שנת 1978 יימכרו 132 מטוסים, מהם 26 עד אמצע שנת 1973.

למרות המיספר הזעום של המטוסים, שנמכר בפועל, היו הוצאות־השיווק של המטוס מדהימות. בשנת הייצור והמכירות הראשונה, 1973, היו הוצאות השיווק כ־10 מיליון לירות, מילבד עמלות־סוכנים. הוצאות גבוהות אלה אינן מפתיעות את מי שמכיר את שיטות־העבודה של דובר רפ"י לשעבר, והאחראי לדימוי של התעשייה האווירית בעולם, אלקנה גלי.

מאות־אלפי דולרים מוזרמים למודעות־ענק בעיתונות מיקצועית בארצות־הברית, שאולי אינן מביאות קונים, אולם עוזרות להפצת ידיעות נוחות על נתוני־מכירה צפויים. ידיעות אלה מועתקות אחר־כך ברוב התלהבות על־ידי רשת כתבים נאמנים בישראל, ויוצרת דימוי נוח לתעשייה, הממשיכה לשאוב מכספי מערכת הביטחון.

מיליונים ללא חשבון

כמה נתונים יעזרו להבין מדוע קשה למכור את הערבה ללא עמלות־שיווק כה גבוהות, ומדוע הוא נמכר עד כה בעיקר באמריקה הדרומית.

ביוני 1973 הודיעה התעשייה האווירית כי מחירו של ערבה יהיה נמוך ב־30 אלף דולר ממחיר טווין־אוטר, ונמוך ב־80 אלף דולר ממחיר סקייוואן. כעבור שנה שונתה התחזית, ונאמר כי ערבה יהיה י ק ר ב־26 אלף דולר ממחיר סקייוואן, ויקר ב־20 אלף דולר ממחיר טווין־אוטר.

העמלות הגדולות שנאלצת התעשייה האווירית לשלם לקוני ערבה הן רק חלק מן התמונה. כך, למשל, הקונים באמריקה הדרומית שילמו לתעשייה האווירית, תמורת העברת המטוסים מהארץ, 6500 דולר בילבד למטוס. ההוצאות האמיתיות היו כפולות.

כך, בעיסקה אחת, שבה נמכרו שישה מטוסים, הושג מחיר נמוך ב־332 אלף דולר מן המחירון. מחיר זה כלל הוצאות־העברה של 6500 דולר למטוס. ההוצאות בפועל היו 13 אלף דולר למטוס. למעשה, מחירו של כל מטוס מוזל על־ידי אי־גביית תמורה על התוספות שבו, שהן ציוד צבאי יקר ביותר.

למשל, ציוד צבאי שמחירו בייצור היה 5.25 מיליון לירות נמכר ב־3.35 מיליון לירות.

גם כאשר מכרו מטוסים, לא כל השטרות שקיבלו כתמורה שולמו.

התעשייה האווירית עצמה מעריכה את הפסדיה מייצור ערבה במאות־מיליוני לירות. היא קבעה כי הסיכון המירבי שלה הוא בקבלת תמורה של 66% ממחיר־המכירה הצפוי. לפי נתון זה, תפסיד התעשייה האווירית 200 מיליון לירות על 60 המטוסים שהיא מייצרת. אם תצליח למכור את המטוסים במחירים שבהם היא מוכרת כיום יהיו הפסדיה, לפי דבריה, 151 מיליון לירות. אולם, אם תצליח למכור 217 מטוסים כאלה, יקטן ההפסד — ל־144 מיליון לירות בילבד. אשרי המאמין.

הטעות לא תוקנה

לעומת פרשת המטוס ערבה, נראית פרשת וסטווינד כלקוחה מן העיר חלם.

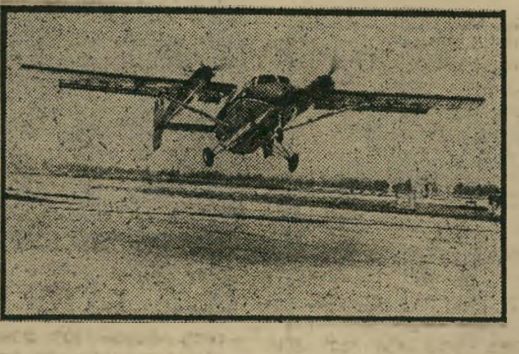

„ערבה"
430 מיליון +

„וסטווינד"
440 מיליון

התעשייה האווירית נכנסה להרפתקת מטוס־מנהלים זה בשנת 1967, על בסיס התיאוריה של מנכ"ל התעשייה, אל שווימר, כי הייצור יאפשר ניצול של מהנדסים מובטלים וישמור על הצוותים אשר להם זקוק חיל־האוויר, שלמענו קיימת התעשייה האווירית.

עד היום הושקעו במטוס־מנהלים זה מיליארד לירות, ואם ימכרו את כל 72 המטוסים שאושרו לייצור, יהיה ההפסד 440 מיליון לירות.

בשנת 1969 נאמדו הוצאות הפיתוח של מטוס זה, שניקנה שלם ומושלם מחברה אמריקאית, כולל חוזי־מכירה של כ־30 מטוסים, בסכום של 7.7 מיליון לירות. בשנת 1975 התברר, כי הוצאות הפיתוח היו 32 מיליון לירות. בסוף 1973 ביקשה התעשייה האווירית אישור של מיפעל מאושר להגדלת ההשקעה בפיתוח המטוס. מרכז ההשקעות אישר, בטעות, סכום גדול ממה שבוקש. התעשייה האווירית לא תיקנה את הטעות.

בתחילת 1974 הגישה התעשייה האווירית לשר־הביטחון תחשיב של ייצור דגם משופר של וסטווינד, שייקרא 1124. ההשקעה בפיתוח הדגם: 17 מיליון לירות. זהו התבסס על התיקווה שהתעשייה האווירית תזכה במיכרז של מישמר־החופים האמריקאי, שיזמין 108 מטוסים תוך חמש שנים, בסכום של 719 מיליון לירות, כולל 52 מיליון לירות רווח. אם לא יזכו במיכרז, ייצרו רק 60 מטוסים בשלוש שנים, בהשקעה של 408 מיליון לירות, והרווח יהיה 11 מיליון לירות בילבד.

היועץ הכלכלי של מערכת־הביטחון ניתח בינואר 1974, את חישובי התעשייה האווירית. הוא מצא כי הריווחיות, במיקרה שלא יזכו במיכרז, אינה מצדיקה את הסיכון הרב בהשקעה. הוא המליץ לאשר הקצבת 2.7 מיליון לירות לפיתוח, ולהחליט על ההשקעה אחרי שיתברר אם זכו במיכרז באמצע שנת 1974. מייד לאחר־מכן הורה עוזר־השר, צבי צור, על המשך הפיתוח, ועל בחינה־מחדש של ההשקעה ביולי 1974.

למרות זאת נערך הדיון רק באוקטובר 1974, במועצת־המנהלים של התעשייה האווירית. כאשר הוצאו כבר לפיתוח 14 מיליון לירות. ראשי התעשייה האווירית הציגו בישיבה נתונים, וכמה מחברי מועצת־המנהלים הביעו ספקות במהימנותם. בנובמבר 1974 אישר עוזר־השר את ייצור 24 המטוסים הראשונים, למרות שהיה ברור כי צפוי הפסד קטן, לדבריו.

בתקופה שבין ינואר לנובמבר 1974 התברר כי לא זכו במיכרז. כן התברר כי הנימוק העיקרי של התעשייה האווירית, שייצור המטוס דרוש להעסקת עודפי כוח־אדם, אינו נכון.

היה צורך להביא מהנדסים ועובדים מחו"ל לייצור הדגם, והם עובדים בו גם עתה. לפי הערכות התעשייה האווירית, התשלום למהנדסים מחו"ל בדגם זה היה 770 אלף דולר, ששולמו מחוץ לתחשיב. נוסף על כך העסיקה חטיבת־הייצור כ־300 עובדים מחו"ל.

היועץ הכלכלי של מישרד־הביטחון הגיש חוות־דעת נוספת בנובמבר 1974, בה קבע כי נוכח אי־הוודאות המרובה, הקיימת בנוגע לעלויות־הייצור ולמכירות, הריווחיות החזוייה נמוכה מאד. בהערכה פסימית עלול, לדבריו, ההפסד ממכירת 36 מטוסים להגיע ל־144 מיליון לירות. הפסדים אלה הם ממכירות הדגם החדש, 1124.

אולם עד מאי 1975 ייצרה התעשייה האווירית גם 36 מטוסים מן הדגם הקודם. בגלל אי־הסדרים בניהול החשבונות בתעשיית האווירית, לא ניתן להפריד בין עלויות שני הדגמים, ויש להתייחס לשניהם כאל סידרה אחת.

מה שברור הוא כי חלק משעות־העבודה שהושקעו בדגמים אלה נרשמו לחובת עבודות אחרות של התעשיית האווירית.

התברר גם כי בייצור מטוסים אלה הושקעו, בפועל, 25% יותר שעות עבודה מאשר נאמד בתחילה. כך, למשל, עלו בפועל סידורי־הפנים במטוסים (שמונה במיספר) 11 מיליון לירות, במקום 7.5 מיליון.

החזר שאינו מגיע

נראה כי לא קל היה למכור את וסטווינד. על מכירת 36 מטוסים מדגם 1124 היו הוצאות־שיווק של 32 מיליון לירות — כמיליון לירות למטוס (עלות ייצור מטוס כזה היא כ־6.5 מיליון לירות).

למעשה, מצליחה התעשייה האווירית להראות במאזניה רווחים בגלל אי־הבאה בחשבון של הוצאות החלות על כל שאר המיפעלים במדינה. כך, למשל, היא אינה משלמת את היטל־הביטחון של 20% החל על הייבוא למטוסים האזרחיים (וסטווינד). כיוון שלא ניתן לבודד ייבוא זה מן הייבוא הצבאי. לדוגמה: בין אוגוסט 1970 לאוגוסט 1971 היה הייבוא לווסטווינד 20.4 מיליון לירות. היה צריך לשלם היטל של 4 מיליון. כך גם בשנים אחרות. אי־תשלום ההיטל מקטין את ההוצאות במידה ניכרת.

או, למשל: התעשייה האווירית מקבלת החזר מיסי־עקיפין, בטענה כי ייצואה מכניס ערך־מוסף של יותר מן המינימום של 26%. עד כה קיבלה החזרים כאלה בשיעור של 18.5 מיליון לירות, וזאת למרות שאין לכלכלני מישרד־המיסחר־והתעשייה נתונים על הערך המוסף, והחישובים שעשו מראים כי לא מגיע לה החזר־מיסים.

מיסמכים אלה של היועץ הכלכלי של מישרד־הביטחון ידועים למי שצריך להחליט. אולם גם הם אינם מרתיעים את ראשי התעשייה האווירית מהמשך מעשיהם, תוך ביזבוז תקציבי־הביטחון, שבגללו הוטלו השבוע החמרות נוספות על כל אזרחי המדינה.

המינוי המקומם את צה"ל

דדו ניסה למנוע ממנו את דרגת הגנרל ★ אלופי צה"ל פנו אל שר־הביטחון ★ קצינים בכירים מאיימים לפרוש ★ מכה למורל הצבא

שר־הביטחון, משה דיין, רתח מכעס. „האם אי אפשר היה למצוא לי בצה"ל קצין אחד, שיודע לכתוב בלי שגיאות?!" כתב על פתק לאחד מאנשי פמלייתו.

מה שהרגיז את דיין היתה העובדה שהרב־סרן הצעיר וגבה־הקומה, שזה עתה שלחו אליו כדי שישמש כשלישו, התחיל את תפקידו, בעיניו, ברגל שמאל. הוא הכין לדיין את סדר־יומו, שכלל סיור ב־קיבוץ אשדות־יעקב. אלא שהוא רשם את שם הקיבוץ כ„אשדוד־יעקב".

למרות התחלה גרועה זו למד משה דיין תוך זמן קצר להוקיר ולהעריך את שלישו הצבאי החדש, רב־סרן אריה בראון.

„משליש לא דורשים שיהיה חכם!" הסביר פעם דיין את פשר הערכתו לאיש שמאז חודש מאי 1969, במשך ארבע שנים רצופות, הפך לצילו. „משליש דורשים שיהיה מסודר, מאורגן ושלא יהיו פאנצ'רים בלוח־הזמנים שלו."

ואומנם, תפונות אלה בהן הצטיין אריה בראון, הן שהיקנו לו שורת שלימה של המלצות, שנועדו לשכנע את דיין לקבל אותו כשלישו. התפקיד של שליש לשר־הביטחון הוא בסך הכל תפקיד טכני, שאינו מצריך הכשרה אקדמאית או רמה אינטלקטואלית. שלישו של שר־הביטחון מופקד על לוח־הזמנים של השר בתחום הצבאי. הוא ממונה על תיאום הביקורים והפגישות של השר בצה"ל. נוסף לכך כדאי שיהיה גם נאמן ושומר־סוד. שכן, כמי שצמוד לשר־הביטחון במרבית שעות היממה, אין כמעט דבר שעושה, מדבר או שומע שר־הביטחון שנעלם ממנו.

גם הוא בגנראלים

אריה בראון כמו נולד לתפקיד. הוא היה מסודר, נאמן ושתקן. כולם העריכו בו תכונות אלה. אבל איש מאלה שהכירוהו מקרוב לא היה מעלה בדעתו כי אריה בראון יהפוך יום אחד לגנראל בצה"ל.

תשבוע, כאשר הוענקו לאריה בראון בטכס חגיגי בלישכת שר־הביטחון דרגות תת־אלוף, והמאורע הפך כימעט לחגיגה רשמית של מערכת־הביטחון כשכל שופ־רותיה מריעים לגנראל החדש, לא ידעו רבים אם עליהם לבכות או לצחוק.

ספק אם איזה שהוא מינוי או העלאה בדרגה שנעשו בשנים האחרונות בצה"ל, זכה להדים כה רבים ובתגובות כה קיצו־ניות כמו הפיכתו של אלוף־מישנה אריה בראון לתת־אלוף.

אריה בראון עשה את אחת הקאר־יירות המטיאוריות ביותר בצה"ל.

שש־עשרה שנה נדרשו לו כדי להגיע מדרגת טוראי לדרגת רב־סרן. הצעיר ה־חיפאי, שהתגייס לצה"ל ב־1953, לא הספיק אפילו להשלים את לימודיו התיכוניים לפני גיוסו. הוא למד בבית־ספר מקצועי מקס־פיין, דבר שהכשיר אותו בעיני מגייסיו לשרת בחיל־החימוש. ואומנם נראה היה כי מסלול קידומו יהיה בתחום המקצועי. את לימודי הבגרות שלו, עשה רק כעבור שנים, אחרי שהיה קצין בצה"ל.

בשנות שירותו בצבא־הקבע שירת אריה בראון בחיל־חימוש, הועבר משם לחיל־הנדסה ואחר־כך לחיל־השיריון. אבל בכל החילות האלה הוא התבלט דווקא כקצין שלישות — הקצין האחראי למינהלת היחידה ולאו דווקא לביצועיה הטכניים או הקרביים.

זמן קצר אחרי מילחמת ששת־הימים, כאשר מוטה גור מונה כמושל רצועת עזה, שירת אריה בראון כקצין־שלישות במיפ־קדת המימשל־הצבאי בעזה. משם הועבר לחטיבת השיריון שבפיקודו של האלוף קלמן מגן.

והנה אחרי 16 שנים בהן הגיע לדרגת רב־סרן, שנראתה לכמה מידידיו כסוף הקאריירה הצבאית שלו, עשה אריה בראון את הבלתי יאומן. תוך שש שנים הוא קפץ מדרגת רב־סרן לדרגת תת־אלוף. היה זה שיא נדיר לא רק לגבי צה"ל, אלא גם לגבי צבאות אחרים בעולם, בהם נהוג לחלק דרגות גנראל ללא ברנות מיוחדת.

זהו שיא מיוחד במינו לא רק בשל מהירות העליה בדרגה. בהתחשב בעובדה שמסלול הקידום של אריה בראון מדרגת רב־סרן עד דרגת תת־אלוף כלל רק תפ־קידי לבלרות, זוהי עליה חסרת־תקדים. ככל הנראה גילה אריה בראון תפיסה כה מהירה ונדירה, עד שיכול היה להגיע לדרגת גנראל מבלי שיעבור אף קורס אחד מאלה בהם חייבים קציני צה"ל לעבור לפני שהם עולים בדרגה.

אריה בראון לעג לא רק לקורסים (מילבד קורס מזורז לאנגלית אותו נאלץ לעבור במהלך הדהירה המהירה שלו) אלא גם לפז"מ. פז"מ הוא מונח צה"לי הקובע את פרק הזמן המינימאלי בו על קצין לכהן בדרגה מסויימת לפני שניתן להע־לותו לדרגה בכירה יותר. כך, למשל, צריך קצין צה"ל בדרגת רב־סרן, לכהן כך וכך שנים בדרגה זו, לעשות כך וכך תפקידים בדרגה זו ולעבור דרך בית־ספר לפיקוד ומטה של צה"ל (פו"מ) לפני שיזכה ב־דרגת סגן־אלוף.

מעבר לדרגת סגן־אלוף לא קיים הפז"מ — אותו פרק זמן מינימאלי של שירות בדרגה מסויימת. אין זה משום — כפי שסבורים כמה קצינים בטעות — שאחרי שקצין נעשה סגן־אלוף הוא כשר מיד לדרגת אלוף, ללא צורך לכהן תקופות מוגדרות בדרגות הביניים. הסיבה לכך היא שבדרך כלל יש צורך להמתין שנים

מקום בצמרת

אריה בראון (יושב מאחור) בעת סיור בפיתחת־רפיח, כשבשורה הראשונה יושבים (משמאל לימין) הרמטכ"ל, רב־אלוף דויד אלעזר; ראש־הממשלה גולדה מאיר וראש אג"ס, רחבעם („גאנדי") זאבי.

תמיד מאחור

כך נראה אריה בראון במשך ארבע השנים שבהן שימש כשלישו ונושא־כליו של שר־הביטחון משה דיין. הוא הפך חלק בלתי־נפרד מדמותו של דיין, כשהוא עומד מאחוריו, כצל, בכל ביקור, סיור או אירוע. בתמונה מימין נראה אריה בראון עם דיין והרמטכ״ל חיים בר־לב בעת סיור בגבול הצפון. בתמונה במרכז הוא צועד מאחורי רעייתו של דיין, רחל כורם. בתמונה משמאל נראה אריה בראון (ידיים מאחור) מאחורי משה דיין.

החקר של משרד־החוץ, היה זה משה דיין שנתן פרס נוסף לשלישו. הוא מינה אותו כמזכירו הצבאי.

ההבדל בין תפקידי המזכיר והשליש הוא תהומי. כמוהו כהבדל בין שמש ורב. בעוד שתפקיד השליש הוא טכני בעיקרו, דורש תפקיד המזכיר הצבאי הכשרה, השכלה וכישורים אחרים לגמרי.

תפקיד המזכיר הצבאי של שר־הביטחון הוא תפקיד מהותי. המזכיר הצבאי הוא המקשר בין השר לבין המטה הכללי של צה״ל. הוא מייצג את שר־הביטחון בי־ישיבות המטכ״ל ומוסר לו דיווחים על מה שנאמר והוחלט בהם. דרכו עובר גם כל המידע המודיעיני והצבאי הזורם אל השר והוא החייב למיינו ולתמצתו בפני השר.

יהושע רביב, שכיהן בתפקיד זה לפני אריה בראון, היה בעל כושר אנאליטי — תכונה שאי אפשר להאשים בה את בראון. לפני שהיתמנה רביב לתפקיד הוא כיהן כראש מחלקת־התיכנון באכ״א וכראש אג״ם תוא״ר (תיכנון ואירגון). אלה הם שני תפקידי־מפתח בצה״ל, שיש בהם כדי להכשיר אדם לכהונת מזכירו הצבאי של שר־הביטחון. מי שממנה לתפקיד כזה — כפי שעשה דיין — קצין שתפקידו האחרון היה קצין שלישות בחטיבת שיריון, מוריד בהכרח את חשיבות התפקיד לדרגה ה־נמוכה ביותר.

דדו ניסה למנוע

אבל לתפקיד המזכיר היה יתרון שלא היה לתפקיד השליש, שבזכותו העניק אותו דיין לבראון: תקן של דרגת תת־אלוף.

האדם הראשון שצפה את העתיד להתרחש היה הרמטכ״ל, רב־אלוף דויד („דדו״) אלעזר. דדו הבין כי דיין מתעתד להעלות את נושא־כליו לדרגת גנראל ב־צה״ל. כדי למנוע אפשרות כזאת הקדים דדו תרופה למכה. לפי הוראותיו שונה התקן של מזכיר שר־הביטחון והורד מתת־אלוף לאלוף־מישנה.

אלא שדדו לא המשיך עוד לכהן זמן רב כרמטכ״ל.

משה דיין הוריש לבא אחריו, שמעון פרס, לא רק את הרמטכ״ל מרדכי („מוטה״) גור, אלא גם את מזכירו הצבאי, אלוף־מישנה אריה בראון. והנה, אחרי קצת יותר משנה במחיצתו של שמעון פרס, בה העניק לשר־הביטחון החדש את אותם שירותים טובים בהם זיכה בעבר את דיין, מצא פרס לנכון להמליץ בפני ה־רמטכ״ל על הענקת דרגת תת־אלוף ל־מזכירו.

עצם ההמלצה נראתה בעיני רבים כ־שערוריה. אין לדבר שום קשר לאישיותו או לרמתו של אריה בראון, שכבודו במקומו מונח. עצם האפשרות שקצין יכול להגיע בצה״ל לדרגת תת־אלוף בתפקיד של לבלר ולא במסלול פיקודי או מקצועי כלשהו, נוגדת מעיקרה את רוחו ודרכו של צה״ל. קצינים שזכו בדרגה כזו בזכות אומץ־לב, גילוי תכונות מנהיגות, כושר אירגון, רמת חשיבה או ביצוע נדירות — ראו את עצמם נעלבים מעצם הכוונה להעניק דרגת תת־אלוף למזכירו הצבאי של השר.

לא היה כאן שום עניין של קינאה או צרות־עין. היתה זו בעיה עקרונית ש־נראתה בעיני קצינים בכירים רבים בצה״ל חמורה עד כדי כך שהגדירו את המעשה כ„ביזיון״. בעיני אחרים עלולה היתה הענקת דרגת תת־האלוף למזכירו של השר

(המשך בעמוד 20)

WE HAD LUNCH TOGETHER

השליש אריה בראון סועד בחברת משה דיין בעת ביקור ממערב לתעלת־סואץ. השירותים הטובים שהעניק לדיין, הביאו להפיכתו משליש למזכיר צבאי לשר־הביטחון.

כה רבות לעליה בדרגה בדרגות אלה, עד שאין עוד טעם לקבוע מראש את הפז״מ. שמונה שנות המתנה בדרגת סגן־אלוף לפני קבלת דרגת אלוף־מישנה, הם זמן מקובל וסביר בצה״ל.

אבל אריה בראון לעג לכל המקובלות. בזכות יכולתו המופלאה הוא עשה מה שלא יכלו לעשות קצינים רבים, בפיקוד על יחידות לוחמות תחת אש, תוך גילוי תכו־נות מנהיגות, תושיה ואומץ־לב. הוא הגיע במירוץ לצמרת הרבה הרבה לפניהם.

השמש הופך לרב

זמן קצר אחרי שהיתמנה כשלישו של משה דיין הוא הועלה לדרגת סגן־אלוף, כפי שמחייב התקן הצבאי של תפקיד זה.

לא ארך זמן נוסף ודיין גילה כי השליש גבה־הקומה, החייכן והשאפתן, הוא איש כלבבו. בראון היה נאמן לו עד קצה גבול היכולת, ביצע עבור דיין דברים שהיו מעל ומעבר לצו התפקיד.

כך, למשל, לא היה בראון חייב להיות לצד דיין, כשזה לא עסק בעניינים צבאיים טהורים. אבל מסירותו לשר לא ידעה גבול. ובהזדמנות הראשונה, ברגע שהדבר התאפשר לו מבחינת פקודות מטכ״ל, הוא המליץ על העלאתו של בראון לדרגת אלוף־מישנת.

כבר אז היו אנשים שבצה״ל שעיקמו את חוטמם נוכח העלאה בדרגה זו. דרגה של אלוף־מישנה היא דרגה של מפקד חטיבה בצה״ל. להעניק דרגה כזו לאדם שהדבר האחרון שהוא פקד עליו היתה פלוגה — רק בזכות שירותיו לשר־הביטחון — נראת לרבים כמעשה צורם.

קצינים שזכו בדרגותיהם אחרי מסלול קידום ארוך ומייגע, אחרי שהוכיחו את עצמם בקרב או בפיקוד על יחידות בשדה, התמרמרו אז במידה רבה של צדק.

אולם כבר אז גילה אריה בראון כי הוא אינו מסתפק בשלושת עלי התאנה שהוע־נקו לו וכי שאיפותיו מרקיעות הרבה מעבר לזה. אחד הראשונים שנוכח בכך היה מי שכיהן כמזכירו של משה דיין, תת־אלוף יהושע רביב.

כאשר חלה רביב ונזקק לטיפול רפואי מסובך, הוא יצא לארצות־הברית. כשחזר משם גילה במפתיע כי שלישו של השר תפס את מקומו ואת משרדו. הוא הקים שערוריה, כדי להעמיד את בראון על מקומו ולהבהיר לו שיש עוד מרחק רב בין תפקידו של שליש שר־הביטחון לבין תפקיד מזכיר שר־הביטחון.

אבל משה דיין לא סבר כך. כאשר פרש רביב מתפקיד המזכיר ומצה״ל, בשל מצב בריאותו ומונה לעמוד בראש מחלקת־

יד לוחצת יד

הרמטכ״ל, רב־אלוף מרדכי גור, לוחץ את ידו של אריה בראון בעת ששר־הביטחון, שמעון פרס, עונד לכתפיו את דרגת התת־אלוף, בטקס שנערך בשבוע שעבר בלישכת שר־הביטחון. בראון זכה בדרגה אחרי שהרמטכ״ל הסיר התנגדותו ופרס הסיר את התנגדותו־שלו למינויים אחרים בצה״ל.

המינוי

(המשך מעמוד 19)
לחיות בעלת השלכות חרסניות על המוראל של חקצונה בצה"ל.

לתקופה מסויימת נדמה היה כי נוכח גילויי ההתמרמרות וההתנגדות אומנם תוקפא העלאתו בדרגה של מזכיר שר־הביטחון. נדמה היה כי הן הרמטכ"ל והן שר־הביטחון תופסים סוף סוף את הדמורליזציה שעלול מינוי כזה לגרום בשורות הקצונה. אלא שלא כך היה לאורך זמן.

לפתע הסתבר, כי שמעון פרס מגלה התנגדות בלתי צפויה לכמה מינויים ה־עומדים להתבצע בצה"ל.

במשרד־הביטחון היו שריננו כי התנגדותו של פרס למינויים החדשים אינה נובעת מהתנגדות עניינית, אלא בגלל קשריהם האישיים של המועמדים. אבל לפתע הסיר פרס את התנגדותו למינויים אלה. במקביל נפלה גם ההתנגדות ל־בקשתו של פרס להעלות את מזכירו ל־דרגת תת־אלוף.

כל קשר בין שתי הפרשות הוא רק מיקרי, כמובן.

אין זו אגדה

קשה למדוד את עוצמת הפגיעה ש־פגעה העלאתו בדרגה של אריה בראון בצה"ל. התגובות לפרשה הן מהסוג הבלתי ניתן למדידה ולהערכה ביכלל.

שר־הביטחון היה מודע כנראה להשפעה השלילית של הפרשה יותר מאשר ה־רמטכ"ל. משום כך ניסה להקהות את עוקצה ולהסבירה לציבור הרחב בהודעה חסרת־תקדים. נוסף להודעה השיגרתית, הרישמית והיבשה של דובר־צה"ל על הע־נקת דרגת תת־אלוף לאריה בראון, פירסם דוברו של שר־הביטחון — שגם אותו כמו את אריה בראון ירש פרס מדיין — הודעת הסבר משלו על המאורע. היתה זו הודעה שאי־אפשר היה לדעת אם הטימטום שבה עולה על כזבה או להיפך.

אריה בראון מתואר באותה הודעה כמי ש„רכש ניסיון רחב בתחומי הביטחון על הסתעפויותיו לזירות מדיניות בארץ ובחו"ל." ללא כל בושה מוצג מזכירו של השר כמי „שנחשב בחוגי הצבא לאחד הקצינים הבקיאים בנושאי ביטחון שבדרג הבכיר ביותר, כולל כל שלבי המשא־ומתן על הסדרי־הביניים עם מצרים וסוריה ו־בעיות־הרכש עם ארצות־הברית."

אחרי התמוגגות והתפעלות מעין זו מ־כישוריו המופלאים של אריה בראון, לא יהיה פלא אם הדרך תהיה פתוחה עתה בפניו לרמטכ"לות. וזאת לא בדיחה. גם כשאמרו פעם שאריה בראון יגיע לדרגת תת־אלוף, חשבו הרבה אנשים שזאת רק בדיחה.

טוטו
ספורט־טוטו
במחזור 15
שיתקיים השבת 20.12.75
מינימום הפרס הראשון
600,000 ל"י
* * *
מינימום לכל הפרסים
1,250,000 ל"י
פרס שלא יחולק במחזור 14
יצורף לפרסים במחזור 15
בהתאם לתוכנית החימורים
בכדורגל
עשה לך מנהג קבוע־
מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

גודלו של עמוד
העולם הזה
הוא 23 ס"מ רוחב ו־33 ס"מ גובה. תמורת
2.400 ל"י
אתה יכול לפרסם בו מודעה בשטח של 758 ס"מ מרובעים — מחיר זול יותר מאשר בעיתוני הבוקר והערב

סוף סוף...
...תוכל לשתות בהנאה
תה מלרוז
עם נענע אמיתי!
מלרוז נענע
התה היחידי אשר בו עלי הנענע האמיתיים טחונים ומעורבים בעלי התה
(להבדיל מתה מנטה)
מלרוז נענע
ניתן להשגה בסופרמרקטים במעדנות ובחנויות המכולת.
מוצר בלעדי של:
אלון
יבואני ומפיצי "תה מלרוז" בישראל
תל־אביב, רח' מקוה ישראל 23, טל. 625043
תה מלרוז
יל"ב שרותי פרסום בע"מ

מילחמת ההתשה נערכת בחדרי־המיטות של זוג המיליונרים

מהרצליה־פיתוח ✶ בעלת בית־האופנה PUCCI במלון „הילטון"

הותקפה על־ידי בעלה שנעזר בעובדי דואר־מיון ברמת־גן ✶ הדיעות

חלוקות: האם החליק החלוק שלה - או הורד ממנה בכוח?

מעוז הרביץ לתותח

ששת הבירויונים ניצבו מול פתח הדירה ברחוב מיכה 12 בתל־אביב במוצאי־השבת בשבוע שעבר. על־פי אות מוסכם של אחד מהם, הם פרצו בכוח לתוך הדירה. ליד הפתח הם פגשו ביעקב („ז'אק") תותח. עוד קודם שתותח הספיק לפלוט מילה מפיו, התנפל עליו אחד מהם והיכה אותו מכות נמרצות.

בחדר השני הסתגרה, באותם רגעים, אשה צעירה בת 35, לבושה בחלוק אשר רק בקושי הסתיר את תווי־גופת המיוחדים: חלק תחתון אדיר־מימדים וחלק עליון שופע ונאה.

אולם לאחר שהסתיימה התיגרה בחדר השני, בין תותח לבין אחד הפורצים והתוקף נכנס לחדר שבו נמצאה האשה, הוא לא היה זקוק לסימנים מיוחדים אלה כדי לזהות את זו שניצבה לפניו בחלוק, רועדת מפחד. מפני שדני מעוז הכיר אותה היטב. היתה זו ניצה, רעייתו החוקית מזה 15 שנים.

על מה שאירע באותו חדר, חלוקות הדיעות. המישטרה טענה את טענות האשה בבית־המישפט, לשם הובאו מעוז וחמשת ידידיו, וסיפרה כי הם הפשיטו אותה בכוח וצילמו אותה עירומה. דני מעוז טען, לעומת זאת, באוזני כתב העולם הזה: „אנחנו לא הפשטנו אותה. היה לה ארנק ביד שאני רציתי לקחת אותו ממנה. היו בו כל מיני מיסמכים שהיו חשובים לי למישפט־הגירושין שיש לי איתה, כמו מיכתבים של המאהב שלה ז'אק תותח. היא נאבקה על הארנק, ותוך כדי מאבק התחלק החלוק שלה. אז צילם אותה הבלש מנחם גביש שבא יחד איתי."

■ ■ ■

סיפור נישואיהם של בני־הזוג מעוז כאילו לקוח מסרט־מתח הנמשך כבר כ־15 שנים, כשהסצינה האחרונה שלו — בינתיים — התקיימה במוצאי־השבת שעברה. הסיפור רצוף סממני אלימות, בילוש ויחסים בינלאומיים, כשאת הסילפל מוסיפה לו העובדה שבני־הזוג נחשבים כאחד הצמדים הידועים בחברת הגבוהה התל־אביבית, וכל אחד מהם מיליונר בזכות עצמו.

דני מעוז הכיר את ניצה כרמלי לפני כ־16 שנים, על שפת ימה בתל־אביב. הרומן בין השניים התלקח במהרה, והעובדה שניצה שלחה את החבר הקבוע שלה למערכות העיתונים, כדי לבקש שלא יפרסמו את השערוריה החברתית הגדולה ביותר של אותה תקופה, בה היתה היא־עצמה מעורבת, לא הפריעה לו לבקש את ידה.

ניצה, אז צעירה בת 19, הסתבכה בפרשת־אהבים עם מיליונר אנגלי צעיר, נסעה איתו לחו"ל וחזרה בבושת־פנים לארץ. לחברה הסגורה של תל־אביב הקטנה דאז היה זה סיפור עסיסי ומרתק, אולם את דני המאוהב הוא לא הבהיל.

„מאז ועד היום לא היו החיים שלנו בסדר," סיפר השבוע דני. „בינתיים נולדו לנו שתי בנות, ונמנעתי מלעזוב אותה רק משום שדאגתי לילדות."

ואומנם, לדני היתה במשך השנים לפחות עוד סיבת אחת טובה, לדבריו, לעזוב את ניצה. אחיה של ניצה, עורך־הדין משה כרמלי, היה נשוי לצעירה איטלקית בת־

„הייתי הורג את תותח, אם לא היו מחזיקים אותי!"

עשירים. לפני כשש שנים ביקשה הצעירה להתגרש ממנו. כרמלי דרש סכום של 20,000 לירות, שהיה אז הון רציני, תמורת הגט. כדי להפעיל על כרמלי לחץ, שלחה המישפחה האיטלקית צעיר מטעמה, כדי שיחזור אחר אחותו של כרמלי, ניצה מעוז. לטענת המישפחה האיטלקית הצליח צלם לצלם את ניצה עם הבחור הצעיר, בתנוחות אינטימיות, במלון הילטון בתל־אביב. האיטלקים איימו על כרמלי כי אם לא יתן את הגט חינם, הם יראו את התמונות לבעלת של אחותו ויהרסו את חיי־המישפחה שלה.

אולם כרמלי לא ויתר אז. המישפחה האיטלקית נאלצה לשלם את הכסף, ריחמה על דני מעוז ולא הראתה לו את התמונות.

מאז אותה פרשה ועד לפני שלוש שנים התנהלו חייהם של בני הזוג מעוז כאילו על מי־מנוחות, כאשר לאוזני דני מגיעות מדי־פעם שמועות על בגידותיה של ניצה בו, אך היו אלה שמועות בלתי־מבוססות.

בינתיים הצליחה גם ניצה להפוך אשת עסקים וחברת מבוקשת ביותר. היא קיבלה את סוכנות בית־האופנה האיטלקי הגדול פוצ'י בישראל, פתחה חנות ענקית, המורכבת משתי חנויות, ברחוב מזל־דגים ביפו העתיקה, באיזור־התיירות של השטח הגדול לשעבר. כשעסקיה עלו ושיגשגו, היא קנתה עוד כמה חנויות שכנות. לפני כשנתיים העבירה ניצה את בית־האופנה שלה מיפו, לקומת־הביניים של מלון הילטון בתל־אביב. ומאז סגורות התנויות שלה, השוות לפי הערכה זהירת למעלת ממיליון לירות.

גם דני מעוז לא שקט על שמריו. מרואה־חשבון ויועץ־מס הפך מנהל־חברות, והחל עוסק בייבוא וייצוא בהצלחה גדולה. השניים רכשו להם וילה מפוארת ברחוב האשל 128 בהרצליה־פיתוח, בשכנות למישפחות עשירות אחרות כסחרוב, ברוידא ותמיר, והמשיכו לשחק כלפי חוץ את תפקיד הזוג המאושר והמאוהב.

■ ■ ■

גם החברה שמסביבם התירה להם להמשיך במישחקם, למרות שרק מעטים מאד מבין חובשי ספסלי קפה ורה לשעבר, ואכסודוס וג'קי של היום, לא ידעו על הפרשות הסוערות בנישואיו המעורערים של הזוג המחייך. במכביה שלפני האחרונה הכירה ניצה אישית רבים מחברי המישלחת התורכית בישראל, ומאז הפכה הפטרונית של התיירים מתורכיה.

לפני כשלוש שנים, נאמנה לנוהגה לארח צעירים תורכיים המגיעים לארץ, היא פגשה בקפה ורה בז'אק תותח, תייר מתורכיה, אשר נמצא בארץ כבר שלוש שנים ועדיין מחזיק באשרת־תייר. השניים החלו מופיעים יחדיו דרך־קבע במקומות־הבידור בתל־אביב ובבריכת־השחייה של מלון הילטון, כאשר ניצה מסיעת את ז'אק במכונית האלפא רומיאו ספורט האדומה שלה לטיולים בכל רחבי הארץ. כדי להיות קרוב לניצה ולארץ־ישראל האהובות עליו, פתח ז'אק תותח את חנות־ההלבשה בית־חרושת אמריקאי לשמלות ברחוב אלנבי בתל־אביב.

ידידותיה של ניצה, ביניהן אשת החברה יונה לחוביץ אשר נודעה בפרשת־הגירושין שלה מבעלה סוחר־הבשר, ונעמי לדר, אשר לאחרונה התפרסמה אף היא בפרשת כימעט־גירושין שהסעירה את החברה הגבוהה של תל־אביב, הכחישו בתוקף בפני דני את הסיפורים על בגידותיה של אשתו. אך הוא היה בטוח בכך. לדני לא היתה, לדבריו, ברירה. הוא שכר את שירותי מישרד־החקירות של קרל זינגר בחיפה, והציב מעקב אחר אשתו.

ניצה הכחישה באוזני בעלה כי היא מנהלת פרשת־אהבים עם ז'אק תותח. לדבריה, קיימה איתו קישרי־מיסחר בילבד, מאחר ששניהם עוסקים בעולם האופנה. העובדה שניצה עוסקת באופנת־עילית לנשות הצמרת, ואילו המלבושים הנמכרים בחנותו של תותח ברחוב אלנבי בתל־אביב הם מן הסוג ההמוני הזול, לא הפריעה לה להגדיר את יחסיה עם תותח כיחסי־מיסחר טהורים.

ואומנם, לדני מעוז לא היה, לדבריו, כל קשר לעסקיה ולכספית של אישתו ניצה. דני גם אינו יודע לספר מניין לניצה אוסף תכשיטי האיזמרגדים, מהגדולים בארץ, אשר ידידותיה של ניצה טוענות כי הוא נופל בערכו רק במעט מן האוסף המפורסם של גילה לוי־בוכמן.

במוצאי־שבת שעברה קיבל מעוז הודעה מהבלש הפרטי מנחם גביש (23), כי אשתו נמצאת בדירה ברחוב מיכה בתל־אביב, יחד עם ז'אק תותח. מעוז הזעיק ארבעה מחבריו, ויחד עם הבלש פרצו השישה לדירה, בשעה 7.30 בערב.

בעוד ניצה טוענת כי ארבעת ה„ידידים" היו בריונים שכירים, הסביר דני מעוז, בשיחה עם כתב העולם הזה, את קשריו עם הארבעה שפרצו יחד עימו לדירה: „הראשון הוא משה מזור, מנהל דואר־מיון בסניף הראשי ברמת־גן. הוא חבר טוב שלי כבר 25 שנה, והיינו ביחד בצבא. הוא פשוט בא לעזור לי. השני זה ראובן גיצי, חבר־לנשק שאיתו הייתי בגדוד 54 בגיבעתי. השניים האחרים הם ידידים של מזור, עובדים בדואר, שבאו לראות את המסיבה. אלה הם עובדיה שמואלי ואברהם ברכל."

■ ■ ■

מעוז אף מגן על חבריו, שנעצרו יחד איתו. „לולא הם, הייתי הורג את תותח," התוודה. „הם באו כדי למנוע ממני לעשות שטויות ובאמת, כאשר התנפלתי עליו והרבצתי לו, הם החזיקו אותי. אחרת הייתי הורג אותו."

על טענתה של ניצה, כאילו במשך הפריצה לבית והתיגרה עם תותח וניצה נעלמו מן הדירה גם תכשיטיה היקרים, אומר מעוז, שגייס לעזרתו חמישה עורכי־דין מעולים לניהול מישפטיו כנגד אישתו: „לא לקחתי ממנה את התכשיטים שלה. לא הייתי צריך לקחת אותם, כיוון שבין כה וכה עיקלתי לה אותם. בארנק שהיה אצלה.

„לאשתי יש קשרים עם קצין־מישטרה, ולכן המישטרה נגדי!"

הארנק שנלחמנו עליו ובגלל מילחמה זו נפל החלוק שלה והיא היתה ערומה, היה גם שעון של גבר שאני בטוח שזה של תותח. למרות שהייתי צריך מה שהיה בארנק, בגלל המיכתבים של תותח שהיו בו, החזרתי אותו למישטרה כדי שלא יאשימו אותי בגניבה."

קשה לדעת, בינתיים, מה העלו התמונות שצילם הבלש הפרטי מנחם גביש, שהוא גם סטודנט־לארכיטקטורה לעת־מצוא. אולם את אחת התמונות הציגו עורכי־הדין של דני מעוז בעת מעצרו, בפני השופטת הדסה אחיטוב. התמונה אכן הראתה את ניצה מעוז במערומיה, עם הבעת־הפתעה על פניה, אך לדיברי עורכי־הדין ברור מן התמונה כי איש לא הפשיט אותה בכוח. היא פשוט היתה עירומה.

למרות שפרץ לדירה בכוח, היכה את תותח, תקף את אשתו הפרטית וצילם אותה בעירום, יש לדני מעוז טענות נגד המישטרה ונגד אשתו, ניצה. הוא טוען: „יש כאן קשר נגדי. בדרך־כלל המישטרה משחררת בערבות מי שעושה דבר כזה, כיוון שזה סיכסוך־מישפחתי רגיל.

„אבל המישטרה עצרה אותי ל־48 שעות, ולא חקרה אותי בכלל. אחר־כך הביאה אותי לפני השופטת, ודרשה 15 ימי־מעצר נוספים. אני יודע שאחד הידידים של ניצה הוא חבר טוב של סגן מפקד מרחב תל־אביב של המישטרה, תת־ניצב משה סיומקין. אני חושב שבגלל שיש לניצה קשר עם המישטרה, המישטרה מתעקשת לעצור אותי, וממשיכה להתנכל לי."

אופנת שנת 2018

„כדורצח" — או, בשמו המקורי, רולרבול, (העולם הזה 1991) הוא הצצה נוספת ומהממת אחרי התפוז המכני אל העתיד הוורוד המצפה לאנושות מעבר לפינה. הפעם, בעוד כ־40 שנה בלבד, ליתר דיוק בשנת 2018. המדריכים ה־אדיבים (פחות או יותר): וויליאם הארי־ג'ואיסון, שביים את הסרט.
סון, שכתב את הסיפור המקורי, ונורמן שם הספורט הוא כשם הסרט. אופיו מזכיר שילוב בין כדורגל אמריקאי, תח־רות סקטים, הוקי־קרח ומירוץ־אופנועים,

שהם — כל אחד בפני עצמו — שעשועים בארבאריים למדי. כדי להוסיף להם פילפל, משחררים את השחקנים מכל צורך בחוקת־מישחק כלשהי.

כל סרט המתרחש אי־שם, בעתיד לבוא, מהווה אתגר לתפאורנים ולאופנאים. כיצד יתיו היונקים הקרחים ההולכים על שתיים, בעוד חמישים שנה? איך ייראו בתיהם, מה יהיו פניהם של כלי־ריכבם? כיצד ומאיזה חומר יעוצבו רהיטיהם? ומעל ה־כל, מה ואיך ילבשו, ומהם השיגעונות הצפויים של צווי־האופנה הקפריזיים, ש־עליהם קשה אפילו למומחים להתנבא מראש?

בכדורצח היה הפיתרון מעשי ב־החלט. „שום כדור־בדולח אינו יכול לנבא את אופנת האנשים בעוד 40 שנה", טוענת האופנאית ג'ולי האריס (שום קשר מישפחתי לשחקנית בעלת אותו שם), מי שזכתה בזמנו בפרס האוסקר עבור התיל־בושות לדארלינג, והמעצבת של אופנת כדורצח. „למזלי, לא אולצתי להשתמש בהגזמות מיותרות. הבמאי נורמן ג'ואיסון והתפאורן ג'ון בוקס (התפאורן של אוליבר ולורנס איש־ערב) יעצו לי לשאוף למראה שיהלום את החברה אוהבת הנוחיות ה־חמרנית והממוסדת של שנת 2018."

מכאן שכל מה שנותר לגברת האריס היה, לפעול לפי ההיגיון. „בהתחשב עם עצם העובדה שכדור־הארץ מתחמם בהד־רגה, יש להניח שאריגי העתיד, במאה

אין סוף למחשוף — את הסיגנון העתידני חשפה האופנאית, ג'ולי האריס, בגלימות יוון העתיקה. בהשראתן הלבישה את דוגמניותיה. משמאל: בשימלה נועזת ממשי ירוק־עז ומעליה שכמיה שקופה.

הגוף השקוף — המראה שיהלו... והמימסדיות: ש...
כדור הארץ מתחמם והולך, ולכן תהיינה נשות...

הכדורצח — במקום מילחמות לפו... קאפיטליסטית והסופר־קו... אלים־להחריד, שבו המטרה העליונה היא... שאינו מפגין תוקפנות מספקת בא ע...

האופנתיד נביאת אופנת העתיד, ג'ולי האריס, זכתה לפני עשר שנים בפרס האוסקר על תיכנון תילבושותיה של ג'ולי כריסטי, בדארלינג. אז, הלבישה את השחקנית בבגדים בוהמיים נועזים על רקע לונדון העליזה של שנות ה־60. העתיד יהיה אלים עד־כדי־כך שהתילבושות הנשיות יהיו שקטות וקלאסיות.

בסרט עתידני העומד להיות מוקרן בארץ מופיעות נערות־הזוהר של מחר באופנה שהומצאה עבור על־ידי כלת ה„אוסקר"

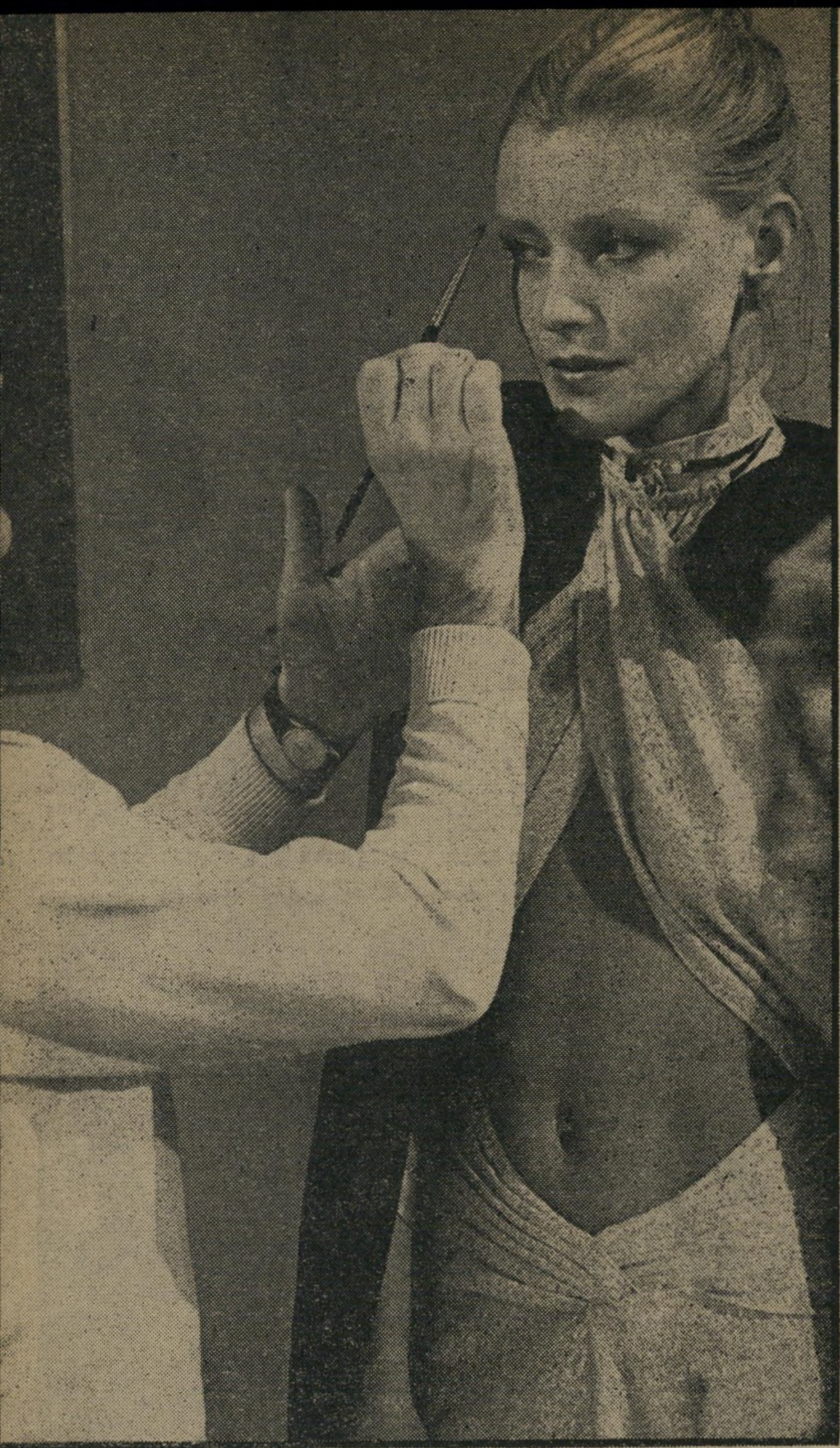

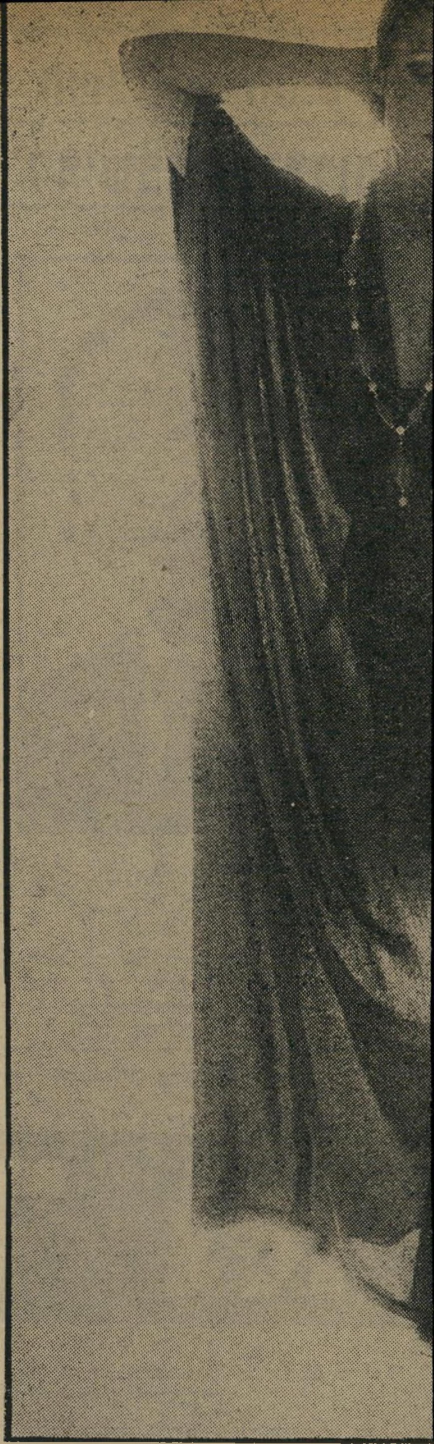

…את החברה המפונקת, אוהבת הנוחיות, החמרניות … של בדים נוזלים לאורך חמוקי הגוף. …עתיד יפות יותר, מטופחות יותר וחטובות יותר.

הבאה, יהיו דקים ועדינים יותר. הנשים ייהנו ממצב בריאותי טוב יותר, עורן יהיה מטופח וגיזרתן חטובה, בעזרת שי־טות־תזונה חדישות. מכאן, שתיכנון ביגדי־הנשים צריך להתבסס על תכונה אחת עיקרית: מראה נוזלי, נשפך, שקוף ודומה ביותר לגלימות בעלות הקו הפשוט.

ביגדי הגברים שמרניים קצת יותר, אולי משום שהגברת האריס, שלמדה את יסודות האופנה בתקופת המילחמה העולמית ב־לונדון, יכלה באותה תקופה לצייר בעיקר נשים, כי הגברים היו בשדה־הקרב. „עד

היום, קצת קשה לי לצייר גברים," היא מודה, „וכשאני מציירת אותם, התוצאה היא קצת נשית." אין סכנה שהגברים בכדורצח ייראו נשיים, אולם כדי לא להסתכן יתר על המידה, היא הלבישה את כולם בחליפות אפורות אחידות — כרמז לסטנדרטיזציה — חוץ מבגדיו של קאהן עצמו, המתהדר בבולרו ספרדי, כובע טכ־סאני (הוא משחק בקבוצת יוסטון, טכסאס), ומגפי־בוקרים.

את תחושת העתידנות מעניקים לסרט אבזרים עשויים פלדה, תכשיטים, סיכות ראש, וקישוטים לשמלות, כולם בצבעי ה־פלדה, קשים, בוהקים וכסופים. „הכדור במישחק עשוי פלדה, והחלטנו להעביר יסוד זה גם לתילבושות."

למרות, ואולי משום, שזהו סרט גברי במיוחד, ואף אחת מן הנשים בו אינה תופסת מקום חשוב במיוחד משו־בץ הסרט באוסף של יפהפיות.

מעניין שהכוכבת הראשית בסרט, זו הבולטת יותר מן הכוכבניות האחרות, היא מוד אדמס, דוגמנית לשעבר, שהו־פיעה בהאיש בעל אקדח הזהב — ההר־פתקאה האחרונה, בינתיים, של ג'יימס בונד — ואילו האופנאית האריס, זוקפת לזכותה את התלבושות לשתיים מן ההר־פתקות הקודמות של בונד, קאזינו רויאל, וחייה ותן למות. ומי שיודע עד כמה חשו־בים הבגדים בסרטים אלה (הרבה יותר מן הסיפור), יכול להעריך את חשיבותה של ג'ולי האריס בעולם־התילבושות הקולנועי.

איוורור לטבור

— ברברה טרנטהס, נערת־הזוהר של הגיבור העתידני, יונתן א', זוכה באיפור מיוחד המדגיש את עיניה ב־צבעים זועקים ובוהקים, ובמחשוף המגלה את טבורה. מימין: גלימת־שימלה משיפון כסוף.

…ן המתח המציאה החברה העתידנית, הסופר־ …ניסטית בעת־ובעונה־אחת, מישחק חברתי … לפרק לגורמים את שחקני היריב. מי … עונשו: מסירים מראשו את קסדת־המגן.

הקולנועבר

— בשעת ההסרטה, הווה שהפך עבר, מסביר נורמן ג'ואיסון, הבמאי, את המהלכים לשחקניו ג'יימס קאהן (בתפקיד יונתן א') ומוד אדמס (בתפקיד אשתו־לשעבר). שני השחקנים הצטיינו, בעבר בתפקידים בעלי השלכות אלימות: קאהן — גיבור **המישחק המכור** ואדמס, ב**האיש בעל אקדח הזהב**.

(המשך מעמוד 16)
תם הבוגדנית בכלי־התיקשורת באין־מפריע, מקופחים אבירי ארץ־ישראל תש־למה.

פתח במיבצע איש הימין הקיצוני, נציג ל״ע אריה שם־טוב. הוא התנפל בוועד־המנהל של רשות־השידור על יומן השבוע של הטלוויזיה, על כי ניתן שם לפרופסור שלמה אבינרי, איש־מימסד מתון, להביע את דעתו בעניין הפלסטיני. מדוע ניתן לו לדבר בכלל? ואם ניתן, מדוע לא הועמד מולו איש־הימין, בעל דיעה נוגדת?

בן־טוב לא הזכיר, ואיש לא הזכיר לו, שבטלוויזיה מופיעים עשרות פעמים בחודש חסידי ההתנחלות וארץ־ישראל השלמה. לרוב אין מישהו רואה צורך להעמיד מולם, בכל הופעה, את מתנגדי ההתנחלות.

מי בסדר? מובן שאיש־הימין הרש־מי, נציג חרות אלי תבין, לא יכול היה לפגר אחרי חברו ה״ליברלי.״ הוא בחר לו כמטרה את צוות ניקוי־ראש.

שמותיהם של ארבעת כותבי התוכנית התנוססו, בין אחרים, על עצומה שקראה להכרה באש״ף ולהידברות עימו. זוהי דיעה שחדלה להיות חריגת ביותר. מיגוון רחב של אנשי־ציבור הזדהה עימה פומבית בכינוס המועצה הישראלית למען שלום ישראל—פלסטין (ראה עמודים 13—12), וגם אישי־מימסד רבים, מאהרון יריב עד יצחק נבון, השמיעו נוסחות שונות בכיוון זה.

אולם לגבי תבין יש פסול בעצם העזתו עים את הטבת תנאיהם של השכירים.

מאבק בנפש. מאבק זה אינו שולי. הוא בנפש המדינה, תרתי־משמע.

בחברה מודרנית, לשילטון בכלי־התיק־שורת משמעות גורלית. שטיפת־המוח באה במקום מחנה־הריכוז. התביעה לחירות זו־תיקשורת חשובה לא פחות מן התביעה לחירות האמונה.

חירות זו נתונה עתה בסכנת חמורה — ובכמה מיגזרים כבר נעלמת כליל.

נצרת

כוכב אדום

מעל עירו של ישוע

איך חכינו השילטונות את ניצחון רק״ח ומסרו לה את בירת הגליל

לא היה כימעט עיתון בעולם שלא הב־ליט את הידיעה: עסקן מוסלמי קומוניסטי נבחר כראש עירו של ישוע הנוצרי.

הרקע הפיקנטי עורר הלצות אין־ספור. אך בישראל לא נתקבל הדבר כהלצה. הוא הפך נושא להתפרצות־זוטא של היסטריה: ערביי ישראל הצטרפו לאש״ף, הגייס ה־חמישי מרים את ראשו, דרושה ״יד חזקה.״

יועץ טולידאנו והשר אלון
תבוסה ב־67%

של מישהו הקשור בטלוויזיה לחתום על דעה פוליטית שאינה רצוייה לימין. הוא תבע את ביטול התוכנית. מנכ״ל הרשות, יצחק ליבני, הזכיר שהארבעה אינם כלל עובדי־הטלוויזיה, אך הבטיח ״חקירה.״

איש לא דרש ״חקירה״ לגבי ראשי תנו־עת ארץ־ישראל השלמה, השולטים בגלוי בתוכניות שונות בטלוויזיה. התוכנית מורשה, המשרתת באופן בילעדי את גוש־אמונים, היא המיקרה הקיצוני ביותר, אך לא היחידי.

אין מנוס מן המסקנה כי מי שדוגל ב־מילחמה, בהתנחלות ובהפרת־חוק למען אידיאל לאומני־קנאי הוא ״בסדר״, ומותר לו להשתמש בכלי התיקשורת. ואילו מי שדוגל בשלום, בהידברות עם היריב וב־קיום החוק הדמוקרטי ״אינו בסדר,״ ויש להשתיקו.

חלוקת דומה קיימת בין אבירי הכלכלה השחורה ובין פועלים ״מתפרעים,״ התוב־

אולם למהפכה שהתחוללה השבוע בנצ־רת הסברים פשוטים למדי.

אשפי חלם. אילו יצאה ממשלת ישׂ־ראל מכליה כדי להעביר את נצרת בכוח לידי רק״ח, לא יכלה לנהוג אחרת מכפי שנהגה בחודשים האחרונים.

הדבר התחיל בחקיקת החוק לבחירתם האישית של ראשי־עיריות. בעת החקיקה, לא עלה כנראה על דעת איש מאשפי־חלם, כי המקום הראשון שבו ייושם החוק יהיה דווקא נצרת הערבית.

החוק הבטיח יתרון אוטומטי עצום ל־רק״ח. כי בציבור הערבי סומכים השילטו־נות על המערך הפיאודלי־למחצה של ראשי־חמולות, ששרד מדורות קודמים. על־ידי שיטה מחוכמת של ״הפרד ומשול,״ שיחוד מישפחתי וחלוקת־כיבודים, השאירו השילטונות על כנו מעמד של מכובדים, רובם טפילים בעלי מיליציות חמושות.

(המשך בעמוד 28)

שר־העבודה הפעיל השפעתו והפקיד הבכיר לא הועמד למישפט - למרות שפרקליטות המדינה ומבקר המדינה העלו נגדו האשמות חמורות

מנהל־אגף אדלר
אישור ב־700 אלף ל״י

״**א**יך הם הצליחו להוציא את אדלר מכל העניין?״ זעק קצין־מישטרה בכיר, כאשר הגיע לידיו העתק כתב־התבי־עה שאותו הגישה פרקליטות המדינה נגד שני עובדים בכירים של מישרד־העבודה.

ואומנם, חומר־ההאשמות שאספה המחלקה הכלכלית של המישטרה הורה בבירור, כי יש די ראיות כדי להעמיד לדין שלושה אנשים: מנהל אגף־המדידות במישרד־העבודה, הד״ר רון אדלר, סגנו אורי שושני, ומנהל המחלקה לחישובים ואוטו־מציה באגף, ירחמיאל דויטשר.

אולם בעוד נגד שושני ודויטשר הוגשו בשבוע שעבר כיתבי־אישום חמורים ביו־תר, נעדר שמו של מנהלם, ד״ר אדלר, משורת הנאשמים.

בעצם כתב־התביעה יש חומר מאשים נכבד ביותר נגד אדלר, שהוא אחד הפקי־דים הבכירים ביותר במישרד־העבודה. חוקרי־המישטרה לא הבינו מדוע החליטה הפרקליטות שלא להעמיד את אדלר לדין.

בפרשה עוד לפני המישטרה, כותב בדו״ח האחרון שלו דברים חריפים ביותר נגד אדלר, אך מבלי לנקוב בשמו, כפי שנהוג בדו״ח מבקר המדינה תמיד.

למרות זאת, היה מי שהבין את הרמז, ונגד אדלר לא הוגש כתב־אישום; בינ־תיים אף לא ננקטו נגדו כל צעדים מיש־מעתיים או צעדי־השעייה.

הבכיר לא

כתב־האישום ודו״ח מבקר־המדינה סו־ענים, כי שושני ודויטשר, בעת היותם פקידים בכירים באגף־המדידות במישרד־העבודה, הקימו שתי חברות בתחום ההנד־סה והאוטומציה, אשר עסקו בדיוק באותן

אבל מה שלא היה ברור לחוקרי ה־מישטרה, התברר לאחד הנאשמים, אורי שושני. נודע לו כי שר־העבודה, משה ברעם, התערב בפרקליטות למען אדלר. שושני הנדהם ביקש למצוא קשר אל השר, כדי לוודא פרט זה, והשתמש אף הוא בפרוטקציה.

תשובה מתחמקת של השר

הוא שלח אל ברעם את דודו, אליעזר שושני, שהוא ידיד אישי של השר. שושני, חבר קיבוץ יפעת, היה בין הדמו־יות הבולטות בארץ בתקופת ערב הקמת המדינה ובתקופת הפלמ״ח. כאחד מאנשי ההגנה הבכירים ואחר־כך כאיש הפלמ״ח נודע שושני, איש העלייה השנייה, כ״מצ־פונה של ההגנה.״

ברעם מודה כי שושני ביקר אצלו ב־לישכתו שבמגדל־שלום בתל־אביב. לדיב־רי שושני נשאל ברעם ״מדוע פעל בפרק־ליטות למניעת הגשת כתב־אישום נגד אד־לר, בעוד שלא פעל עבור השניים האח־רים.״ ברעם ושושני גם־יחד מאשרים את תשובתו המתחמקת של שר־העבודה: ״לא התערבתי בפרקליטות בעד אדלר. ביקשתי רק שינהגו בו בזהירות.״ לדברי ברעם היה מעצרו של אדלר גורר את התמוטטות אגף־המדידות במישרד־העבודה, בעיקר אחרי מעצרם של שניים מעובדיו הבכירים, שושני ודויטשר.

בין אם היתה שיחתו של ברעם עם אנשי הפרקליטות כה עדינה, ובין אם ברעם הפעיל לחץ כבד יותר, אין ספק כי מישהו בפרקליטות המדינה הבין את הרמז: ״השר אינו רוצה שד״ר אדלר יועמד לדין.״

שר־העבודה נטל עליו סיכון כפול בהת־ערבותו למען אדלר. לא זו בילבד שה־מישטרה מצאה מימצאים אשר, לדעתה, די היה בהם כדי להעמיד את אדלר לדין, אלא שגם מבקר־המדינה, אשר החל חוקר

מנכ״ל גוראל
שיחה ב־6 עיניים

עבודות שבהן עסקו השניים במישרד־העבודה.

החברות של שושני ודויטשר, ג׳י־אוט ועינבר, ניגשו למיכרזים שהוציא אגף־המדידות, יחד עם חברה נוספת שאינה קשורה בהן, חברת אירגון. שתי החברות הראשונות זכו במיכרזים בסכומים של כ־600,000 אלף לירות, שלא־כדין. לדיברי התביעה לקח על עצמו מנהל־האגף, רון אדלר, את הפיקוח על המיכרזים, כדי שלא יתגלה מי הם מבצעי העבודה — כלומר, שמבצעי העבודה הם עובדי־מדינה מקבלי שכר, שתפקידם היה לעשותה במיסגרת עבודתם במישרד־העבודה.

כתב־האישום מרחיק לכת עוד יותר, וטוען כי ועדת־המיכרזים העדיפה את חברותיהם של שני הפקידים הבכירים, על־פי הוראותיו והמלצותיו של אדלר, על־פני החברה השלישית, שהתחרתה בהם. שני הנאשמים אף השתמשו, לפי כתב־התביעה, במחשב של מישרד־העבודה ל־עבודותיהם הפרטיות, ודיווחו כאילו עבודת המחשב היתה לצורך עבודה שביצע מישרד־העבודה עבור מישרד־הביטחון.

חשש לפגיעה בטוהר־המידות

מבקר המדינה יודע לספר, בדו״ח השנתי שלו, כי בוועדת־המיכרזים ישבו מנהל־האגף, הד״ר רון אדלר, ומנהל־המחלקה אורי שושני, בכבודם־ובעצמם. בשלב מסויים סירבה חברת ג׳י־אוט לקבל אחת העבודות, בסכום של כרבע מיליון לירות, בטענה כי הסכום נמוך מדי. מישרד־העבודה נכנע לבסוף, שינה את תנאי המיכרז ואישר את הסכום המבוקש על־ידי החברה.

בהתייחסו לאחד החשבונות שהגישה חברתם של שושני ודויטשר למישרד־העבודה, כותב מבקר המדינה: „בסוף מארס 1974 הגישה חברה א׳ (ג׳י־אוט) חשבונות עבור שני השלבים הראשונים

הועמד

של העבודה, בסך 120,000 לירות. חשבונית זו אושרה על־ידי עובד האגף, שהוא אחד ממנהליה (אורי שושני), בציינו כי הוא בדק (במיסגרת תפקידו במישרד־העבודה כמזמין העבודה) את החומר שנתקבל, ומצא אותו מתאים למיפרט. מנהל האגף (רון אדלר) צירף את אישורו, והחשבונית הועברה לתשלום.״*

מבקר המדינה מסיים את הדו״ח שלו בציינו: „הביקורת שהתייחסה למסירת עבודות בהיקף של כ־700,000 לירות לביצוע על־ידי גורמי חוץ מסחריים, העלתה לגבי עבודות בהיקף של כ־600,000 לירות ליקויים חמורים בדרכי מסירתן, וכן בסידורי הפיקוח של האגף. המימצאים בדבר הקשר של עובדים בכירים של האגף אל החברות המיסחריות שעימן ערך האגף חוזים לביצוע העבודות, גם מעלים חששות של פגיעה בטוהר־המידות, מעילה באמון וביצוע עבירות־מישמעת.״

המישטרה היתה עדינה פחות בהגדרותיה מלפי מה שנעשה באגף המדידות. היא האשימה את שני הנאשמים בקבלת דבר במירמה, על־פי עבירות מירמה, סחיטה ועושק, ומעילה־באמון.

לאורי שושני ולירחמיאל דויטשר גירסה השופכת על הפרשה כולה אור שונה לגמרי. בכתב־בקשה אל היועץ־המישפטי־לממשלה, לעיכוב הליכי־הדין נגדם, שאותו הגישו השניים באמצעות עורך־הדין דרור מקרין, ובשיחתו של שושני עם כתב העולם הזה, טענו, כי בתחילת 1973 הם התפטרו ממישרד־העבודה, והקימו את שתי החברות הפרטיות. „לאחר זמן־מה הוצע לנו, על־ידי מנהל האגף ד״ר רון אדלר, לבטל את ההתפטרות שלנו. ההצעה מצידו באה לאור טענתו כי שנינו בעלי־מיקצוע ברמה גבוהה ניסיון מעשי רב, שאין למצוא להם תחליף בארץ וכי פרישתנו עלולה לפגוע קשה בייצור ובניהול האגף העוסק גם בייצור ביטחוני בעל חשיבות עליונה בתחומי המודיעין.

---

* ההערות בסוגריים הן של המערכת, ומאירות את הכתוב בדו״ח.

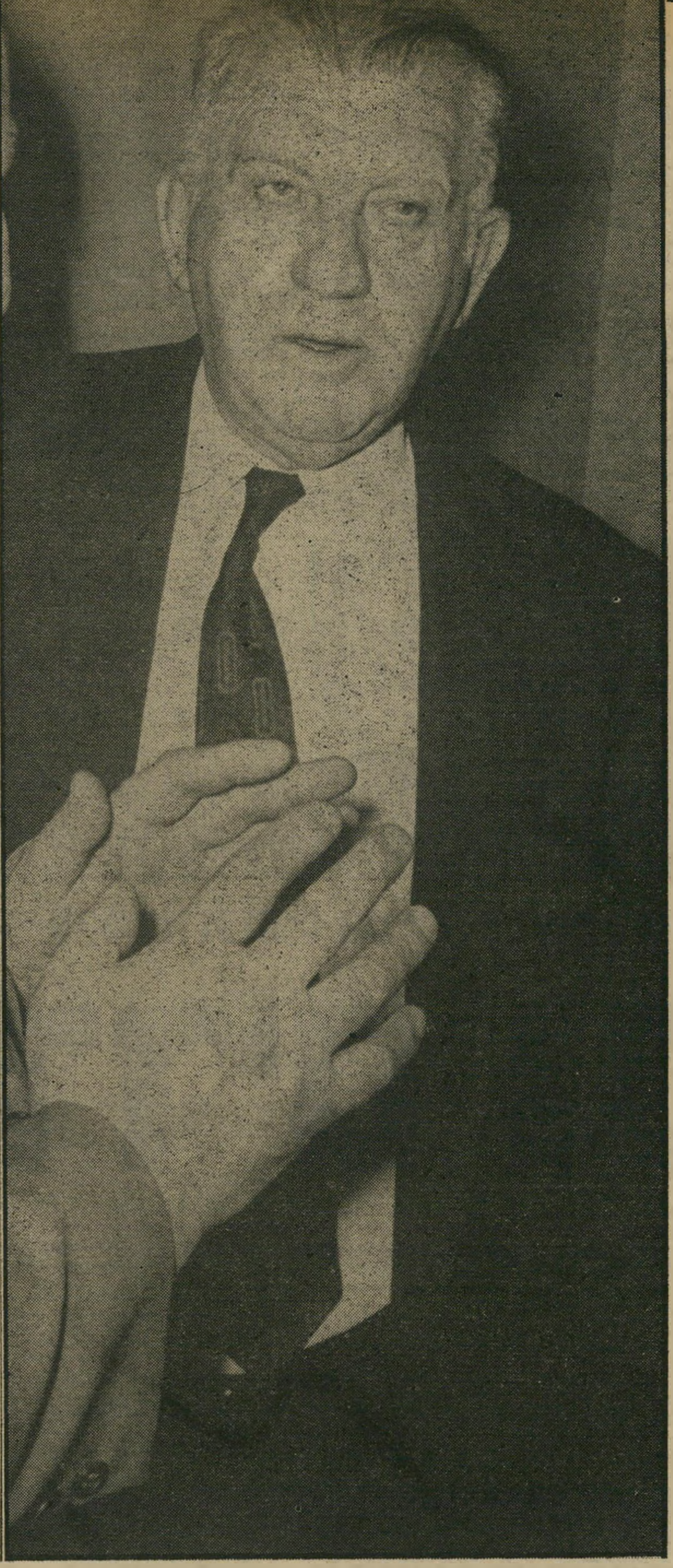

משה ברעם
2 למישפט, 1 בחופש

„כדי למשוך אותנו לבטל את התפטרותנו, הודיע לנו ד״ר אדלר כי סיכם עם הגורמים המוסמכים ועל דעת הממונה עליו, מנכ״ל מישרד־העבודה אריה גוראל, שישתף את החברות שלנו במיכרזים שיצאו מטעם האגף.

„יש לזכור כי ההצעה הוגשה לנו על־ידי הממונה עלינו, שהוא עובד־מדינה בכיר, מנהל־אגף וידיד אישי, שהיה לנו מלוא האמון בו ולא שיערנו כי במעמדו יפעל נגד החוק.״

כיצד ניצל אדלר ממישפט?

אדלר עצמו סירב כליל להתייחס ל־פרשה, בטענו: „איני מוכן להתראיין.״ מנכ״ל מישרד־העבודה, אריה גוראל, טען לגבי האשמת השניים כי ידע על כל העניין: „זה שטויות. לא ידעתי.״

גוראל סיפר לכתב העולם הזה, כי ברגע שנודע לו על הפרשה הוא קרא לשושני ודויטשר, ושאל אותם אם זו אמת. „כשהודו בפני, ביקשתי מהם לצאת לחופשה מייד. כשהפרשה כולה התפוצצה, השעיתי את השניים. שושני ביקש לדבר איתי על כל העניין בארבע־עיניים. סירבתי לו, ודרשתי כי בפגישה יהיה נוכח גם היועץ־המישפטי של מישרד־העבודה.״

לגבי אי־העמדתו של אדלר לדין לא ידע גוראל את מלוא הפרטים. לדבריו: „נדמה לי שעל־פי החלטת היועץ־המישפטי־לממשלת יובא אדלר לפני בית־דין מישמעתי.״

שר־העבודה התייחס אף הוא לגורלו של אדלר. לדיברי השר יועמד אדלר, המוסיף עדיין לכהן בתפקידו, לפני בית־דין מישמעתי, ואם יימצא חייב, יובא לפני בית־דין רגיל. קיימים תקדימים מישפטיים רבים אשר אינם מאפשרים להעמיד אדם לפני בית־מישפט רגיל, לאחר שהורשע ונענש בבית־דין מישמעתי, כדי שלא יישפט פעמיים על אותה עבירה.

פרקליטות המדינה אף הגדילה עשות, ולא הציבה את אדלר כעד מטעמה במישפטם של שושני ודויטשר. למרות שרבים מעובדי האגף מופיעים ברשימת העדים, לא יופיע אדלר בבית־המישפט. ההגנה תתקשה מאד להשתמש בעדותו, כדי להוכיח את טענות הנאשמים לצידקתם. גם אם תחליט להזמין אותו כעד מטעמה, אסור יהיה לה לחקור את אדלר חקירה נגדית.

יחס של איפה־ואיפה

כאילו לא די במיסתורין האופף את אי־העמדתו של ד״ר אדלר לדין, התווסף לפרשה כולה גם ההיבט הביטחוני. בדו״ח שלו מציין מבקר המדינה: „אופי העבודות שנמסרו חייב במייוחד סודיות ובדיקת מהימנות של החברות, שלהן נמסר ביצוען. קצין־הביטחון של האגף הודיע, כי לא נתבקש לערוך בדיקה ביטחונית לגבי החברות, וכי לא ידוע לו אם נערכה בדיקה כזו על־ידי גורם אחר.״

ואומנם, כאשר הוגשו כיתבי־האישום נגד השניים, דרש שירות־הביטחון־הכללי (שב״כ) לערוך בדיקות בטחוניות לכל אחד מהמעורבים בפרשה — פקידי בית־המישפט, עורכי־הדין ועוזריהם — ורק אחרי שהחתים את כולם על התחייבות לשמירת סודיות, איפשר להם לעיין בחומר.

נראה כי לפחות לגבי שני הנאשמים עצמם אין בעיות ביטחוניות, למרות שהחומר שבו עסקו הוא חומר סודי, ש־

לדין

נמסר על־ידי מישרד־הביטחון לעבודת המחשב של מישרד־העבודה. שושני בן ה־39 הוא רב־סרן ואילו דויטשר בן ה־31 הוא ממלא־מקום־קצין

מילבד היותם בעלי דרגות קצונה בצה״ל, משמש שושני כמרצה בטכניון ובאוניברסיטת תל־אביב. דויטשר, שהוא דוקטוראנט, משמש כמרצה בטכניון, ובאוניברסיטאות בר־אילן ותל־אביב.

אין ספק כי באגף־המדידות של מישרד־העבודה נעשו עבירות חמורות, אשר האשמים בהן חייבים לבוא על עונשם. אולם גם לחוקר־המישטרה וגם לשניים שנגדם הוגש כתב־אישום, לא ברור יחס האיפה־ואיפה הננקט נגד המעורבים בפרשה.

אם אכן הפעיל שר־העבודה משה ברעם את כל כובד מישקלו למען לא יועמד מנהל־האגף, רון אדלר, לדין, או שלאנשי הפרקליטות רק נדמה היה כי כך נוהג השר, לא ברור. ברור רק ששלושת הגורמים הממלכתיים שעסקו בפרשת — המישטרה בחומר־החקירה, הפרקליטות בכתב־האישום ומבקר־המדינה בדו״ח שלו, שולחים אצבע מחשידה לכיוונו של מנהל־האגף, רון אדלר, וכי אדלר לא הועמד כלל לדיון.

העובדה ששר־העבודה התערב, בשלב מסויים, בתהליך החקירה וההעמדה לדין, הביאה לכך שבעוד שני עובדי־מדינה יושבים על ספסל הנאשמים, מוסיף שותף־למעשה ומנהלם הישיר לשבת על כיסאו באגף המדידות, כאילו הדבר אינו נוגע לו כלל.

מסע־הניצחון: מתנחלי סבסטיה נכנסים בשיירה חגיגית למחנה קדום שליד שכם

המורדים נבהלו

אנשי **גוש־אמונים,** המאמינים ב־ניצחונם הסופי, נדהמו. מילבד תשו־קתם העזה להצליח, יש למנהיגיהם חוש פוליטי בריא, שאמר להם לפני ההתנחלות כי הם ייכשלו. היה להם ברור כי הממ־שלה לא תוכל להרשות להם להישאר בשומרון, וכל כוונתם היתה לצעד פוליטי הפגנתי, אשר יחזק את שורותיהם מבפנים ויוסיף להם תמיכה מבחוץ.

כאשר נוכחו לפתע לדעת כי ראש־הממשלה נכנע להם, ומאפשר להם להת־נחל בשומרון, הם נדהמו. היתה זו תדהמה מעורבת בשימחת־ניצחון, אך ללא־ספק תדהמה.

התדהמה היתה המאפיין של כל התגובות לכניעתו של יצחק רבין למתנחלי סבסטיה. היא לא היתה נחלת המתנחלים בילבד. היא היתה נחלת הציבור בישראל, נחלת

מאת

יוסי ינאי

המיפלגות הפוליטיות, אך בעיקר נחלת סיעתו של יצחק רבין עצמו, המערך.

לפתע התברר לבוחריו של יצחק רבין מקרב חברי־הכנסת ועסקני־המערך כי הוא איבד את השליטה על ההתרחשויות. היה ברור להם כי הממשלה, שבראשה הוא עומד, נכנעה לגוף פוליטי כימעט זר, לא מפני שלפתע שוכנע יצחק רבין ב־צידקת גוש־אמונים, אלא מתוך חולשה.

לפני חבריו השרים, אנשי מיפלגתו ו־ממליכיו של יצחק רבין, עמדה בכל תוקפה השאלה: האם יצליח רבין לעמוד בפני המשברים המאיימים על המדיניות הישראלית בעתיד, ואם לא יתקפל מול לחץ מאורגן, שיהיה בוודאי חזק פי־כמה, כ־אשר תהיה הממשלה חייבת להכריע הכ־רעות מהותיות בקשר לרמת־הגולן או ה־גדה המערבית?

מילבד תחושת המפולת ואיבוד הרסן, היתה לחברי־מיפלגתו של רבין תחושה נוספת, לא פחות מכאיבה להם. מבלי להיוועץ כלל במיפלגתו ועם הסיעה ב־כנסת, ובניגוד למה שהחליטו בין השאר גם חברי מיפלגתו מקרב השרים בממש־לה, עשה יצחק רבין צעד מהותי, בהתעל־מו לחלוטין מהמוסדות השונים במיפלגה ומאישיה — **ובניגוד לדעת רבים מהם.**

האישים, שהיו עד לפני כמה שנים ה־בוחשים בקלחת מאחרי הקלעים, האשפים במיטבחים הפוליטיים, דמויות מיפלגתיות אשר בתקופתם של אשכול, ספיר וגולדה אי־אפשר היה לנוע מבלי לקבל את הס־כמתם או לפחות להיוועץ בהם, נזכרו לפתע בצעדים קודמים של רבין, שהתעלמו מהמיפלגה לגמרי.

בבת־אחת פרץ הכל החוצה. מינויו של אריק שרון כיועצו של רבין, שעליו נודע להם רק מקריאה בעיתונים. הזמנת איש־הליכוד עזר וייצמן לשיחות. טירפוד חוק הקונסולידציה של חובות המיפלגה, שהיה צריך להציל את מיפלגת־העבודה משואה כספית. הזילזול בסיעת המערך בכנסת. ההתייחסות בביטול אל מזכיר־המיפלגה, מאיר זרמי. ומה שכאב יותר מכל: ה־התעלמות המוחלטת לגמרי מקיומה של מפא״י־לשעבר ומקיומו של הגוש, שלא מזמן היה כל־יכול.

כשם שאדם המרגיש שקיצו קרב ואוזר כוחות על־אנושיים כדי להציל את עצמו, כך נהגה גם מפא״י הוותיקה. זקני־העס־קונה, מעודדים על־ידי מיספר צעירים ה־מרגישים עצמם נדחקים על־ידי רבין לשוליים יחד עם שבעת חברי־הכנסת של מפ״ם, אשר כניעת הממשלה בסבסטיה העמידה את השתתפותם בממשלה באור נלעג, החליטו לאותת אזהרה לעברו של ראש־הממשלה.

הדרך שנבחרה היתה פשוטה. חברי־הכנסת צבי גרשוני, אברהם זילברברג ו־יוסי שריד ממיפלגת־העבודה, יחד עם דוב זכין וחייקה גרוסמן ממפ״ם, דרשו כי ישיבת סיעת המערך בכנסת, שנערכה ביום השלישי האחרון, תוקדש לנושא ה־הסכם עם מתנחלי סבסטיה.

יצחק רבין: ההימור בהתפטרות הצליח

אין תחליף לרבין

למתנגדי דרכו המיפלגתית של רבין היתה מטרה אחת בילבד: להעמיד את ראש־הממשלה על מקומו ולתת לו להבין כל בלעדיהם הוא יפול. לכל אחד מהמשתתפים היתה מטרה נוספת: לבצר את מעמדו, לסלול דרכים פוליטיות אי־שיות אלטרנטיביות לעצמו, לגמור חשבו־נות אישיים עם יריבים ולהופיע, אחרי תקופה ארוכה של כניעה למישמעת ה־מיפלגתית, כבעלי דיעה עצמאית.

אנשי דיין תומכים ברבין ✱ זרמי פיזר את ההפגנה ✱

רבין אירגן מרד נגד המורדים ✱ בר־לב רוצה להיות שר־הביטחון ✱

צדוק הסתלק לחו״ל ✱ זילברברג הכריח את אוזן להצטרף למרד

הגבול בין היונים והניצים בהצגה הגדולה, שנערכה ביום השלישי האחרון, ניטשטש כלשהו. החלוקה בין החטיבות השונות, שמהם מורכבת מיפלגת־העבודה, ניטשטשה כימעט לגמרי. היריבויות הישנות בוטלו, וקואליציות פנימיות חדשות קמו, שכל אחת מוזרה מרעותה.

לפתע מצאו עצמם אנשי רפ״י, ובראשם מרדכי בן־פורת, תומכים נלהבים בראש־הממשלה. לפתע מצאו עצמם היונים המובהקות של המערך, אלא שבחרו ברבין כשליח היונים לתפקיד ראש־הממשלה, ניצבים נגדו בחרי־אף. לפתע נתפסו היריבים לשעבר, יצחק רבין ושימעון פרס, כשהם עומדים שכם אל שכם ובולמים מהלומות הניתכות עליהם מכל עבר. לפתע נתגלו שריו של יצחק רבין כקבוצה של אילמים, שאינם מוכנים לצאת להגנת ראש־הממשלה שלהם, בעת שהוא היה זקוק לה יותר מכל. לפתע נתגלה סגן ראש־הממשלה כעומד בראש מתנגדי ראש־הממשלה.

אך נראה כי משהו בכל־זאת חורק במכונה של הגוש במפא״י, מכונה אשר היתה משומנת להפליא וידעה להעריך בכל מאבק, בסבירות נמוכה מאד של שגיאות, את כוחה האמיתי. הפעם היתה הטעות כימעט הרת־אסון. בעוד מארגני המרד נגד רבין העריכו כי כוחם מספיק כדי לשלוח לעברו אזהרה משמעותית, נדמה היה לפתע כי כוחם כה גדול, עד שרבין עלול ליפול בכל רגע.

יצחק רבין עצמו, שישב משך כל הישיבה שפוף וחיוור, עשה צעד שכימעט אינו מוכר בחוקי־המישחק של המתמרדים נגדו, אשפי התככנות המיפלגתית. הוא זרק לעברם כפפה שאיש מהם לא הרים, וכולם ניסו לדחוף אותה ברגליהם אל מתחת לשולחן, כדי להסתירה.

רבין טען דבר פשוט: „הסיעה יכולה להצביע. אם הסיעה לא תתן גיבוי להחלטתי בעניין סבסטיה, אני אתפטר.”

צבי גרשוני ואברהם זילברברג השתתקו. יוסי שריד השפיל ראשו לריצפה. דב זכין נאלם דום, וחייקה גרוסמן מיהרה לומר: „לא התכוונו שזה יגיע עד־כדי־כך.”

משה ורטמן, יושב־ראש הסיעה, שניהל את הישיבה, איבד את עשתונותיו. מזכיר המיפלגה מאיר זרמי, אשר היה שותף פעיל בהכנת המרידה, מיהר לתפוס את שרביט היושב־ראש ואמר: „חבר׳ה, שמענו מה שכל אחד אמר. עכשיו לא מצביעים, עכשיו מתפזרים.”

למרות שלא היתה לו סמכות לנעול את הישיבה, קמו כולם ממקומם ועזבו את החדר, כמו משתתפים בהפגנה מאורגנת מראש, שקיבלו הנחייה לפזר את ההפגנה.

כבר למחרת בבוקר החלה חשיבה־מחדש אצל משתתפי הישיבה ומלבי המרידה. שתי האלטרנטיבות שנתן להם רבין גם־יחד לא עלו בקנה אחד עם שאיפותיהם. הם לא הסכימו לאשר את הסכם־הפשרה של רבין עם המתנחלים, ומאידך לא הסכימו לפי־שעה להתפטרותו.

כל אחד מהם ערך לעצמו חשבון־נפש מחודש, שתוצאתו אצל רובם היתה נסיגה מהעמדה הנוקשה כלפי ראש־הממשלה, והדלפת הבהרות לעיתונות מהסוג של: „אני בעצם לא הייתי נגד.”

למרות שמייד אחרי הישיבה היו שדאגו להדליף לעיתונים שמות של יורשים אפשריים לרבין, ברור היה לכולם כי בינתיים אין אף דמות אחת שתוכל לרשת את מקומו כראש־ממשלה ולזכות בגיבוי מאחת הקבוצות או אחד הגושים הפוליטיים הפנים־מיפלגתיים בתוך המערך.

מערך הניצים

מעניין לראות את עמדתו של כל אחד מהשרים וחברי־הכנסת של המערך בישיבת הסיעה ובפגישות והשיחות שנערכו אחריה.

העמדות מתחלקות לשלוש: תומכי רבין, מתנגדי רבין והיושבים על הגדר, הממתינים לראות מה תהיה תוצאת המאבק, כדי להצטרף למנצחים.

תומכי רבין:

ראש־עיריית חיפה **יוסף אלמוגי** הוא מתומכיו הנלהבים של רבין, בעיקר משום שערב־הבחירות ליושב־ראש הסוכנות היהודית אין הוא יכול לצאת נגדו. אלמוגי אף הגדיל לעשות, וכינס ביום הראשון האחרון את לישכת מיפלגת־העבודה בחיפה, העביר בה החלטה התומכת בראש־הממשלה והיקנה לו בכך שלושה קולות בטוחים: אלמוגי עצמו, ח״כ **משה שחל** וח״כ **משה ורטמן**.

הנואמת הנרגשת ביותר מתומכי רבין בישיבת הסיעה היתה ח״כ **שושנה ארבלי־אלמוזלינו**, מאחדות־העבודה. ארבלי, שהיא סופר־נץ, ושלא חסכה את שבט לשונה מרבין כאשר הוא תמך בעמדות יוניות, פנתה אל חברי־הסיעה כאם המטיפה מוסר לילדיה על שפגעו באבא.

למרות שהוא תקף את רבין לפני ישיבת הממשלה על ההסכם שאותו ערך עם המתנחלים, אין ספק שהשר המחזיק בתפקיד יושב־ראש ועדת־השרים לענייני התנחלות, **ישראל גלילי**, תומך ברבין. דיעותיו הניציות של גלילי, ותמיכתו המוחלטת ברבין בעניין סבסטיה, גרמו לכך שהוא יוכל להרשות לעצמו לצאת נגד ההסכם בנימוקים של „הפרת חוק” של המתנחלים.

סביב הדגל הניצי של גלילי התקבצו מרבית חברי־הכנסת של אחדות־העבודה, כמו איש־דימונה **יעקב („ז׳אק”) אמיר**, **אברהם גיבלבר**, הנאמן באופן אישי לגלילי, ו**משה כרמל**. להתייצבות גלילי ותומכיו עם ראש־הממשלה יש גם תמריץ במערכה הפנימית באחדות־העבודה של גלילי נגד אלון. בעוד אלון עושה מדי פעם גיחות לעבר התפקיד של מנהיג היונים, הפכו גלילי ותומכיו הגוש הניצי ביותר במיפלגת־העבודה.

קואליציה מעוררת־גיחוך ממש קיימת בין רבין ואנשי רפ״י. **מרדכי בן־פורת** היה במשך כל תקופת־כהונתו של רבין כראש־ממשלה, האופוזיציה היחידה מולו בסיעה. עתה מתייצב בן־פורת, יחד עם שאר חברי רפ״י — **מטילדה גז**, **דויד קורן** ו**עמוס הדר** — לימין ראש־הממשלה, ונגד היונים, שנואי־נפשם.

תמיכה בלתי־צפוייה היא גם זו של שר־האוצר, **יהושע רבינוביץ**, ברבין. רבינוביץ הצהיר על עצמו מיספר פעמים כעל יונה, ובמשך שנים ארוכות היה מדוברי הגוש וממנהיגיו. יחסיו עם רבין היו בחודשים האחרונים מעורערים, ורבים ניבאו כי קרובה הדחתו של רבינוביץ.

המרידה נגד רבין נפלה לרבינוביץ כמתת־שמיים. רבינוביץ שתק משך ישיבת הסיעה, שתיקה רועמת, אולם יומיים אחר־כך, בנאום פומבי, הביע תמיכה בראש־הממשלה. שר־האוצר נתן לרבין להבין כי ראש־הממשלה תלוי בו ואולי אף יכניס אותו, כאות תודה, לצמרת הנשיאותית, שאותה יצר ראש־הממשלה בתקופה האחרונה.

שני חברי־כנסת נוספים בעד ראש־הממשלה. האחד הוא סגן־שר־החקלאות, השייך הדרוזי **ג׳אבר מועדי**, שאותו רומם רבין מעל לחברי־הכנסת הערביים האחרים והעניק לו מישרת סגן־שר, והאחר הוא **יעקב פראנק**, חבר־הכנסת החדש, איש הגוש, שהודיע כי יהיה נאמן ראש־הממשלה. ח״כ **ארי אנקוריון**, הנחשב כיונה מתונה, הצהיר אף הוא אמונים לרבין, כאשר תפס אותו בדש־מעילו עם סיום ישיבת הסיעה.

הפתעה גדולה היא תמיכת יושב־ראש ועדת־הכספים של הכנסת, ח״כ **ישראל קרגמן**, בראש־הממשלה. קרגמן ידוע כיונה, אך הודיע מייד כי הוא תומך בראש־הממשלה, ונימוקו עימו: „אם גרשוני הוא נגד ראש־הממשלה, אני בעד.” היריבות האישית המגוחכת בין שני חברי־כנסת אלה שירתה הפעם את רבין.

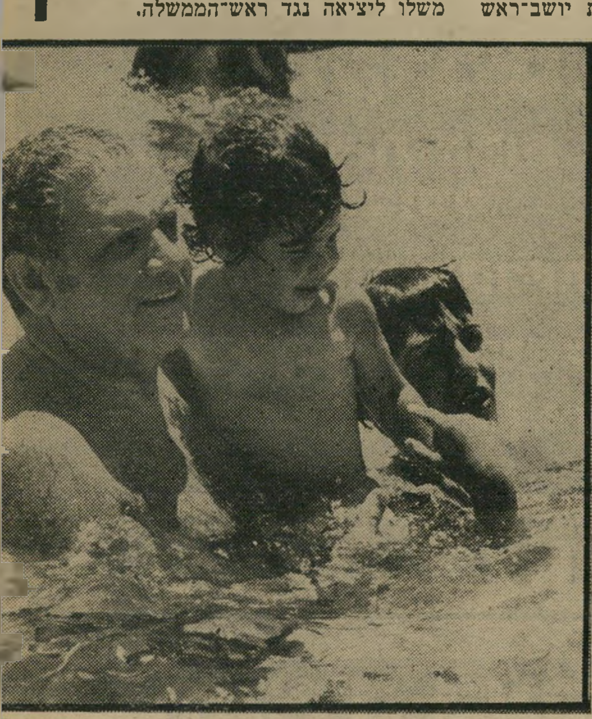

יגאל אלון וחיים צדוק: מי ישבע ומי יצוף למעלה?

מערך היונים

תנגדי רבין:

מבמשך השבוע, לאחר ישיבת הסיעה, חל כירסום־ענק במחנה מתנגדי רבין. אישים רבים שיצאו נגדו בגלוי, נבהלו מעוצמת צעדם זה והחלו נסוגים, תוך שהם מגמגמים הסברים והתנצלויות.

מי שהעמיד עצמו בראש מחנה המתנגדים היה סגן ראש־הממשלה ושר־החוץ, **יגאל אלון**. אולם כבר כעבור ימים מיספר הסביר אלון כי כוונת דבריו לא היתה אל רבין, אלא לשימעון פרס. כיום ברור לכל שפרס לא עמד מאחרי ההסכם עם מתנחלי סבסטיה, ואפילו לא ידע עליו. אולם זה לא הפריע לאלון לסגת מהתקפתו על ראש־הממשלה בישיבת הסיעה ולתלות את האשמה בפרס.

מה שקרה ביום השלישי שעבר עם יגאל אלון ברור למדי. אלון גילה לפתע כי התגבש גוש יוני גדול ומאורגן, והוא היה מוכרח לקפוץ על העגלה כדי לעמוד בראשו. אלון היה אף אחד השמות שהוזכרו כיורשו של רבין, כמו שימעון פרס, חיים צדוק, יוסף אלמוגי ואבא אבן. ההדלפות המכוונות לעיתונות על היורש באו מחוגי אבן, וציינו שמות אחרים רק כפעולת־הסחה, כדי שהכעס לא יכוון כלפי אבן בילבד.

לאלון היה חשבון נוסף, והוא החשבון הפנים־סיעתי. כוחו של אלון בתוך אחדות־העבודה הפך מזמן פיקציה. יריבו, גלילי, הצליח לארגן סביבו את מרבית חברי־הכנסת בסיעה זו. בישיבת הממשלה, שנערכה בנושא ההתנחלות, הציע אלון להקים ועדה להתנחלות, בעוד שידע שגלילי עומד בראש ועדת־שרים שזה תפקידה. אין ספק כי הצעתו זו של אלון, שמגמתה היתה להביע אי־אמון בגלילי, החריפה את היחסים ביניהם.

לכל אחד משלושת המארגנים של ישיבת הסיעה — **יוסי שריד**, **צבי גרשוני** ו**אברהם זילברברג** — יש נימוקים משלו ליציאה נגד ראש־הממשלה.

שריד יודע שאם רבין יעמוד בראש הרשימה לכנסת הבאה, ואף ירכיב אותה, יהיה שריד בחוץ. מאז נפטר ספיר, אין לשריד כל מאחז במיפלגת־העבודה.

גרשוני הוא מאנשי־הגוש הוותיקים, ונחשב כנציג איחוד־הקבוצות־והקיבוצים במפא״י. מזה חודשים רבים מתרעם גרשוני על כי ראש־הממשלה מזניח את המיפלגה, ואינו מתייעץ איתה או מתחשב בדעתה.

אולם כבר אחרי ישיבת הסיעה החל רבין נוקט צעדים נגד גרשוני. הוא זימן אליו את דב צמיר, איש האיחוד וידידו האישי של רבין, והטיל עליו משימה: לתקוע טריז בין האיחוד לבין גרשוני.

אברהם זילברברג נחשב כאחד מחברי־הכנסת הפיקחים של מפא״י, וגם הוא נמנה עם עמודי־התווך של הגוש. זילברברג נעלב על שראש־הממשלה לא בא לבקרו בבית־החולים, שם אושפז לפני מיספר חודשים, וטענותיו העניניות נגד ראש־הממשלה דומות לאלה של גרשוני. זילברברג, איש תנועת־המושבים, הצליח לרתום לקבוצה המתמרדת את שר־החקלאות **אהרון אוזן**, כשהוא מאיים עליו שתנועת־המושבים תסיר את תמיכתה בו.

תופעה מעניינת היא שני חברי־הכנסת הערביים, **חמד אבו־רביע** ו**סייף־אל־דין אל־זועבי**. אבו־רביע גינה את רבין על ההסכם בסבסטיה. בעקבות מפלת המערך בנצרת זקף אבו־רביע את ראשו והחל, לראשונה מאז נכנס לכנסת, משתתף ב־

(המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 24)

הצרה היא ששיטה זו מונעת מראש את איחוד כל משרתי־השילטון סביב מועמד בכיר אחד — כפי שמחייב החוק החדש. מערך מגוחך של רשימות כיתתיות־עדתיות התייצב מול רשימה קומוניסטית־לאומנית אחת.

לשיא הגיחוך הגיעו משרתי־השילטונות כאשר הציבו שתי רשימות ערביות מטעם המפד״ל — מיפלגה יהודית־דתית־לאומנית־קנאית שכל חסידיה הערביים מוכתמים מראש כמלחכי־פינכת שוחרי־הטבות.

ייהוד הגליל. כאשר התקרב מועד־הבחירות, עשו חכמי־חלם מעשה שני, ש־כימעט לא־ייאמן. הם הודיעו על תוכנית גדולה חדשה ל„ייהוד הגליל" — הפעם, באיצטלה של „איכלוס הגליל."

בנצרת נתקבלו ידיעות־אזעקה על ה־כוונה להפקיע שטחים נרחבים של אדמת ערבית, כמו בימי ראשית־המדינה, כאשר הופקע חלק עצום מאדמת ערביי־ישראל בעזרת חוקי־חמס שונים.

הידיעות הנכונות, בתוספת השמועות שרדפו זו את זו, סיפקו למערכת־רק״ח את המתח הדרוש. אין נקודה רגישה יותר

שילטון. אחדים מהם, כמו שר־העבודה משה ברעם, דיברו אל הערבים בצורה גסה ומשפילה, בלשון איומים, וכך הוסיפו מאות קולות נוספים לרק״ח. אולם תוצאה זו לא יכלה לטשטש את העובדה החמורת עצמה.

פקיד ממשלתי בכיר, יועצו של ראש־הממשלה לעניינים ערביים, שמואל טולי־דאנו, התערב פומבית במערכת־הבחירות. אחרי תבוסת שולחיו, הוא ניראה בטלווי־זיה במיפקדת־הבחירות של המערך, כש־הוא מתנהג שם כבעל־בית. בשידור הוא גם הציג את התבוסה כמפלת השילטונות — זיהוי של הממשלה עם מיפלגות־השילטון, המתאים למדינה טוטאליטרית.

להתפטר? חלילה! בצד עובדות חמורות אלה, היו גם קוריוזים משעשעים.

המשעשעת ביותר היתה התופעה, שכבר הפכה נוהג קבוע בישראל. אחרי שהתבוסה המוחצת כבר הפכה עובדה קיימת, עם הצבעת 67% מבני נצרת עבור רק״ח, נסתבר כי לכל אחד מן האחראים יש אליבי מוכן מראש.

הדבר הזכיר את מיצעד־האלופים אחרי מחדל יום־הכיפורים. בזה אחר זה הופיעו

למה? אנחנו חדשים ולפחות בגלל זה אנחנו חיבים להיות טובים.

golda's

277 Bleeker Street, New York 929-1990

המודעה של „גולדה"
תל־אביב הקטנה בווילג'

בנשמה הערבית מאשר הדבקות באדמה. אי־אפשר היה להעלות על הדעת עניין אידיאלי מזה לניהול מערכה של רק״ח בנצרת, בירת הגליל.

חלק ונחלה. אולם מתחת לאירועים אקטואליים אלה, פועלות סיבות עמוקות וארוכות־טווח יותר.

משך דור שלם ניתן לערביי ישראל להרגיש שהם — במיקרה הטוב ביותר — אזרחים מדרגה ב׳. אין להם חלק ונחלת במדינה היהודית.

הדבר התבטא בתחום הממלכתי: קיום מימשל צבאי מיוחד שחל עליהם במשך 17 שנים; קיום מחלקה מיוחדת „לענייני ערביים" במישרד־ראש־הממשלה, ה־מהווה ממשלה נפרדת לציבור הערבי; אי־שילובם של ערבים בממשלה ובמישר־דית ועוד ועוד.

במישור החברתי בא הדבר לידי גילוי יומיומי משפיל: אי־התכוננות להשכיר חד־רים לעובדים ערביים בערים היהודיות; האבטלה הגלוייה והסמוייה של האינטלי־גנציה הערבית; החיפושים המשפילים אצל ערבים, במכוניות ובאוטובוסים, ב־מיסגרת המילחמה בפעילות הפידאיון; קטטות והתנפלויות, מדי־פעם, כשמתלהטות הרוחות.

הדור הקשיש של ערביי ישראל היה מוכן, בלית־ברירה, להשלים עם מצב זה. אך בינתיים קם דור חדש, בוטח בעצמו, שזכה בהשכלה גבוהה יותר, והשואב עי־דוד וגאווה מהצלחות הפלסטינים בזירה העולמית.

לדור זה אין ביטוי פוליטי, מילבד רק״ח. כל הנסיונות להקים מיפלגה ער־בית נפרדת נשברו בכוח על־ידי המיש־טרה, שירותי־הביטחון ובתי־המישפט. גם מי שרחוק מקומוניזם כרחוק מיזרח מ־מערב, נאלץ להצטרף לרק״ח, אם ברצונו לפעול במיסגרת ערבית־לאומית ולמחות נגד מצב הערבים בישראל.

פקיד בכיר. הנחמה היחידה לשילטון היתה שניצחון רק״ח בנצרת מספק ל־תעמולה הישראלית בעולם נושא חיובי: הוא מוכיח את קיומה של דמוקרטיה שלמה בישראל.

אולם גם טענה זו שדופה. כי בנצרת אירעו דברים שלא ייתכנו בציבור היהודי בישראל, או במדינה דמוקרטית בעולם.

חברי־ממשלה התערבו בגלוי במערכת־הבחירות, לא כראשי־מיפלגה אלא כאנשי־

כל האחראים, מאותו יועץ של ראש־הממשלה ועד לראש המחלקה במיפלגת־העבודה, והוכיחו בכתובים כי הם הז־הירו בפני השואה, ניבאו אותה מראש, ידעו את הבאות, וראו את הנולד. אולם כל המלצותיהם נידחו, ולכן רובצת ה־אשמה על מישהו אחר.

איש מהם לא ענה על השאלה המתב־קשת: אם נידחו המלצותיהם והם ראו את השואה המתקרבת, מדוע לא התפטרו בעוד־מועד?

גם השבוע לא התפטר איש. כמובן.

ישראלים בחו"ל

שוטר עיברי בניו־יורק

אורות־ניאון בעברית
קוראים לישראלים וליורדים
המבקשים בידור ציוני
בניו־יורק

גולדה היתה עד לפני כשנתיים ראש ממשלת־ישראל. היום גולדה היא מועדון־לילה בווילג' בניו־יורק.

התוספת החדשה לבידור הישראלי המ־קורי היא „בית־שעשועים", כדיברי בע־ליו במודעות שחולקו בעיברית צחה ברחובות העיר. תוכנית הבידור: „תל־אביב הקטנה" עם חנן גולדבלאט, מבעלי המקום, תובל ספר, שהיה האקורדיוניסט של להקת הנח״ל ובצל ירוק, ואיתם: עלי־זה יצחקי וגדי אילון.

אחת ממטרות הציונות בתחילת שנות המאה היתה, ששוטר עיברי יכוון את התנועה בארץ הקודש. עכשיו מבטיחים בעלי גולדה: „...שוב אפשר לראות את השוטר העיברי הראשון בתפקיד קרבי ברחוב הרצל, מכוון את תנועת הדילי־ג'נסים שיהיה בסדר."

עשרות אלפי הישראלים, המציפים את העיר היהודית הגדולה ביותר בעולם, הם צרכנים גדולים של מזון ובידור מהמו־לדת הישנה שלהם, ישראל: בשבועות האחרונים נוספה מיסעדת נתניה, בשדרה השמינית, לשורת המיסעדות הישראליות המפרסמות את קיומן באותיות־ניאון עיב־ריות.

עוד מעט יהיה דרוש שוטר עיברי כדי לכוון את תנועת הישראלים בניו־יורק.

חיסול מלאי סוג ב'

Metz

בני ברק, מודיעין 19, טל. 788100

מכירה מיוחדת
במחירים מוזלים • במזומן בלבד
בין השעות 16.00-22.00
כמות מוגבלת של
* תנורי אפיה ובישול
* מכונות כביסה
* מקררים
פגיעות חצוניות קלות בהובלה ובנמל.
לכל המוצרים אחריות רגילה.
המכירה תחל ב־14.12.75
ותסתיים ב־31.12.75

אספקה מיידית

הקידה באבלה
ג'ין הקמן

במאי
ארתור פן
NIGHT MOVES
סרט מתח בלתי שיגרתי
שבוע שני קולנוע „בן־יהודה" ת"א

ספורט

כדורסל

הלילה שבו הוצג הפועל במערומיו

„אין מה לדבר, מכבי טובה יותר!" קריאה זו, שליוותה את מהלך מישחק הדרבי התל־אביבי בכדורסל שנערך ביום השני בערב, השבוע, נתנה ביטוי חולם לתבוסת המוחצת שהנחילה מכבי ליריבתה הפועל בהפרש של 44 נקודות — 76:119!

מישחק חתול־ועכבר התנהל בהיכל־הספורט, במישחק שהיה אמור להיות רווה־מתח ורב־תהפוכות. עשרת אלפים הצופים שנדחסו בתוך ההיכל, באו על סיפוקם למראה התצוגה החד־צדדית של הקבוצה המכבית, שפעלה כמכונה משומנת להפליא. המכבים שמו ללעג את בארי לייבוביץ וחבריו. שחקני הפועל פיגרו כבר מתחילת המישחק בהפרש ניכר, דבר שהיה בעוכריהם לאורך המישחק כולו.

„זה היום שלנו!" צעקו כדורסלני הספסל המכבי המאושרים. מכבי תל־אביב, שהשיגה במישחק זה שיא של 65% קליעות־שדה, פתחה אותו בבליץ של סלים. קבוצת הפועל נראתה המומה, ונתגלתה כשבר־כלי. על מטח הסלים שניתך על סל הפועל ניצחו לו סילבר, שקלע 28 נקודות, ברודי 20 נקודות, ומיכה שוורץ 19 נקודות.

ממש קאריקטורה! בחדר־ההלבשה של הקבוצה המכבית, לאחר סיום המישחק, דיברו על חיגגה. ההערות העוקצניות המסורתיות, שהן חלק בלתי־נפרד מאופיו של הדרבי, נשמעו גם הפעם: „שצעיר כמו ערן ארד קולע 16 נקודות לסל הפועל, זו ממש קאריקטורה," אמר בלעג אחד מחברי הנהלת מכבי, ומייד המשיך: „פעם אחת סתמנו להם את הפה. שיילכו עכשיו לחפש עוד אמריקאים!"

„זת שהפועל היה חלש, זה משהו אחר. אבל אנחנו היינו טובים בהרבה," ניסת לנתח מוטי ארואסטי את המאבק החד־צדדי שהתנהל בהיכל. עורך־הדין שמעון מיזרחי, המכהן כיו"ר מחלקת הכדורסל של האגודה המכבית, ולפי הופעתו המהודרת ניראת כחתן הניצחון, נשמע מרוצה. העסקנים שהקיפוהו טפחו על שיכמו: „שמעון, העיקר שיהיה לנו שקט עד הדרבי הבא."

הציפייה לדרבי מתוח והפכפך, דרבי כבשנים עברו, התנפצה לרסיסים. המאמן חזן שגה קשות, כאשר החליט לנהל מישחק מאוסק ואיטי מתחילת המישחק. עמיתו, תאמריקאי פרד דווילי, העלה את המוניטין שלו לאחר הניצחון המוחץ על היריבה העירונית. צעקותיו: „פאסט! פאסט! פאסט! (מהר! מהר!)" נשמעו ביציעים, ואחרי כל סל שקלעו שחקניו, היה קופץ כמו לאחר ניצחון דרמאתי. „הפועל איכזב, אבל אנחנו טובים יותר," ניסה להסביר המאמן באנגלית מצטנעת.

בתום המישחק המתינו אוהדי הקבוצה חמכבית לכוכביהם. האוהדים ניסו לשאת את לו סילבר הענק (2.06 מ') על כיתפיהם, אבל מפאת גודלו ומישקלו לא הצליחו. „אני לא מבין מה רוצים ממני," מילמל באנגלית הענק האמריקאי־יהודי. הכוכב האמריקאי שחבק את נערתו, שנראתה מולו שברירית וננסית, נבלע בתוך אחת המכוניות, לאחר שגשם החל מטפטף.

אך האוהדים עדיין לא סיימו בזאת את מלאכתם. אחד מהם אירגן שירה בציבור והכל פצחו בשיר, כשכדורסלני הפועל המובסים יוצאים מחדר־ההלבשה בזה אחר זה: „אין מה לדבר, מכבי טובה בהרבה... יותר!"

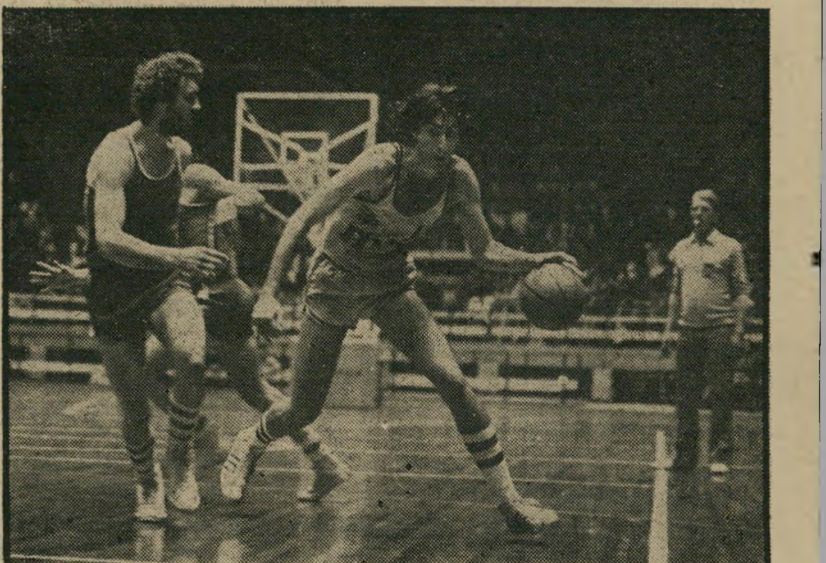

לו סילבר (במרכז) וברט ספייט
מכונה משומנת היטב

אתלטיקה

הסוס נגמר לנערת־הזהב

מעטה של סודיות אפף את ההתאחדות לספורט במחצית השנה האחרונה, בקשר לפרישתה של האתלטית הישראלית המחוננת, אורית אברמוביץ, המחזיקה בתואר אלופת־אסיה בקפיצה־לגובה. ביום השישי האחרון, כשהוצגה תוכנית־הטלוויזיה מהר יותר, גבוה יותר, חזק יותר, שבמהלכה הוצגו אימוניה ותחרויותיה של האתלטית הצעירה בת ה־18, שאלו לפתע הכל: לאן נעלמה אורית אברמוביץ? את התשובה על כך ניסה למצוא צבי הראל, כתב־הספורט של העולם הזה, שנפגש עם הוריה של אורית.

„לאורית נגמר חסוס," אומרת האם, לאה אברמוביץ. „אומנם עכשיו היא בצבא, אך פרישתה היתה כבר בקיץ שעבר, כשתכוננה לבחינות־הבגרות. אנחנו, ההורים, צריכים לכבד את רצונה. היא רצתה להיות מדריכה לידיעת־הארץ, והיא גם הסכימה לעבור קורס טרום־צבאי בנושא ידיעת הארץ בבית־ספר שדה, נוסף לשנתיים של שירות בצה"ל."

בחזרה לאהבה הראשונה. אורית אברמוביץ, המחזיקה בשיא האסיאני בקפיצה לגובה — העומד על 1.78 מ' — החליטה לחזור לאהבתה הראשונה, הטיולים בחיק־הטבע. „לאמיתו של דבר," מגלה האב, מנחם אברמוביץ, „קיבלה אורית את הניתור והרגליים החזקות כתוצאה ממסעות וטיולים שערכה אתי עוד מגיל רך. הטיולים בהרים חישלו את נתוניה הגופניים."

ההורים, לאה ומנחם אברמוביץ, לא נשמעים נדהמים מצעדה של אורית. „לקורס שהיא עומדת לסיים" סיפרו, „הגיעו 100 מועמדות שמתוכן בחרו בשתיים. עוד לפני תחילת הקורס, מייד אחרי בחינות־הבגרות אמרו לאורית בצורה חד־משמעית: אתלטית, או מדריכת־טיולים בצה"ל. אורית העדיפה את האפשרות השנייה."

לאורית אברמוביץ בת ה־18 ניבאו עתיד מזהיר בענף הקפיצה־לגובה: „אורית היא פוטנציאל לא־נורמאלי בקנה־מידה בינלאומי," אומר בנחת מאמנה האישי, שורה רפפורט, מומחה־הקפיצות של האתלטיקה הישראלית. „אם אורית לא היתה פורשת, והיתה מתאמנת באינטנסיביות עד אולימפיאדת מונטריאול, אני מעריך שהיתה מגיעה להישג של 1.85 מ', שהיה מציג אותה בין שש־שבע המעולות בעולם. לאורית יש תכונה דומה לזו של אסתר שחמורוב: שתיהן יודעות להתעלות על עצמן בתחרויות בינלאומיות."

נתונים נדירים. בכיתה ו', כשמלאו לאורית אחת־עשרה שנים, קיבל לידיו המאמן שורה רפפורט את אורית הקטנה והמתוננת. במבט לאחור, מנסים ההורים לשחזר את פגישתה של אורית עם המאמן שורה רפפורט: „לאורית היה מורה לחינוך־גופני שנידנד לנו כל הזמן, שלבתנו יש נתונים נדירים והיא חייבת להיכנס למיסגרת של אימונים. המורה ציין, שרגליים כמו לאורית הוא לא ראה מימיו."

„כשאורית החלה להתאמן, עוד בכיתה ו', ראיתי מייד שהיא ילדה מייוחדת־במינה," נזכר המאמן. ואכן, דיברי ההורים התגשמו. אורית החלה שוברת שיאים אישיים, ארציים ובינלאומיים. בכיתה ז' ניתרה אורית לגובה של 1.50 מ', בסיגנון ה„שכונתי," מיספריים. בכיתה ח' עברה לסיגנון גלילת־הבטן. בסוף תקופת בית־הספר היסודי העמידה את שיאה על 1.68 מ', כשהיא כבר מאמצת לעצמה את סיגנון פוסברי, קפיצה דרך הגב.

קפיצתה הנחשונית מ־1.50 מ' עד ל־1.58 מ', עוררה הדים בקרב מומחים בינלאומיים בענף הקפיצות. בכיתה ט' עמד כבר שיאה של אורית על 1.72 מ', שהיה שיא ישראלי חדש. למאזנה האישי צירפה הישג נוסף: בת ארבע־עשרה וחצי שנים בילבד, ואלופת ישראל. באותו מעמד, היא שברה את שיאה של מיכל למדני שעמד על — 1.68 מ'.

בכיתה י' נעצרה במיקצת, אך בכיתה י"א שבה והדהימה את כולם: היא קבעה 1.73. ובמישחקי עמי אסיה, בקיץ 74', נטלה את מדליית הזהב בקובעת שיא אסיאני חדש — 1.78 מ'! השיא העולמי באותה עת, עמד על 1.95 מ'.

במשך שישה החודשים האחרונים, תחת מעטה של שתיקה מוחלטת, ניסו גורמים ממלכתיים לשכנע את אורית שתחזור לתחר ולהתכונן למישחקים האולימפיים, העתידים להיערך בקיץ הקרוב במונטריאול שבקנדה. אך מסע־השיכנועים לא נשא פרי, ואורית נותרה איתנה בדעתה.

„רצו לתת לה מימון לצורך שהייה ואימונים בחו"ל אבל היא סירבה," אומר מאמנה חסר־האונים. „כעת צריכים להתחיל מחדש, ולמצוא ילדה אחרת."

ההורים, מצידם, אומרים בחיוך: „אורית תמשיך לקפוץ ולרוץ, אבל הפעם היא תעשה זאת בצה"ל, בלי מדליות זהב."

אורית אברמוביץ' (במרכז) כאלופת־אסיה בקפיצה־לגובה
„רגליים כאלה לא ראה מימיו"

טניס־שולחן

לא לדרוך במקום!

„הנער הזה הוא כישרון נדיר. אם יימצא לו מאמן־אישי בכיר, שיוכל לטפחו במסירות ולקדמו מבחינה טכנית, אנחנו עוד נשמע עליו רבות."

דברים אלה נאמרו על דרור פולק בן ה־16, טניסאי־השולחן מקריית־מלאכי, שיצא לפני כארבעה חודשים לשוודיה, לצורך השתלמות בענף טניס־השולחן. הם באו מפיו של גיולה סאראשי, מי שהיה אחד מטניסאי־השולחן הטובים בעולם. כיום משמש גיולה סאראשי, ההונגרי לפי מוצאו, כמאמן בכיר בשוודיה.

השתפרות אוטומטית. דרור פולק, „נער־הפלא" של טניס־השולחן הישראלי, חזר לישראל במטרה ליטול חלק באליפות ישראל בטניס־שולחן, שבה לקח הוא את הבכורה בתחילת השבוע שעבר. „אחרי ארבעה חודשים בשוודיה," אומר הנער בעל הארשת הביישנית, „אני מרגיש שהשתפרתי בהרבה. מישחק־ההתקפה שלי קיבל יותר מהירות. כושרי הגופני עלה. בשוודיה מתייחסים לנושאי הספורט בצורה אחרת לגמרי, בהשוואה לישראל, כך שבאופן אוטומטי אני משתפר מפעם לפעם."

דרור הוא נצר למישפחת ספורטאים ממוצא צ'כי. אביו, בנימין פולק, עלה לישראל ב־1947 כספורטאי, ונכלל בסגל הלאומי של ישראל בטניס־שולחן. „אבי הוא זה שדחף אותי, וזה שאימן אותי כל הזמן," אומר דרור. „הוא גם הגה ויזם את הרעיון שאסע להשתלם בשוודיה. היום אני מרוצה מאוד משהותי בשוודיה, במייוחד מאחר שאני משוכנע שבישראל לא הייתי מתקדם."

דרור פולק החל חובט על שולחנות־הטניס עוד בהיותו בן שמונה שנים וחצי. בגיל אחת־עשרה החל דרור נוטל חלק במישחקי־ליגה סדירים לבוגרים. חרף היותו צעיר מאד, הפך כבר אז דמות רבת־מישקל בקרב בכירי הטניסאים הישראליים. בגיל שלוש־עשרה קבע דרור שיא עולמי: הוא השתתף באליפות העולם בטניס־שולחן שנערכה בסאראייבו, והיה לדמות־מפתח באליפות כולה.

כשהגיע דרור לתקופת בית־ספר התיכון, תמכו רשות הספורט ומרכז הפועל ברעיון שליחת העילוי הישראלי להשתלמות בשוודיה. „אני נסעתי לשוודיה, כי אני אוהב את הספורט הזה. אני מוכן להקדיש למענו הרבה זמן. אני מאד מרוצה בשוודיה, מה־גם שאני מתגורר שם אצל מישפחה ישראלית. לגבי מימון ההוצאות אין לי בעיות, היות שקרן וולפסון מממנת את הוצאותי בחו"ל.

רעב למישחק. „החבר'ה שאני מסתובב איתם הם חברי מועדון הטניס יורגארדן שבסטוקהולם." על סדר־יומו כגימנזיסט־ספורטאי מספר דרור: „אני מתאמן שש פעמים בשבוע. כל אימון הוא בן שלוש שעות. לאימון אני בא לאחר שסיימתי בשעת שלוש את יום־הלימודים בתיכון בסטוקהולם. מה שמייוחד באימונים בשוודיה, זה שבמשך שלושת־ריבעי השעה הראשונה, אני לא נוגע בכדור. אני עושה רק תרגילי־כושר. וכשאני מתחיל לשחק עם הכדור, אני משחק במרץ. במידה מסויימת אני רעב למישחק. לאחר שאימון מסתיים, אני נח או עוסק בשחייה או בכדורסל, אם נשאר עוד כוח."

„לחיות עם שוודים זה לא כמו לחיות עם ישראלים," מנסה דרור לתאר את אופיים של השוודים הסובבים אותו. „הם נראים לי מאד ,קרים'. אבל מצד שני, הם אוהבים את הדיוק וההתמדה. את הדברים האלה אני מרגיש באימונים שלי. הבנות השוודיות, לדוגמה, נראות לי ריקות מתוכן. הן פחות יפות מהישראליות שלנו, והרבה פחות מעניינות מהבחורה הישראלית הטיפוסית," הוא מצחקק בביישנות.

דרור פולק, שהוכתר כאלוף־ישראל בטניס־השולחן בניצחון ה־45 ברציפות שלו בארץ, רואה את עתידו בישראל. „אני לא חושב לרגע שאחיה בשוודיה. אני נמצא בשוודיה רק למען אהבת טניס־השולחן, שהעניק לי אבי עוד כשהייתי קטן. חבל שבישראל, לא מתייחסים לספורט כמו בשוודיה. אחת הבעיות שהיו לי בישראל היתה שלא היו לי יריבים ברמתי. ולדרוך במקום בגיל כל־כך צעיר, אני לא מוכן."

המורדים נבהלו

(המשך מעמוד 27)

פורומים סגורים. זועבי מחרים את הסיעה ואת הכנסת מזה שנה שלמה, ואינו מופיע בכנסת בכלל. הוא כועס על רבין על שלא נתן לו מישרת שר או סגן־שר, בעוד יריבו, הדרוזי מועדי, קיבל תפקיד סגן־שר.

ח"כ **שלום לוין,** איש הסתדרות המורים, הוא בין חברי־הכנסת היחידים ה־מסיתים מזמן נגד ראש־הממשלה בגלוי. לדעת לוין נעשה לו עוול עצום, בכך ש־תפקיד שר־החינוך־והתרבות ניתן לידלין, ולא לו. **אלי מויאל,** למרות שהוא חייב לרבין את תפקיד סגן שר־התיקשורת, יצא נגד רבין משום שהוא נתון להשפעתו של זילברברג. דעתו של **בן־ציון חלפון** אינה ידועה, משום שחלפון שוהה עתה בחו"ל. הוא יצא לפני כחודש עם מישלחת הספרדים לאירופה, כדי לעסוק בענייני הרכוש של יהדות־ערב, אך בעוד המישלחת חזרה כבר לפני שבועיים, נשאר חלפון שם. זילברברג מבטיח כי חלפון יתמוך במתנגדי רבין, וטוען כי חלפון „נמצא בכיסי", למרות שחלפון ידוע כנץ מתון.

מי שהתייצב כנגד ראש־הממשלה כימ־עס בגלוי היה שר־השיכון **אברהם עופר.** עופר נלחם עם יגאל אלון על תואר מנהיג היונים, ואינו יכול להרשות לעצמו לתמוך ברבין על עניין זה.

מתנגד אחר לרבין בעל־משמעות הוא **יצחק נבון.** נבון הפך מזמן מאיש־רפ"י ליונה, ויכול היה לקוות לקבל מישרת שר. אולם כשם שאירע עם תפקידי הנשיא ויושב־ראש הכנסת, שעליהם התחרה נבון, כך אירע גם הפעם, והתיקווה לא התמ־משה. נבון בטוח כי בממשלה יונית, אם תקום, הוא יקבל תפקיד של שר בכיר. גם ח"כ **חביב שימעוני** יצביע נגד ראש־הממשלה, משום שהוא נחשב כקי־צוני שבין היונים במערך. כמוהו גם ח"כ **אסתר הרליץ,** אשר חשה כי רגליה נדחקות מאז התפטרה מגינתה, גולדה מאיר, והסוענת בכל מקום כי רבין הוא „אסון למדינה."

המערך הנייטראלי

היושבים על הגדר: שר־המיסחר־והתעשייה **חיים בר־לב.** לבר־לב היו מיספר פליטות־פה נגד רבין. בר־לב חושב שמגיע לו להיות שר־ביטחון, וכי בממשלה יונית הוא יקבל תפקיד זה. בינתיים ממתין בר־לב לראות כיצד ייפול דבר, כדי להצטרף אל המנצחים.

לשר־העבודה **משה ברעם** יש חשבון חדש עם רבין. ברעם נעלב עד מעמקי־נישמתו כאשר רצה רבין להדיחו למעשה, בעת האירגון־מחדש של הממשלה. ואומ־נם, ברעם התבטא נגד ראש־הממשלה, אולם מיספר ימים אחר־כך טען כי עדיין מוקדם „לתפור חליפה" ליורשו של רבין. ברעם ממתין אף הוא להתפתחויות, כשהוא עושה לו את החישוב הרגיל: „בינתיים אני בממשלה. אם תקום ממשלה חדשה, אי־אפשר לדעת אם אהיה בתוכה."

ממתין לראות את התוצאות גם הרב של מפא"י ח"כ הרב **מנחם הכהן.** הכהן הביע דעתו נגד המתנחלים, אולם חישוביו הם פנים־דתיים. הכהן גם הוא ימתין לראות מי יזכה במאבק, ואז הוא יצ־טרף אליו.

שני ראשי החוג־לשילוב במיפלגת ה־עבודה, ח"כ **מיכה חריש** וח"כ **עדי אמוראי,** הם יונים מתונות. אף שניים אלה לא יצטרפו למתמרדים משום שלדעתם, המרידה בראש־הממשלה היא הזדמנות־פז עבור החוג־לשילוב לרשת את מקומו של הגוש. השניים ישחקו בין שתי ה־קבוצות, ורק אז יחליטו במי לתמוך.

איש אחדות־העבודה, ומי שהיה מזכ"ל ההסתדרות, **יצחק בן־אהרון,** היה תקיף ביותר נגד ראש־הממשלה בקריאות־הביניים שלו בישיבה הסוערת. אולם בדיברי־הסיכום שלו היה בן־אהרון מתון ביותר. נראה כי גם הוא ימתין לראות כיצד ייפול דבר. כמוהו אף **נוזהת קצב,** אשר בליבה טינה על ראש־הממשלה, אך לא תעז לעשות צעד נגדו מבלי להיות בטוחה

גרשוני: מפיל ממשלות?

שהוא אומנם יפול. נוזהת קצב חשבה ש־רבין יתן לה את תיק שר־התיקשורת. לשונות רעות במיזנון־הכנסת סיפרו כי היא כבר הזמינה כרטיסי־ביקור מתאימים. אך היא חוששת למקומה בכנסת הבאה, ולכן תהסס. **אורה נמיר** אף היא בין אלה שהחליטו עדיין לא להחליס.

מי שעומד בראש היושבים על הגדר הוא שר־המישפטים, **חיים צדוק.** צדוק, שהוא לדעת רבים המועמד הריאלי היחידי לרשת את יצחק רבין, תקף את ראש־הממשלה בחריפות רבה בישיבת הממשלה, שדנה בהסכם עם סבסטיה. אך בישיבת הסיעה לא ביקש את רשות הדיבור. רק מתוך מיספר הערות־ביניים שלו, שנאמרו בלחש, אפשר היה להבין כי הוא עדיין מחזיק בעמדתו נגד ראש־הממשלה. צדוק מיהר לצאת לחו"ל בסוף השבוע שעבר, ודחה את החלטתו שלו לעוד עשרה ימים, כדי לראות כיצד ייפול דבר.

הכפפה הכריעה

אם **אומנם** תהפוך ההתפרצות נגד ראש־הממשלה התארגנות של ממש, דבר שקשה להאמין בו, אין ספק כי לכל גוש שיקום כנגד רבין תצטרף מפ"ם, על שיבעת חברי־הכנסת שלה. במפ"ם יש היום לפחות ארבעה חברי־כנסת ה־דורשים לפרוש מהמערך, אם־כי אין הרבה המאמינים בכנות דרישתם.

הבעייה הגדולה ביותר של כל מי שרוצה להרים ברצינות את הדגל נגד יצחק רבין היא מציאת יורש. חמש הדמויות ששמו־תיהן הוזכרו אינן יכולות להשיג רוב פרלמנטרי או אחר לתפקיד ראש־הממשלה.

נגד יגאל אלון יקומו כל הניצים ב־מפא"י, באחדות־העבודה וברפ"י, שמוב־טחת להם בכנסת תמיכת חרות והמפד"ל.

לשימעון פרס לא יסכימו לעולם היונים של מיפלגת־העבודה.

אבא אבן הוא בינתיים דמות אשר מדי־פעם מחזירים אותה לזירה, אך נראה כי זה לשם המליצה בלבד.

יוסף אלמוגי עשה שגיאות רבות ב־שנתיים האחרונות, ונותר לו תומך אחד בילבד: יצחק רבין עצמו.

גם חיים צדוק, אשר לדעת רבים הוא מקובל על כל החטיבות במיפלגת־העבודה, אינו מועמד. משום שהוא רוצה בתפקיד, הוא נקט עמדה כל־כך זהירה בשנים ה־אחרונות, עד שהביא לכך שאיש אינו בטוח בהשקפתו האמיתית, ולכן שום גוש או חוג לא ימהרו לתמוך בו.

למרות ההתפרצות נגד יצחק רבין, ש־זכתה בכיסוי נרחב בעיתונות, נראה כי בינתיים — מקומו מובטח. מתוך בהלה, או מתוך חוכמה, זרק רבין את הכפפה בדבר התפטרותו, והתרגיל עבד: המת־נגדים החלו מתקפלים עוד קודם שחשפו את מלוא שריריהם.

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם ל־14.12.75 - 19.12.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן לק"ג
ירקות	
עגבניות מעולות	3.20 ל"י
גזר	1.80 "
חצילים	2.05 "
כרוב לבן	1.60 "
פלפל קליפורניה	1.76 "
תפוא"ד בתפזורת	1.80 "
תפוא"ד ארוזים	2.25 "
בצל יבש מסוג מעולה	1.95 "
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק"ג	2.20 "
פירות	
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.80 "
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.65 "
תפוחים זהוב גודל 6	4.65 "
תפוחים זהוב גודל 6.5	5.00 "
אגסים ספדונה גודל 5	3.95 "
בננות	4.25 "
תפוזים ממינים שונים	2.05 "
אשכוליות	1.80 "
לימונים	2.90 "
עופות	
פטמים קפואים בשקיות שקופות	
גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00 "
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00 "
גודל 2 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00 "
תחתון הודו במגשים	15.00 "
שוקיים הודיות בשקיות	13.00 "
ירכיים הודיות	14.00 "
דגים	
בקלה צעיר ארוז בשקיות	10.50 "
בקלה פרוס אחיד (עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גרם — שקיות כחולות)	12.00 "
כסיף	8.50 "

תצוגת ענק

כיורים, אסלות, אמבט־יות, חרסינות, קרמיקה ואביזרים. פאר תוצרת איטלית. מוזמנים לחזות לבונטין 1, תל־אביב.

המטבח, השרותים וחדר האמבטיה יראו כמו ב־דירות הפאר שבאירופה. הדימיון והחלומות יהפ־כו למציאות נעימה, לאחר שתבקר אצל ה־יבואן משה קטן בע"מ.

תן טרמפ לחייל

שוב הגיע ישראלי אל הכותרות באירופה בקשר לפרשת רמאות

הוד-מעלתו מוכר אצולה

מי מכיר את הישראלי דוקטור תומאס קובס?

תמונתו של קובס בישראל, כשהוא מחובק עם שתי נערות צבריות אופייניות, מופיעה השבוע על עמוד שלם בשבועון־המיליונים הגרמני שטרן. אולם לא היתה זו תעמולה

הפרופסור המדומה

תומאס קובס עם ידידה תורנית והבישוף הקנדי הכוזב, איגנציוס, העוזר לו במעשי־התרמית. קובס משמאל בכובע אקדמאי.

ישראלית, וגם לא קריאה לבוא בעיקבות השמש לאילת.

שמו של קובס נקשר בפרשיית־רמאות בינלאומית. שוב בלט אדם בעל דרכון ישראלי בסיפור־פשע בגרמניה.

קונסול עם שלט

לפי הסיפור, דוקטור (אמיתי, לכל־כלה) קובס הוא גדול הסוחרים בתארים מזוייפים בעולם. תמורת כסף אפשר להשיג אצלו הכל: תואר של אצולה, של מיסדר שאינו קיים, דוקטוראט מזוייף באוניברסיטה שלא היתה ולא נבראה, עיטורים אמיתיים ודימיוניים, פרופסורה, קונסוליה (עם שלט למכונית).

הכל בכסף טוב. ואפילו טוב מאד. למשל: עבור הדוקטוראט המזוייף שילם תעשיין גרמני כ־300 אלף לירות. בסכום זה קיבל, כבאקשיש, גם מושב בסינאט האוניברסיטה שאינה קיימת.

אומנם, קובס נותן תמורה. הוא אינו מקמץ בהוצאות. כדי להעניק לתעשיין את התואר של מיכללת ההדרכה המיניסטריאלית של שפילד הוא נסע ללונדון, מצא בניין מרשים השייך לגימנסיה לבנות, שכר את הבניין הפנוי לכמה שעות וערך שם את הטכס המרשים, בעזרת כמה סטאטיסטים דמויי־פרופסורים ששכר לשם כך בסוכנות לשחקנים.

דוקטור קובס היהודי, שנולד בהונגריה, הנושא דרכון ישראלי והמתגורר בוינה, אינו עוסק בדגי־רקק עשירים בילבד. הוא העניק עיטורים ותוארים גם לשירלי טמפל, כוכבת־ילדה לשעבר וכיום שגרירת ארצות־הברית בגאנה, לספן־החוקר הנורווגי תור (קון־טיקי) היירדאל, ולאחרים. לטכסים שלו הביא גם בני־אצולה אמיתיים. בטכס אחד השתתף ברוב תמימותו הנסיך ברנארד, בעלה של מלכת הולנד. בעל תואר־אצולה אמיתי כמו יואכים אגון הנסיך לבית פירסטנברג ניאות להשתתף בכמה מאירועיו, כדי לזכות באירוח כיד־המלך.

את אחד מטכסיו ערך אפילו בכנסייה רומאית חשובה, בהשתתפות נסיך אמיתי של הכנסייה: הארכי־בישוף הערבי נצראללה ספיר, ההגמון של תרשי״ש בסוריה.

בשמש הישראלית

צולם קובס בין שתי חתיכות אלמוניות, בעלות הופעה צברית מובהקת. תמונה זו פורסמה בהבלטה בשבועון הגרמני שטרן, חיזקה את הקשר בין הרמאי ובין ישראל.

הגמון זה היה ידוע בעיקר בבארים של רומא, והוא העדיף ויסקי על יין קדוש. הוא מת שיכור.

מה מוכר קובס ללקוחות עשירים, הצמאים לתואר־אצולה ולתעודות כדי להתקבל, כפי שהם מקווים, לחברה הגבוהה?

ברומא משתף קובס פעולה עם אציל כוזב, איטלקי המתיימר להיות מפקד „מיסדר־האבירים של מאלטה". מיסדר כזה אינו קיים כלל — אבל השם דומה לזה של מיסדר אמיתי — „מיסדר־מאלטה הריבוני" של הכנסייה, השריד האחרון למיסדר אבירי־ההוספיטל שנוסד בירושלים בימי הצלבנים.

חתיכות ישראליות

כמה ממיבצעיו של קובס גובלים בגאוניות. כך, למשל, עשה עסק עם מלך אמיתי — המלך מאבאמיבוטסה ה־1 מבורונדי. תמורת סכום פעוט של 600 אלף ל"י מכר קובס לסוחר־גרוטאות מדיסלדורף את התואר של קונסול כללי של בורונדי לחבל־הריין. הסוחר נסע לצורך כך באופן מיוחד לבירת בורונדי, בויומבורה. ארמון־המלך שם הפך, בעזרת קובס, בית־מיסדר לתוארים.

קובס ברח מהונגריה לוינה חמש שנים אחרי המילחמה. תחילה עבד שם בשביל סוחר הונגרי, שעסק במכירת תוארים כוזבים. לאחר־מכן הפך עצמאי, עלה לפיסגת המיקצוע. את המיליונים שהרוויח ביזבז על חיים טובים וחתיכות, ובכלל זה חתיכות ישראליות.

בשנה שעברה הועמד לדין בוינה, בעוון רמאות. אולם נמצא רק עד אחד שהיה מוכן להעיד נגדו. הוא נידון למאסר־על־תנאי של שנה וחצי, וממשיך בפעולה המבורכת, המביאה אושר וכבוד ללקוחות המוכנים לשלם עבורם.

גם לקובס עצמו לא חסר כבוד: הוא אביר ליגיון־הכבוד. לא של צרפת, אלא של מדינת טוגו.

אביר חדש

סוחר שטיחים גרמני בשם אסטניסלאו גולדוואסר כורע על ברכיו, בשעה שאציל איטלקי מזוייף מעניק לו תואר־אבירות כוזב. מאחור: דוקטור קובס הישראלי והבישוף הערבי המנוח, נאצראללה ספיר. קובס השקיע כסף כדי שהטכסים הכוזבים שערך יהיו יפים ואמינים עד כמה שאפשר.

הוא נתן את ידו ל"קרן תל־חי"

■ מקורביו של ראש־הממשלה **יצחק רבין** יכלו רק לגחך אל מול פסטיבל התישבחות שהומטר על ראשו של משורר־תש"ח, **חיים גורי.** לפי העיתונות, היה גורי האיש שתיווך בין מתנחלי סבסטייה לבין הממשלה, והביא לפיתרון הגואל. מקורביו של רבין ידעו לספר כי למעשה הושג ההסכם בין ראש הממשלה לבין המתנחלים, באמצעות יועצו של ראש־הממשלה, האלוף (מיל.) **אריאל** („אריק") **שרון.** ההסדר הושג בשעה 2 אחר־חצות. למחרת בבוקר זימן אליו שר־הביטחון, **שימעון פרס,** שמשום־מה לא הובא עניין ההסדר לידיעתו, את המתנחלים יחד עם חיים גורי, והגיע איתם להסכם אחר, השונה בהרבה לטובת המתנחלים, מההסדר שהשיג רבין. כאשר הודיע פרס לרבין בשמחה על הישגיו, ננזף על־ידו קשות, והוא נתבקש לא להתערב בניהול המשא־והמתן.

■ האם פגע שר־החוץ **יגאל אלון** בשר־החוץ המכסיקאי **אמיליו רבאסה,** בעת הסעודה החגיגית שערך לכבודו בירושלים? אלון הזמין לסעודה ח"כים יוצאי מכסיקו, אשר שמעו בהנאה כיצד מתחיל השר את ברכתו בהלצה: "THE PEOPLE OF THE HOLY LAND BLESS YOU, MINISTER OF THE OILY LAND. אולם הקרואים יוצאי־מכסיקו, ערש התרבות האצטקית בת אלפי השנים, החווירו כאשר המשיך אלון ואמר לעמיתו: „אתם ארץ של נפט, מחצבים ועוצמה כלכלית. אנו נוכל לתת לכם תרבות, היסטוריה ומורשת רבת־שנים."

■ השחקן **יעקב בודו** אינו מסתפק בהצהרה שהצהיר שר־החוץ המכסיקאי, כאילו התקרית שאירעה בין מכסיקו וישראל נשכחה ונסלחה. הוא גם אינו מסתפק בתוספת של שר־החוץ הישראלי כי התקרית נקברה. בודו דרש השבוע כי מכסיקו תוכיח את חרטתה, על־ידי שינוי שמה ל„מכציונקו."

■ שר־העבודה **משה ברעם** ממשיך להיות חייט. אחרי שהזהיר את שר־הבריאות **ויקטור שם־טוב** כי לא ימהר לתפור לעצמו את חליפת שר־העבודה, אמר במסיבת־עיתונאים בחיפה, בה דובר בין השאר על מצבו של ראש־הממשלה יצחק רבין בתוך מיפלגת העבודה, כי לא היה מציע לאיש למהר ולתפור לעצמו חליפה של ראש־ממשלה.

■ המנהיג הספרדי הוותיק, **אליהו אלישר,** הודה כי הוא מושפע על־ידי אשתו. בכנס המועצה הישראלית למען שלום ישראל—פלסטין סיפר כי רצה לקרוא לסיפרו: „לחיות עם פלסטינים או למות עם פלישתים." אשתו התנגדה לחלק השני של השם, וכך נשאר רק החלק הראשון.

■ אחד שביקש להתנצל על אי־בואו לכנס היה הפרופסור (לפילוסופיה) **אבישי מרגלית.** הוא הודיע שהוא משרת במילואים — ותומך במועצה מתוך תיקווה שאם תושגנה מטרותיה יצטרך לשרת במילואים פחות.

■ גם האלוף (מיל.) **מתי פלד** לא הספיק להגיע לראשית הכנס מסיבות צבאיות. הוא היה בכנס צבאי, בו לבש את מדי־האלוף, ולא רצה להגיע לכנס במדים. עד שהספיק להחליף את בגדיו, עבר זמן — וכך איחר.

■ המיזרחן הוותיק **אהרון** („אהרונצ'יק") **כהן** השמיע בכנס הערכה משלו על תפקיד ישראל במעצמות־המערב, על פי המשל הישן של המקל והגזר. „קודם היתה ישראל המקל בידי המערב, כדי לאיים על הפרד הערבי. עכשיו היא הגזר, והמערב מציע אותה לפרד כדי למשוך אותו."

■ אכזבה רבה נגרמה בשבוע שעבר לשר־המישטרה **שלמה הילל.** ראיון עימו אמור היה להיות משודר בשידורי ישראל. השר פינה לו באופן מיוחד את השעה המיועדת לשידור, הדליק את הרדיו, אך במקום הראיון שודרו קטעי מוסיקה. השר הנדהם הטיל על עוזרו, **ברוך לשם,** לטלפן לשידורי ישראל ולברר מדוע לא שודר הראיון. הסתבר כי סרט־ההקלטה, שעליו הוקלט הראיון עם השר, נמצא בתוך ארון נעול. כשבאו לפתוח את הארון הסתבר כי אחד השומרים, שבידיו היה המפתח לארון, הלך לביתו, ושם אין טלפון. כך נידחה מועד השידור לשבוע הבא.

■ שנה וחצי לאחר פטירתו של **לואיס פישר,** בעל פונדק הגולאש המפורסם בעין־כרם, ממשיכה המיסעדה לפעול בניהולה של אשתו. השבוע העלתה בעלת־המקום זיכרונות על האנשים־החשובים־מאד, שנהגו ועדיין נוהגים לסעוד במקום. בין השאר סיפרה כי התמונה המפורסמת, שהתנוססה ברוב כבוד על קיר המיסעדה, ובה ניראו **גולדה מאיר** וידידה **לו בוייאר** יושבים שלובי־זרוע במיסעדה, נגנבה. הגנבים שפרצו למיסעדה לקחו מהמקום אך־ורק את התמונה, לא נגעו בשום דבר אחר. תמונה זו הופיעה על שער גליון העולם הזה (1763), שגילה את היחסים ההדוקים בין המיליונר האמריקאי, ידידו של **מאיר לנסקי,** לבין ראש־הממשלה הישראלית דאז.

■ בעיית חוסר־התעסוקה מעסיקה מאד את הסטודנטים הישראליים השוהים בניו־יורק. רבים מהם פונים בבקשה לעזרה אל גורמים ישראליים, השוהים בתוקף תפקידם בעיר. סטודנטית ישראלית ששבה לאחרונה משהות בניו־יורק ידעה לספר כי קבוצת סטודנטים ניגשה אל נציג רשות ההשקעות שם, **יוסף ורדי,** וביקשה ממנו עבודה. ורדי טרח עת ארוכה והסביר לסטודנטים, כי אין לו עבודה עבורם, וכי כל המישרות במישרדו תפוסות. במהלך השיחה נשמע קולה של המזכירה בטלפון הפנימי. היא הודיעה לורדי כי בתו של נגיד בנק ישראל, **משה זנבר,** הגיעה לניו־יורק, ומחכה לו. ורדי הפסיק את השיחה עם הסטודנטים, ניגש לקבל את פני בתו של הנגיד, ולמרות טענותיו כאילו אין מקום עבודה

שימעון פרס

שר־הביטחון נתפס בתצלום, היוצר את האשלייה האופטית כאילו הוא מחכך את אפו באפה של גברת אמריקאית, נוסח האסקימוסים, במסיבת ההתרמה למען בית־החולים „שיבא", שערך מרדכי („מנטש") צרפתי באולמי השמחות „דליה" אשר בתל־אביב.

דליה מילצ'ין

אחותו של ייבואן־הנשק ארנון מילצ'ן, פגשה במסיבה בבעלה לשעבר, סמי הירש, בן־אחיו של נער־השעשועים פוקה הירש, שבא בחברת טליה הירש, אשת אחיו מני (באמצע). מייד לאחר האירוע הצטרפה דליה אל בעלה־לשעבר, והם המשיכו את הערב ביחד.

יואל שר

התלהב מאוד מחתיכות הלהקה הבראזילית. לאחר אחת מהופעות הלהקה, הזמין את חבריה למסיבה ב„עומר כייאם", הרקיד אותם לצלילי פסנתרו. כריסטינה, אחת מרקדניות הלהקה, גררה את שר למחול־סמבה.

אנשים

פנוי במישרדו, הסדיר לה עבודה בו־במקום.

■ שגריר ארצות־הברית בישראל, **מלקולם טון**, ביקר השבוע בקיבוץ עין־השופט כ־אורחו של חבר־הכנסת **אהרון אפרת**. השגריר שהה בקיבוץ יום שלם, אכל בחדר־האוכל, ביקר במטעים, ונפגש עם החברים. בתום הביקור טען השגריר כי יש רק דבר אחד שאותו אינו מצליח להבין, והוא מיבנה־ההכרעות הדמוקרטי של ה־קיבוץ, ובעיקר את המושג ה־קרוי: „שיחת קיבוץ.״ בסופו של עניין הוחלט כי השגריר יבוא באופן מיוחד לשיחת־קיבוץ, שתתנהל שבוע לאחר־מכן, ואולי יוכל להבין ממנה איך מתקבלות החלטות.

■ בצעירותו חלם **אלי לוי** להיות עיתונאי, אך ה־נסיבות הביאו אותו לעולם הפירסום, והיום הוא בעל מישרד־פירסום. אך לוי לא זנח את חלומו, הוציא השבוע לאור את העלון מלב אל לב המכיל ניתוחים, סקירות ורכילות בנושאי פירסום. בגיליון הראשון מדווח לוי, מילבד על מיבצעים פירסומיים בארץ ובעולם, גם על חילופי־תפקידים בין מזכירות מישרדו. בגיליון הבא ש־הוא מכין, הוא מגלה: „במשך שלושה חודשים חיפשתי דוגמנית כדי לפרסם תה עם נענע. ערכתי מיבחני צילום לחתיכות רבות. לבסוף גיליתי את הדוגמנית המתאימה דווקא במישרדי. זאת היא **שרה**, המנקה של המישרד, שהיא ממוצא תימני וכבר סבתא לנכדים. היה קשה מאוד לשכנע אותה להחליף את המיקצוע. אבל לבסוף היא הסכימה, והתנהגה במשך כל הצילומים כדוגמנית־מלידה.״

■ נשיא חוג יושבי אכ־סודוס, קברניט אל על **אורי יפה**, הסביר מדוע היה יוסף טרומפלדור גידם: „הוא נתן יד לקרן תל־חי.״

■ בין תערוכה בפאריס לתערוכה במאדריד קפץ הצייר הישראלי **יונה לוטן** לביקור קצר בארץ, כדי להציג בפני ידידיו את סיגנון ציורו החדש, בו החל לפני כשנתיים. לוטן, המוגדר על־ידי מומחי־אמנות כאחד מגדולי הציירים של אירופה כיום, ושציוריו נמכרים במחירים שבין עשרת אלפים לעשרים אלף דולר, הציג את תמונותיו, בעיקר ליטוגראפיות, בבית ידידו, **רפי איתן**, עוזר יועץ ראש־הממשלה לענייני־ביטחון. לוטן, שהחל את הקאריירה שלו בציור בגיל 33, בעת שהיה קצין־הנדסה בחיל־ההנדסה, פגש בביתו של איתן את ראש אגף־התיכנון במטכ״ל, האלוף **אברהם** („אבראשה״) **טמיר**, שנזכר כי בתקופה בה כיהן כראש מחלקת מיבצעים במטכ״ל, היה נועד לישיבות רבות עם לוטן. הזכיר לו לוטן: „אתה היית צועק עלי בישיבות כל הזמן: ,תפסיק עם הקישקושים!' מזל שלא שמעתי לך. כל אלה שהיו באותן ישיבות אספו את הקישקושים שלי על פיסות־נייר, והיום הם תלויים אצלם במיסגרות. כל פיסת נייר כזאת שווה היום אלף לירות!״ אבראשה יכול היה רק להצטער שהוא עצמו לא שמר אף על אחד משירבוטיו של לוטן, בתחילת הקאריירה שלו.

■ סיפרם של העיתונאי **משה שלו** והפירסומאי **מנחם פורטוגלי** הצל, בו שר־האוצר **יהושע רבינוביץ׳** מותקף בחריפות רבה, מכיל לפחות עובדה מעניינת אחת. הוא מתאר כיצד שיכנע ראש עיריית תל־אביב יהושע רבינוביץ עיתונאים לכתוב רק טובות על העירייה, על־ידי כך שחילק להם עבודות־עריכה של חוברות פנימיות של העירייה.

דייב איבגי

ספר הצמרת, הרחיב את עסקיו ופתח „דרג־סטור״ בכיכר־המדינה בתל־אביב. לכבוד הפתיחה הביא מפאריס שתי דוגמניות צרפתיות, ג׳ילדה סקאפן, ידידתו של הבמאי הצרפתי פיליפ דה־ברוקה (מימין), ונטאלי גנדזדי, הטוענת כי היתה אשתו של שר־המישפטים מקונגו שנרצח. שתי הדוגמניות הופיעו בעירום בתצוגת־אופנה, שערך דייב.

טלה
21 במרס – 20 באפריל

מבחינה ריגשית אתה עומד בפני התפוצצות. הגרועים ביותר יהיו שלושת הימים הראשונים של השבוע. אם תעבור אותם בלי לאבד את עשתונותיך, עברת את הקשה ביותר. דווקא חציו השני של השבוע יעניק לך הזדמנויות מיספר להתבטאות, במייוחד בתחום היצירה. העיסקה שתיכננת תתגשם.

שור
21 באפריל – 20 במאי

מצב־רוחך העגום נותן את אותותיו ביחסך אל הבאים אתך במגע. הם אינם יודעים כי יש לך סיבה מוצדקת מאוד להיות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מוכנים לשאת את התפרצויותיך או לשמוע את גערותיך. ביחס לעבודתך, בחרת בדרך הנכונה. הייה נכון לוויתורים, מבלי להשפיל עצמך.

תאומים
21 במאי – 20 ביוני

בת־זוגך נמצאת במבוכה נוראה, ואולי אפילו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדי לנסות לחלצה ממצבה הקשה, אותו היא מתאמצת להסתיר ממך, אל תסתער עליה חזיתית, כי־אם בחר באיגוף ממושך, תוך ביצוע פעולות הטעייה והסחה; כך תגיע אל היעד בעזרתה ממש, ויחד תלבנו את המצב. אם לא תפעל למען זוגתך, המשבר עלול לפרוץ החוצה כבר השבוע, ביום שלישי או רביעי.

סרטן
21 ביוני – 20 ביולי

יהיה עליך לרסן יצר מסויים על־מנת להגיב כראוי על מילים או מעשים של אחרים. אל תדבק בחלומות אבודים — אתה מבזבז את זמנך ללא תועלת. יהיה עליך ליטול אחריות במצבו של בן־מישפחה קשיש. קצת יותר גמישות לא תזיק לך, במייוחד כשתצטרך לעסוק ביותר מפעולה אחת.

אריה
21 ביולי – 21 באוגוסט

המאבק הראשון החדש מתגלה בכל כיעורו — ואת תהיי דווקא המפסידה. אבל אל ייאוש. חברתך הטובה ביותר תתגלה, פעם נוספת, כמקור אמיתי של עזרה. בני אריה, עיסקה רצינית עלולה להתבטל אם לא תדעו לוותר בלב שלם ולשתף אחרים שעזרו לכם, בדרך כלל, ברווחים.

בתולה
22 באוגוסט – 22 בספטמבר

חידידים החדשים אשר רכשת יראו לך דרך שעליה לא חשבת כלל. השבוע אתה מתחיל להשתחרר מהמועקה שהעיקה עליך. גל העמל שהציף אותך ממשיך לפעול. צפי להכנסות רבות יותר, ולסיבוכים האירגוניים הנובעים מעסקים מסועפים. ביום א׳ השתדלי לא לבזבז.

מאזניים
23 בספטמבר – 22 באוקטובר

שבוע של מפח־נפש, צרות ובעיות כספיות. שבת הוא היום המתאים ביותר למסע קצר ומעניין. אם תיזהרי ולא תקשרי קשרים נחפזים, מצפה לך הפתעה ממש גדולה ורומנטית תוך פרק־זמן קצר. נטייתך להתחלות גוברת, השבוע, בעיקר בימים האחרונים שלו. אל תיכנע לגופך, התגבר עליו. אל תבזבז יותר מדי ואל תנסה לבזבז ביום אחד.

עקרב
22 באוקטובר – 22 בנובמבר

התחזקי, בת־עקרב — לפנייך שבוע קשה במייוחד. אל תנסי להתחמק מהאתגרים שיהיה עלייך להתגבר עליהם. מעט שכל־ישר, הרבה אומץ־לב ועוז־רוח, יעזרו לך לדלג על־פני המשוכות ויגרמו לך, בסופו של דבר, המון נחת־רוח על הישגייך, שלא יהיו מבוטלים כלל. אל תוותר.

קשת
23 בנובמבר – 20 בדצמבר

שינוי לטובה במצבך הכלכלי המסובך במיקצת. אתה תמצא ידידים במקום הפחות מתקבל על הדעת. עם זאת, דע שהם מתייחסים אליך בחוסר־התחשבות. היזהר מהפכפכים ועוד יותר, כמובן, מנשים הפכפכות. נטייתך לחולמנות ולרומנטיקה תסבך אותך, השבוע, במריבה לא־לך. אזי, אם כבר תכניס את האף לענייני הזולת — סיים אותה בכבוד.

גדי
21 בדצמבר – 19 בינואר

שב בשקט. בתחילת השבוע, אין לך מה לעשות. אופייה ההוגה והמעמיק יעזור לך לעבור את תקופת המשבר המסתמנת השבוע — משבר פנימי ונפשי, יותר מכלכלי או רומנטי. את עדיין מסוגלת להסתבך כהוגן. כך, מוטב שתפקחי עין על רגשותייך. כמו כן צפוייה לך הכנסת יוקרה.

דלי
20 בינואר – 18 בפברואר

רצונך העז והכן לשמור בסוד את המתרחש בחייך ובחיי זולתך, בעיקר בתחום האישי, אינו צריך להביא לכך שתנתקי את עצמך לחלוטין מן המחשבות על העבר. היזהרי, כמו־כן, גם מנטייה מוגזמת להשמעת שקרים קטנים אשר, כידוע, סופם להתגלות. חיי את ההווה במלואו.

דגים
19 בפברואר – 20 במרס

חודש זה אינו מתאים לפעילות רומנטית, בת־דגים. ואתה, בן־דגים — אם הבוס צועק עליך או נוזף בך — אין זה אומר שהצדק איתו. לכן, אל תסכים לעבור על־כך לסדר היום. מאידך, תגובה כלשהי, בעיקר השבוע, תהווה עבורך קץ הקאריירה המיקצועית שלך. חשוב היטב כיצד לפעול, ואל תהיה פזיז. החודש כדאי שתימנע ממגעים עם אנשים.

במדינה

מישפט

רגל״ים ברשות הציבור

הפרוצה שהואשמה ע׳ שרגליה נתגלו מחוץ למכונית, במקום ציבורי, בשעת־מעשה — נקנסה

„בסביבות השעה שמונה בערב עבדתי בניידת־סיור באיזור יפו,״ סיפר סמל־המישטרה כליפה אבוקסיס על דוכן־העדים. „קיבלתי הוראה ממפקד־היחידה לבצע מעצר פרוצות. ניגשתי לרחוב עזה. ראיתי מכונית חונה ובתוכה גבר עם בחורה ש־ביצעו אקט מיני.

„הבחורה שכבה בכיסא הימני הקידמי, והגבר עמד בחוץ, כשהדלת פתוחה. מיכנסיו של הגבר היו מופשלים למטה, ואבר־המין

שופטת בן־עיתי
פנס בלילה

שלו בין רגליה שבלטו החוצה. הארתי בפנסי וראיתי את כל זה בבירור. הם הפסיקו והתלבשו. ביקשתי פרטים.

„לקחתי את הגבר הצידה, והוא התחנן בפני שלא אעצור אותו, כדי שאשתו לא תגלה. אמרתי לו שאנחנו נלחמים בתופעת הזנות ולא נוכל לעשות זאת אם לא יעיד שנתן לנאשמת כסף. הוא שוכנע, ובא למישטרה. אני מכיר את אסתר בתור פרוצה, אבל לא ראיתי ולא גיליתי שם כסף.״

לעומתו טענה הנאשמת: „ישבתי במושב שליד הנהג, אבל לא עשיתי כלום. הדלת היתה סגורה, לא פתוחה. את השוטר הזה שהעיד אני מכירה מהעבודה שלי, והיו לי איתו כבר ויכוחים רבים בקשר לעבודה שלי. בעת גביית הודעתי אמרו לי שאני חשודה בשידול־לזנות (בכתב־האישום, ש־הוגש לבית־מישפט השלום בתל־אביב, הואשמה רק במעשה מגונה בפומבי), אבל לא קיבלתי שום כסף ולא היה לי כסף.״

המיקצוע אינו רלוונטי. עוד באותו יום, ה־8.5.75, סיכם השופט, אהרון כתן. בהכרעת הדין: „הנאשמת מודה בפה־מלא כי היא פרוצה, ומיקצועה אינו רלוונטי להאשמה שבפני. לולא רצה השוטר אבו־קסיס למלא הוראות ולעצור פרוצות בגין שידול למעשי־זנות, עבירה שניסה להאשים בה גם את הנאשמת, לא היה עולה על דעתו להיכנס למקום הנדון, להבחין בנא־שמת ולהאיר לעברה.

„אין הבדל בין מיקרה זה, לבין מיקרה שבו הולך זוג כלשהו לגן ציבורי ובמקום שהוא סבור שיש בו חושך ומיסתור, הוא מתעלס. אם במקום עובר שוטר תוך כדי מילוי תפקידו — עדיין לא מבצע הזוג עבירה של מעשה מגונה בפומבי. מה־עוד

תשבץ העולם הזה 1998

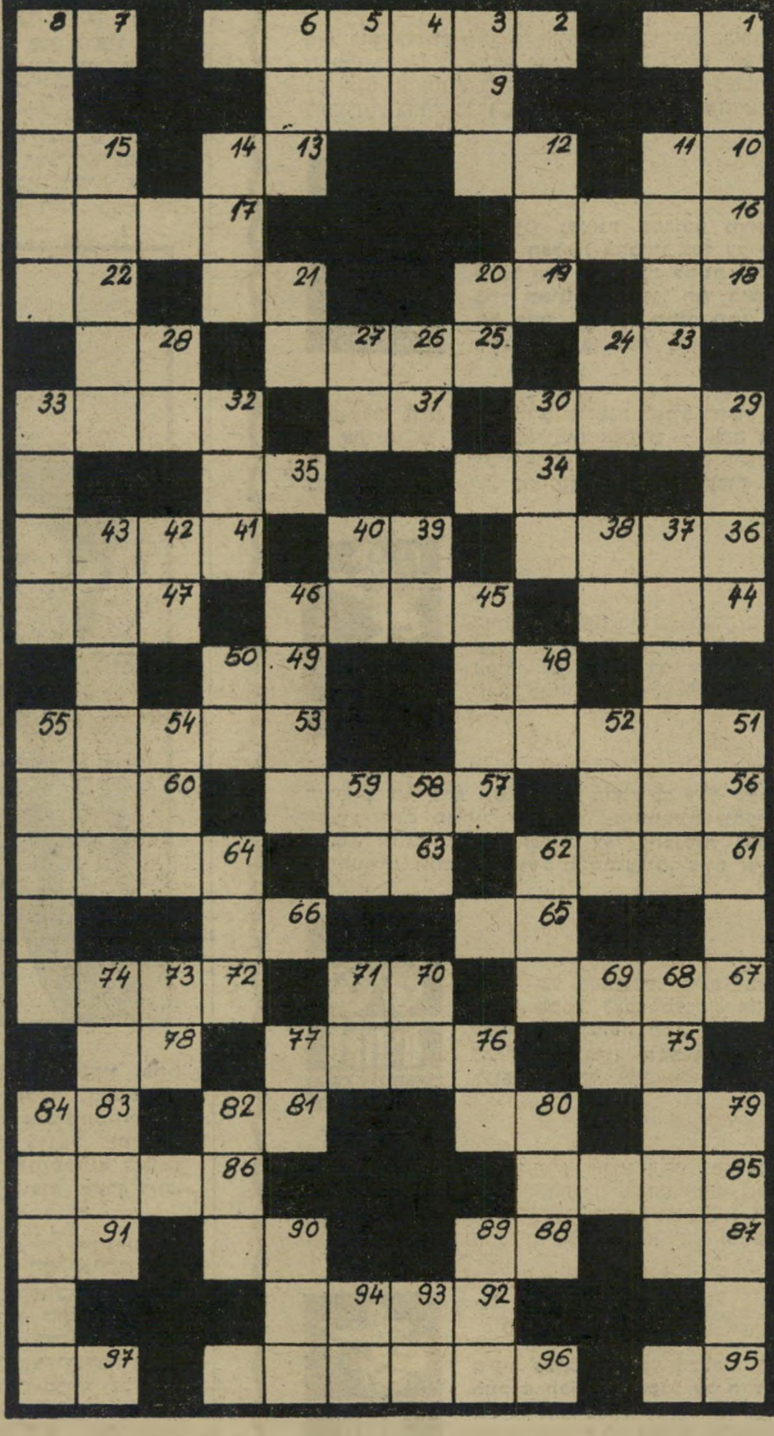

מאוזן:

1. לאן ?; 2. חגיגה; 7. בתוכם; 9. מלחין־אופרות איטלקי; 10. גבבה; 12. מטבע יפאני; 13. ישן; 15. מופע, באנגלית; 16. מאכל מתוק עשוי מפירות; 17. שיח מידברי בעל פרחים לבנים; 18. יחידה ברכס; 19. בתוכך; 21. דין; 22. אלוה; 23. קידומת הולנדית; 25. מחודשי השנה העיברית; 28. ריקבון; 29. גניחה קלה; 31. מתרחש; 32. בוער; 34. עוד; 35. עלוב־נפש; 36. בית־מותרות; 39. חי לילי; 41. חד; 44. ריבית שחורה; 45. ממוצרי החלב; 47. שתה די־צורכו; 48. שירות־הידיעות של ה„הגנה״; 49. מזל טוב; 51. אדוק בדתו; 53. חתך; 56. תינוק בן־יומו; 57. קללה; 60. ייחל בכל מאודו; 61. מדענית צרפתיה שגילתה את הראדיום (ש״מ); 63. כינוי; 64. שמו של סוג לביבות בוערות; 65. ידית; 66. קוסם; 67. גשם; 70. עצם בפה; 72. אור גדול; 75. יחידת חשמל; 76. מחלקי השעון; 78. בהשאלה: מרכז; 79. חבר־ממשלה; 80. מילת־שאלה; 81. ישיש; 83. סיומת לרבות; 85. הבטיח, אימת; 86. עוד. 87. פרוסה. 88. תן!; 90. ממהר אל; 91. הורה; 92. ניתן לרחיצה; 95. נרו יאיר (ר״ת); 96. ממחלקות בית־החולים; 97. יחידת התפר.

מאונך:

1. עיר בתורכיה; 3. ציון „נכשל״ בצה״ל; 4. שור בלי ראש; 5. מכשיר־עינויים; 6. ישמח לבב אנוש; 8. משהו; 11. חוברת־שירים; 12. מעמסה; 14. „טיט״ להדבקת זגוגיות; 15. דממה; 20. כיתה דתית; 21. נושם; 24. שקט מעמלו; 26. מתכופף; 27. רחמנא־ליצלן (ר״ת); 28. קול הבקר; 29. רהיט המשמש לאחסנת חפצים; 30. חלק חיוני במכונית; 32. ראפיה; 33. מן השיניים; 37. בן מדינה מיזרח־תיכונית; 38. עבורך; 39. פתי; 40. עשוי־למחצה; 42. מאור קטן; 43. מונח בתורת־החשמל; 45. ללא תמורה כספית; 46. מסירה, הושטה; 48. מתנה; 50. אם־הפנינה; 51. מעריך; 52. מדריך ראשי (ר״ת); 54. אבי הנצרות; 55. פרק הנקרא בבית־הכנסת אחרי פרשת השבוע; 58. מהמצאותיה הגדולות של האנושות; 59. נישא; 62. שם מתקינים יין; 64. דרגה בצה״ל; 68. סבון; 69. יכפוף; 70. מספר; 71. מילת־זירוז; 73. תבלין לקפה; 74. מעשה־פלא, חידוש; 76. מתווי־הנגינה; 77. חסר־עידון; 79. פצירה דקה; 80. מיספר הלירות ב„הרצל״; 82. רע; 84. בשר מאודה עם ירקות שונים; 89. מאלופי מילחמת יום־הכיפורים (כינוי); 90. חיתכי לשניים; 93. בן גיל זה, לחוסה; 94. שמה המקוצר של בירת ישראל.

קשקשת 1998

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת,״ ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

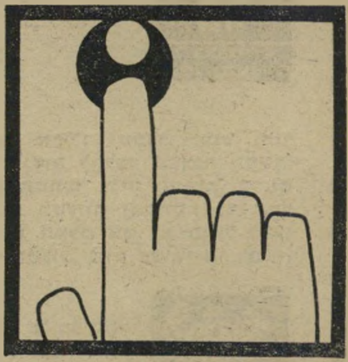

קשקשת 1996

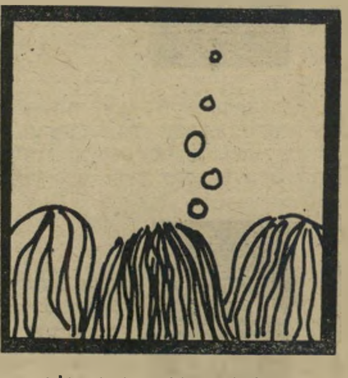

● חנוכה — והמישפחה כולה מחכה לסופגניות.
אריה, קפה תמר,
רח׳ שיינקין 57, תל־אביב

● **בטלוויזיה שוברים את הראש** איך לסתום את החור של ניקוי־ראש שנאסר לשידור.
אלה גוטמן,
רח׳ תחכמוני 43, ירושלים

● שלושה מתנחלים משחקים חמש־אבנים, בהמתנה לפינויים מהשטח.
שמשון בן־גל,
רח׳ סוקולוב 123, חולון

● חלומות באספמיה.
שירי בן־עמי, רח׳ יהודה הנשיא 36, נווה־אביבים, תל־אביב

● שלושה היפי׳ס מתחרים בהוצאת טבעות־עשן.
שירילי לוי (בר־אור),
רח׳ אבן־גבירול 175, תל־אביב

השבוע בדרייב־אין
בשעה 7.15
צ׳רלס ברונסון
„נוסע עובר בגשם״
בשעה 9.30
שבוע שני
„הקשר האיטלקי״

בסיטונות
● שמלות הריון
● מכנסי הריון
● טוניקות הריון
● חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב, רח׳ נחלת בנימין 4.
קומה ב׳, דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע״י סוכן: טל. 50344, ת״א

שבימינו, אף בישראל, משלם הציבור כסף רב כדי לחזות במעשי־התעלסות ואף ב־אקטים מיניים במועדוני־לילה למיניהם ועל גבי מסכי־הקולנוע, ואיש לא מאשים כל אדם, לידיעתי, בעבירה מעין זו המיוחסת לנאשמת שלפנינו.״

השופט כהן זיכה את אסתר והיא חזרה לביתה, בתיקווה שבכך חוסל העניין. אך פרקליטות המחוז הגישה עירעור לבית־המישפט המחוזי על החלטת השופט שזיכה את אסתר. בשבוע שעבר נערך הדיון בער־ער לפני הרכב של שלושה שופטים: חיים ארליך, הדסה בן־עיתו וחיים שטיינברג.

בפסק־הדין אמרה השופטת בן־עיתו: „אין אנו רואים צורך לפרט את טיבו של אותו מעשה ואת הפרטים. רק נגיד בשתי מילים כי היה זה מישגל. המעשה בוצע בתוך המכונית, אולם כשאנו אומרים ,בתוך׳ אין זו הגדרה מדוייקת, מכיוון שלמעשה ה,שותף׳ למעשה, כלומר הגבר, נמצא יותר מחוץ למכונית מאשר בתוכה, וגם חלק מגופה של האשה בלט החוצה.

„השופט המלומד התקשה להגיע לידי מסקנה שהיתה כאן פומביות, משום שראה באותו מקום־מעשה מסויים מקום־מיסתור, וכן השפיעה עליו גם העובדה שהשוטר יצא אז לדרך בתוקף תפקיד שהוטל עליו, על־ידי הממונה עליו, לעצור פרוצות בגין שידול למעשה־זנות. אילו נתקל, איפוא, באיזה זוג אחר שהיה מתעלס במקום־מיסתור לא היה התערב. אלא שהוא חיפש פרוצה, ומצא אחת מהן.״

בשלב זה של הדיון ביקש עורך־הדין אמנון רודה, סגן ראשון לפרקליט־המחוז, להטיל על הנאשמת מאסר בפועל, מאחר שקיבלה כבר שישה חודשים על שוטטות, ועונש זה הוחלף לחודש מאסר־בפועל וחמישה חודשי מאסר־על־תנאי.

יש פומבי ויש פומבי. בגזר־הדין שניתן באותו יום, ה־30.11.75, קבעה השו־פטת בן־עיתו: „אילו היה מדובר בסתם זוג שהתעלס בתוך מכונית, נראה שהמישפט הזה לא היה מוגש. משהוגש, מצאנו שנע־ברה עבירה ויש להעניש את האשה. אולם יש לשמור על הפרופורציות.״ (לפני מתן גזר־הדין ביקשה הנאשמת, אסתר, מבית־המישפט להתחשב בכך שיש לה ילדה בת שש ואין מי שיטפל בה מלבדה.)

„אין להעניש אותה על עצם עיסוקה בזנות,״ אמרה השופטת, „משום שזו אינה עבירה לפי החוק. אשר למקום העיסוק, אנו ערים לכך שאחת הסיבות לכך שהפרו־צות עוסקות בעיסוקן במקומות ציבוריים הוא המצב המישפטי, שאינו מאפשר להן לעסוק בכך אפילו במקום־מגוריהן, שאז הופכת הדירה למקום עיסוק בזנות, והנמ־צאות בו עוברות עבירה מסוג אחר (ניהול בית־בושת).״

„אך כאן יש לבדוק את הנסיבות,״ סיכמה השופטת. „יש ,פומבי׳ ויש ,פומבי׳. אם הפומבי הוא מקום נסתר בין עצים, שרק שוטר מצליח לראות את הנעשה בו וגם זה רק בעזרת פנס, נראה לנו שאין זה המיקרה שבו צריך למצות את הדין עד־כדי שליחתה של האשה למאסר, כפי שביקש בא־כוח המדינה.״

על הנאשמת, אסתר, הוטל קנס בסך 200 לירות בלבד. בפעם הבאה, יש לשער, תישמר מלהשאיר את רגליה מחוץ למכונית, במקום ציבורי.

עסקים

המילחמה הרביעית

מדור הצרכנות „טיפול מהיר" העניק טיפול מהיר מדי לזמרת יפה ירקוני

היחסים בין שני זמרי הצמרת של יש־ראל, יהורם גאון ויפה ירקוני, אינם — בלשון המעטה — מתרוננים כמו שיריהם. לפני כמה שנים התבטאה זמרת „ארבע המילחמות", כי אחד השירים שהקליט יהורם אינו גאוני כל כך ואפילו ניכרים בו זיופים. יהורם לא סלח לה על כך. מזה כמה שנים שהם אינם מדברים זו עם זה.

משום כך שמחו ידידיהם של השניים לשמוע כי למרות משחק הברוגז ביניהם, נכנסו השניים לשותפות עסקית־בידורית. היה זה מדור הצרכנות של הצהרון ידיעות אחרונות, טיפול מהיר, שבישר בתחילת החודש שעבר כי יפה ויהורם הם שניים מהיזמים העומדים להקים בשכונת רמת־מוצא, שבכביש ירושלים, מועדון־לילה ומיסעדה.

המדובר הוא במיבנה שהיה בתקופת המנדט בית־פגישות ידוע, הפך אחר־כך לאורוות־סוסים, וזכה לפני שנים מיספר בצו־הריסה מטעם עיריית ירושלים. ה־כוונה לשקם את המקום, לשפצו, ולהפכו לבית־הארחה מודרני, לא שימחה כל כך את ליבם של תושבי שכונת הווילות המהודרת, שחששו פן המועדון שיוקם במקום יפריע את מנוחתם ויטריד את שלוותם. מה עוד, שלפי תוכנית המיתאר הרשמית, נועד המקום לשמש כגן־ציבורי.

גם מיכתבו של אחד היזמים, שסיפר לוועד־השכונה כי אין בכוונתם להקים במקום דיסקוטק אלא „מקום בעל אופי מיוחד ונוסטאלגי שיזכיר באווירתו את ימי תש״ח", לא דיבר אל ליבם של בני השכונה. הם פנו לבתי־המישפט, ביקשו להוציא צווי־מניעה נגד חברת כובע גרב, שרכשה את המיבנה במוצא.

קושאן בבאב־אל־וואד. עד כאן סיכסוך־שכנים רגיל. אבל כשהובאה ה־פרשה לידיעת מדור־הצרכנות טיפול מהיר, מיהר זה לחשוף את הדמויות המסתתרות מאחוריה. טיפול מהיר גילה כי בעלי חברת כובע־גרב אינם אלא אליהו גיל, יעקב יציב ואברהם ארנן — כולם קצינים בכירים במילואים עם עבר ביטחוני עשיר, כשא־ליהם מצטרפים האמנים יפה ירקוני וי־הורם גאון.

מיהר המדור לצטט את אחד התושבים ברמת־מוצא לגבי חלקה של יפה ירקוני בכובע־גרב: „יש לה אולי קושאן על באב־אל־וואד אבל לא על מוצא.״ אימרה זו איפשרה למפרסמים לקבוע כי יפה וי־הורם זכו ברישיון בצינורות המקובלים „אך בדרכים מוזרות.״

הפירסום היווה הפתעה נעימה עבור יפה ירקוני. היא לא ידעה כי היא שותפת ברכוש. כאשר פנתה לעורכי ידיעות־אח־רונות כדי לברר כיצד גילו כי היא בעלת מניות בעסק שעל שמו לא שמעה מעו־לם, הציגו אלה בפני פרקליטה מיסמך רשמי של עיריית־ירושלים. היה זה מיכ־תב מטעם אהרון לוי, מנהל מחלת־הריש־יונות של עיריית־ירושלים, בו הוא מודיע כי שלח מבקר לרמת־מוצא, זה בדק את הבעלות על המיבנה שרכשה חברת כובע גרב, וגילה כי הבעלים הם „יפה ירקוני ויהורם גאון.״

בדיקה אצל רשם החברות היתה מגלה אומנם כי בניגוד לגאון, שהוא שותף בעסק, אין יפה ירקוני רשומה שם כלל. שמה אינו מופיע גם בכל רישום בעלות אחר. אולם עבור מנהל מחלקת־הרישיו־נות של עיריית־ירושלים, היתה זו טירחה לבדוק את הרישומים. שמועה שקלט פקח במחלקתו, שימשה לו עילה לציון בעלות, שגררה האשמות־שווא כלפי הזמרת.

„למה התקיפו אותי בלי לברר אם אני שייכת לעניין?!" שואלת יפה ירקוני ונותנת בעצמה את התשובה: „למה כובע־גרב!"

זמרת ירקוני
ברוגז בין ה„שותפים"

כל מה שעליך לדעת על גופך ועל טמפוני o.b.

(1,700,000,000 טמפוני .o.b נמכרו בשנה שעברה ב־109 ארצות)

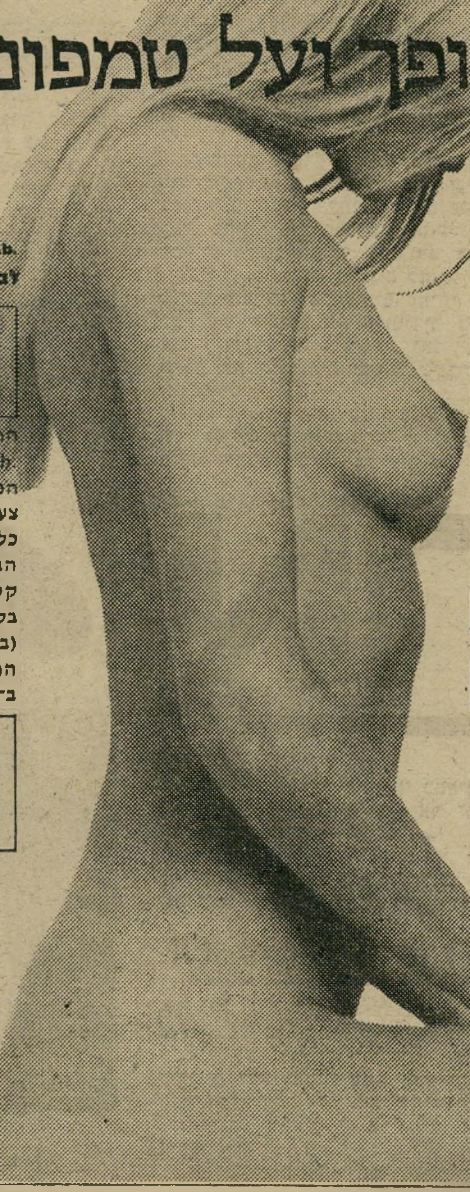

היי חופשיה עם או־בה

טמפון .o.b הטמפון הקטן, הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משוחררת וחופשית. תוכלי ללבוש מכנסיים קצרים והדוקים או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

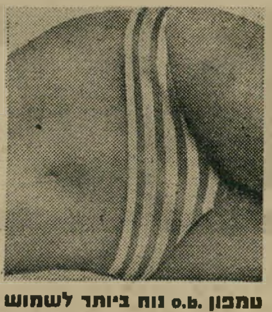

טמפון .o.b נוח ביותר לשמוש

טמפון .o.b קטן משפתון ולכן קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון .o.b נכנס לתוך גופך בקלות תוך שניות בעזרת אצבע **הנשארת נקיה!** ללא כל אביזרי עזר־שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

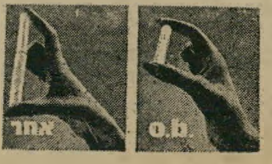

כושר ספיגה הטוב בעולם מבטיח אטימה מוחלטת

לטמפון .o.b העשוי צמר גפן כבוש, כושר ספיגה שאין לאף טמפון. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, טמפון .o.b מתרחב עם הספיגה ולכן, ככל שהוא סופג יותר כן הוא סוגר טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תזוזה או דליפה. (טבלי טמפון בכוס מים ותיווכחי בכושר הספיגה המצויין שלו).

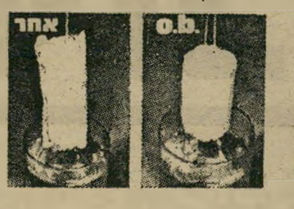

טמפון .o.b חוסך יום במחזור ומונע ריח רע

טמפון .o.b סופג את הדם מיד עם צאתו מן הרחם לכן הוא חוסך לך יום במחזור החודשי כיוון שבאופן טבעי, עושה הדם את דרכו החוצה במשך 24 שעות. האטימה המוחלטת של הטמפון מונעת היווצרות ריח רע הנגרם כתוצאה ממגע הדם עם האויר.

.o.b ב־3 דרגות ספיגה

נורמל — למרבית הנשים.
מיני — לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט — בעיקר בימים האחרונים של המחזור אצל נשים המשתמ־שות בגלולה למניעת הריון.
אקסטרה — לנשים עם דימום רב בעיקר ביומיים הראשונים של המחזור.

טמפון .o.b מתאים למבנה האנטומי הפנימי

טמפון .o.b תוכנן ופותח ע"י צוות גיניקולוגים מומחים, כך שיכנס עמוק לתוך הנרתיק לאיזור בו אין עצבים רגישים הגורמים לכאב, או אי נוחות.

.o.b מיני־
לבתולות ולנערות צעירות

חדש!

החידוש הבלעדי האחרון של .o.b הוא טמפון מיני המיועד לבתולות ולנערות צעירות. עם .o.b מיני אין כל חשש לפגיעה בקרום הבתולים, כיוון שהוא כה קטן ונכנס בדיוק לפתח בקרום דרכו עובר הדם. (במקרה של כאב קל בשמוש הראשון, יש לדחות השמוש ב־3—4 חודשים).

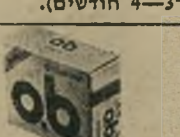

o.b.
הטמפון הקטן
שכבש את העולם

פרסום מלניק.

העיקר שאוהבים את אמא

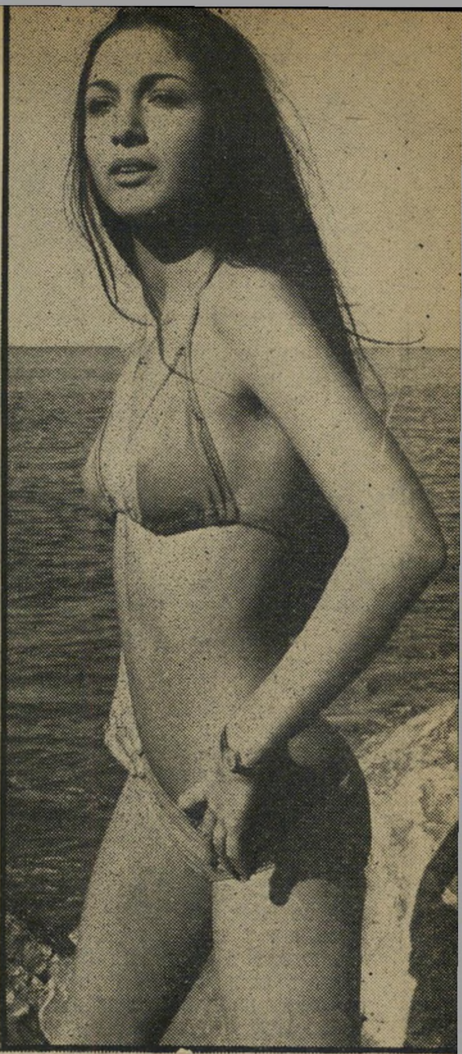

„קוראים לי פריג'ידר..."

אין מה לדאוג. כל הדיבורים על ה־נוער המתירני הם הבל־הבלים. יעני, בבל"ת. הנוער הישראלי הוא טוב. הוא ציוני. הוא אוהב את אמא.

ולראייה: נערת חודש דצמבר, מרינה כץ.

מרניה כץ היא טובה. כל־כך טובה, ש־קשה להאמין. אבל עובדה.

בשיכון בבלי, שם היא גרה עם אמה אביבה ואחיה אלן, בדירת בת שלושה חד־רים, אומרים שהיא מלכת־השכונה. בתיכון חדש בתל־אביב, שם היא לומדת בכיתה ט', אומרים שהיא מלכת־הכיתה, ואולי מל־כת הגימנסיה. הגברברים אומרים שהיא „שאפה" אמיתית.

ובכל זאת — היא טובה. כמו גזורה מ־תוך עיתון־נשים שמרני. למשל:

היא אוהבת את אמא

מרינה אוהבת את אמא. בדיוק כמו שצריך.

„אני ואמא ממש כמו שתי אחיות. היא החברה הכי טובה שלי.

„אני סומכת רק על אמא שלי. בזכותה הגענו לאן שהגענו. היא גידלה לבדה את אחי אלן, שהוא עכשיו בן 11, ואת אחי אלכס, שהוא עכשיו בן 24, ואותי. היא הצליחה להעמיד אותנו על הרגליים.

„אבא שלי נפטר כשהייתי בת 3. הוא היה מהנדס־בניין בינלאומי. שמו היה חיים אדוארד כץ, וכשהוא זכה בפרוייקט גדול הוא כל־כך התרגש עד שהתפוצץ לו וריד בראש.

„אבא לא היה חסר לי אף פעם. האמא שלי מילאה תפקיד של אבא ואמא. נכון שתמיד היו בעיות כלכליות, אבל היא חיפ־תה על הכל. היא תמיד דאגה לנו קודם. עד היום, כשצריכים לקנות מגפיים, קונים קודם כל לי, ואחר־כך לאמא. אני צריכה להגיד לה שתקנה לעצמה גם.

„אף פעם לא היה לנו בייבי־סיטר. האמא שלי פשוט לא יצאה בערבים. רק לפני שנה וחצי, כשאלן ואני גדלנו קצת, היא התחילה לנשום, לראות אנשים, וחברה. מגיע לה.

וגם את באך ובטהובן

לדה כזאת טובה, מובן מאליו ש־היא אוהבת את בית־הספר שלה, ואת הלימודים, ואת המורים.

כשהיתה מרינה בת 7, שלחה אמא אותה ואת אחיה הקטן לפנימייה יהודית־דתית בשווייץ. „היו לה כל מיני בעיות, והיא חשבה שיהיה יותר קל אם נלמד בחוץ־לארץ.

„כשחזרנו לארץ למדנו בביה"ס הצר־פתי ביפו, אחר־כך למדתי בעוד בית־ספר. בכיתה ז' הגעתי לתיכון־חדש. זהו בית־ספר פתוח. אין תלבושת אחידה. פונים למורים בשמם הפרטי, ושם אני מסתדרת.

„בשנה הראשונה והשניה לא־כל־כך הת־בגרתי. הפרעתי בשיעורים. הייתי שובבה. כעת אני לוקחת את הלימודים ברצינות. אני רוצה עתיד אקדמאי, ואני מקדישה הרבה זמן ללימודים. בשנה שעברה ממש השתפרתי.

„אני חושבת שהחופש הגדול שינה או־תי. אפילו המורה אמרה לי שהשתניתי. הייתי יושבת, למשל, בשיעור מוסיקה ולא הייתי יכולה לשמוע באך או בטהובן. עכ־שיו אני עדיין לא אוהבת את זה, אבל לפחות אני מסוגלת לשמוע.

„בשנה שעברה הייתי ממש בן. שיחקתי כדורסל עם הבנים. טיפסתי על עצים. עכ־שיו אני משחקת כדורסל במכבי."

ולא עושה דברים רעים

מובן מאליו שילדה כזו טובה לא תעשה דברים רעים. כמו מין, למשל:

„אני לא מקיימת יחסי־מין. אני מאד קיצונית ולא מוכנה לתת לכל בן שיגיד ,אני חבר שלך' את מה שהוא מבקש.

„החברה קוראים לי פריז'ידר. אבל לא איכפת לי.

„אצלנו בבית־הספר תמיד מרכלים ואומ־רים ,זותי פרייארית' על כל אחת שמת־חבקת ומתנשקת ושנותנת לכל בן שייגע בה.

„אני יוצאת עם בנים שהם שנתיים־שלוש יותר מבוגרים ממני. יש ילדות ב־כיתה שלי שיוצאות עם חיילים, בני 18 ו־19, וזה נקרא שהן יוצאות עם מבוגרים.

„אני לא יודעת מה הן עושות עם מבו־גרים. אני רק יודעת שמרכלים אצלנו על כל מיני ילדות שהן מקיימות יחסי־מין. אצלי זה לא בא בחשבון, לקיים יחסי־מין. אני חושבת שאני צעירה מדי.

„לפי דעתי, זה לא ישנה לבחור ולבחו־רה אם הם יקיימו יחסים לפני או אחרי הנישואין. ומכיוון שאני לא מתכוננת ל־התחתן מאוחר, אז מה בוער לי?

„חוץ מזה אני לא נותנת אמון בגברים. הכנסתי לי לראש שאי־אפשר לסמוך עלי־הם. בעיקר אחרי מה שקרה לאמא שלי. אבל על זה אני לא רוצה לדבר.

„אני אקח את הסיכון ואנסה את זה אחרי הנישואין. עובדה שפעם הנישואין היו יותר מוצלחים. עכשיו מתגרשים יו־תר, למרות שמקיימים יחסי־מין לפני הני־שואין.

„אצלנו בגימנסיה לא מדברים על יחסי־מין. מקיימים אותם. אני לא שוללת אף אחד שעושה את זה, אני פשוט לא הייתי רוצה כאלה יחסים. אולי אני מדברת ביג־לל שעוד אף פעם לא הייתי מאוהבת. אפילו לא התנשקתי והתחבקתי.

„אני מקבלת את זה שזה אידיוטי, וש־אני לא צודקת בגישה שלי. אבל אני יודעת שיבוא הגיל. יש לי זמן. אני לא

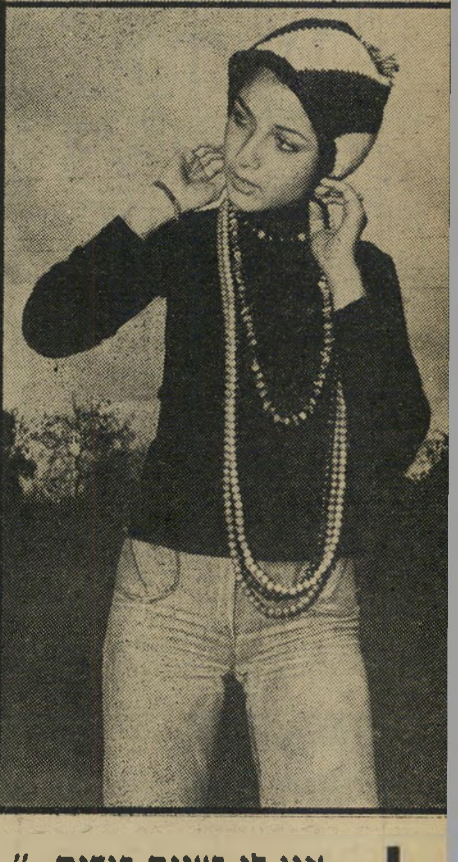

„אין לי בעיית בגדים..."

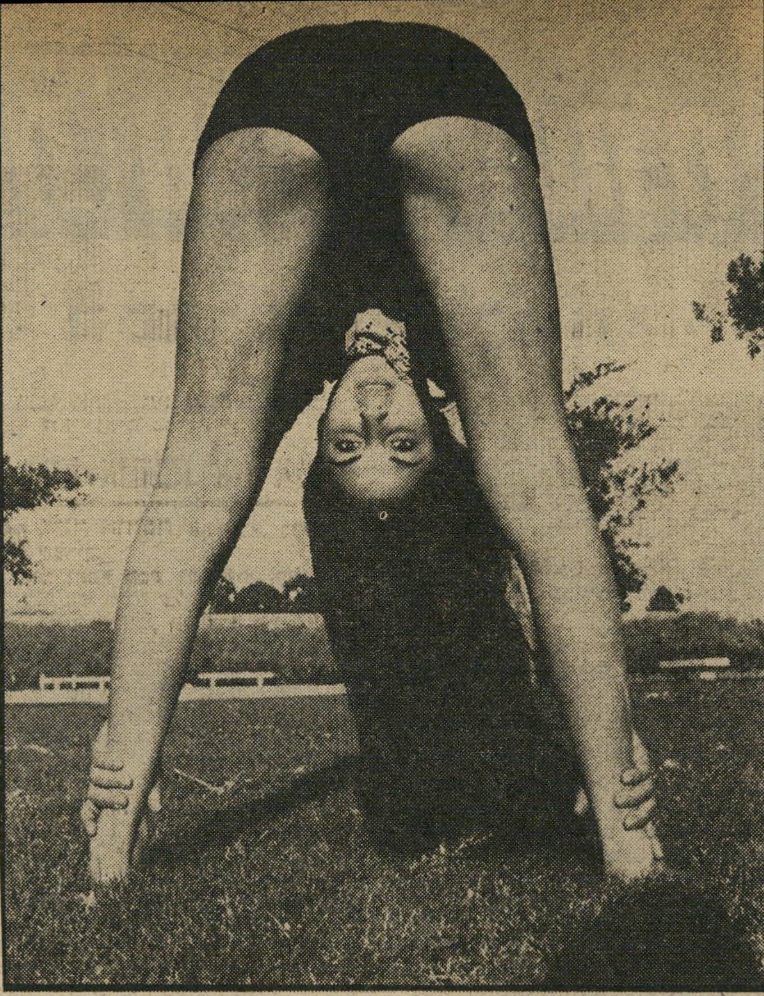

„לפני שעליתי על הבמה, אני ממש שיקשקתי...״

הולכת לפי מה שכולם אומרים, אלא לפי איך שאני מבינה.

„בנים חושבים שאני תינוקת. בן אחד אמר לי פעם שאני מתנהגת כמו ילדה בכיתה ה׳. אז עניתי לו: ,ואם בת היתה מקיימת יחסי־מין בכיתה ה׳ אז היא היתה מבוגרת?׳

„למזלי אין לי בעיות. רוב הבנים שמעו עלי סיפורים שאני לא נותנת, אז הם לא מנסים. ולאלו שמנסים אני אומרת שזו לא הכתובת הנכונה. עובדה שיש לי חברים וידידים גם בלי זה.״

ואין לה חברים רעים

נערה כזאת לא יוצאת עם חברים רעים. רק עם טובים. כאלה שהם בגיל הנכון, ושלא מחפשים דברים לא יפים. ולראייה:

„אין לי חבר. לפי דעתי, אני לא בשלה בשביל חבר, ובכלל לא רוצה להיות תלוייה.

„היו לי המון חברים. אני לא יכולה להגיד מיספר. היה לי אפילו אחד רציני, שביחד איתו היו לי עוד כמה, כי הוא גר רחוק.

„בגיל צעיר יותר היו מבקשים חברות, עכשיו נותנים לעניינים להתפתח לבד. בכיתה ז׳ היה לי חבר רציני. היינו נפגשים הרבה. הוא היה קשור מאד לבית שלי, והסתדר טוב עם אמא שלי.

„בחורים מבוגרים תמיד מחזרים אחרי. בטח חושבים אותי ליותר מבוגרת. ותמיד יש להם מטרות מסויימות.

„אני לא מוכנה לצאת עם בחור מבוגר, כי אני יודעת שלא אוכל לספק לו מה שהוא צריך. אני יוצאת בחברה לא־קבועה. אנחנו בערך עשרה חבר׳ה. אבל אני מכירה עוד ילדים. אנחנו מבלים במסיבות, רוקדים, מדברים לפעמים. בעיקר על בגדים, על בנים. וכמובן מרכלים.

„אני לא נותנת אמון בחברות, וגם לא בחברים. למסקנה הזאת הגעתי רק השנה, אחרי שנקלעתי לכל מיני סיכסוכים, שנבעו לרוב מקינאה או מטיפשות.

„לחברות טובות תמיד יש מה להגיד על הבגדים שלי, ולחברים הטובים תמיד יש מה להגיד על הילדים שאני יוצאת איתם. קרה לי כבר שאיזה בן בא ואמר לי: ,תשמעי, הילד הזה הוא לא בשבילך׳. וכל מיני דברים כאלו. אז זהו.״

מובן שלא פורנוגראפיה

איך מבלה נערה טובה?
קודם כל, אין בעייה של בגדים.
„באופן אישי, בגדים לא כל־כך חשובים לי. אני לובשת הרבה ג׳ינס. לפעמים אני יכולה ללכת עם חולצה רחבה זרוקה.

„פעם היה לנו כסף...״

„בחורים מבוגרים תמיד מחזרים אחרי. הם בטח חושבים אותי ליותר מבוגרת...״

אבל הכי אני אוהבת מגפיים, ג׳ינס, חולצה הדוקה וכובע. בחיים לא אלבש חליפות ושמלות־ערב.״

אז מתי יוצאים, ולאן?

„אני אף פעם לא יוצאת באמצע השבוע. זה חוק.

„אני יוצאת בשישי ושבת. אמא שלי יודעת מתי להקפיד, ומתי לא. בימי שישי מותר לי לחזור ב־12 וחצי בלילה, ובמוצאי־שבת יותר מוקדם.

„מתי שאני צריכה, אני מקבלת כסף. לפעמים אנחנו חוזרים כמה חברה ממסיבה בספיישל, אז צריך בשביל זה כסף. אמא שלי לא אוהבת טלאים ומלוכלך, וגם נגד סרט על המצח יש לה משהו.

„אני בכלל לא מתאפרת. אפילו שאמא שלי מרשה לי. בקייץ אני הולכת לשרתון עם ביקיני. גם אמא הולכת עם ביקיני. גם אמא חתיכה. בטח שמתחילים איתי שם, מתחילים איתי בכל מקום.״

אז מה עם זמרים, וסרטים, ובכלל?

„אני, באופן אישי, לא מתמצאת בכלל בזמרים. בכלל לא חשוב לי הזמר, כמו השיר שלו. אני אוהבת פופ, ושירים שקטים. לא אוהבת מוצארט, לא מכירה אף בת שאוהבת אותו. אם יש בת כזאת, היא לא מודרנית, והיא לא בחברה.

„במסיבות שומעים אצלנו הרבה את טומי, ואנחנו לא אוהבים במיוחד את ה־חיפושיות. השירים שלהם ישנים. השיר הכי פופולרי אצלנו הוא „אני רואה אותה בדרך לגימנסיה״, של אריק איינשטיין. למרות שהוא כבר זקן, עדיין מתים עליו אצלנו. וגם אוהבים את דייוויד קסידי, ואת מייק ברנט.

„אני לא אוהבת סרטים פורנוגרפיים. זה לא מעניין אותי לראות עירום. אוהבת מתח, אהבה, קורות־חיים, אבל לא ביוגרפייה.

וגם לא סמים כמובן

על סמים אין מה לדבר. בחורה כזו לא תגע בהם. זה ממש מובן מאליו:
„בקשר לסמים שכימעט תמיד הולכים אצל המבוגרים עם מין, אז אני מודה ששמעתי בנים שמספרים שהם מעשנים סמים. אותי זה לא מעניין. אם הייתי רוצה, הייתי מתעניינת.

„מה אני יודעת על סמים. אני יודעת שחשיש זה אבקה. נדמה לי שהיא עושה ,סוטול׳, ושאם מעשנים אותה נהיים ,מסטולים׳, מרגישים טוב. ככה אני מבינה, אבל לא ניסיתי.

„אם יש למישהו בעייה, למשל, אז הוא מעשן חשיש ומרגיש טוב. נכון, לפעמים אני רואה ילדים מעבירים סיגריה, במסיבות, בקולנוע, אבל אני לא ניסיתי אף פעם. אני לא צריכה את זה. אני חיה בלי זה, וזה לא מפריע לי.

„מה זה אל־אס־די? אני יודעת שזה מסוכן, ושזה מזיק לבריאות הגוף, ושאין שליטה על הרוח כשלוקחים את זה.

„פעם השתתפתי בדיון על נושא הסמים. אני הייתי נגד, אמרתי שמבחינה רפואית זה מזיק גם מבחינה פיסית וגם מבחינה רוחנית. למרות שבאותו רגע הבן־אדם שלוקח סמים מרגיש ,מסטול׳ וטוב לו. הוא עלול להזיק לסביבה. מי שהיה בעד טען שמי שלקח סמים הזיק רק לעצמו, כי לקח את זה ביחידות ובכמויות קטנות.

„לפי דעתי, אפשר לעשן סמים ולהיות בסדר, ואפשר לקיים יחסי־מין ולהיות בסדר. אבל אני עדיין לא מרגישה צורך בשני הדברים.״

לא חשוב הכסף, העיקר הצניעות

מה חושבת נערה כזאת על עתידה?
אין בעיות:
„אמא רוצה שאני אהיה עורכת־דין. זה דווקא מוצא חן בעיני, כי אני לא חושבת

(המשך בעמוד 42)

רחל מרחלת על כל העולם

איך עושים הסברה בסוכנות?

הוא אחד הרווקים המבוקשים בג׳רוזלם. אז היא כבר היתה איך שהוא מוכנה לסלוח למקל על מעלליו, אלא שערב צאתה את הארץ עם קבוצת העורכים גילתה, לתדהמתה, שגם שרגא תפוס ויש לו חברה קבועה.

עכשיו מחכים בסוכנות לראות איזה רשמים על ישראל תכתוב אותה עורכת בעיתונה הנפוץ.

רות, מעיין ואריה מקל
מתיחה בריבוע

בימים אלה ביקרה בארץ קבוצה של 40 עורכי עיתונים יהודיים באמריקה. חברי־הקבוצה ביקרו אצל כל האנשים החשובים בארץ, ערכו סיורים בצה״ל ושוטטו ברחבי המדינה, היו במסיבות ובאירועים חגיגיים והיו נורא מבסוטים כי בכל מקום מילאו אותם ברשמים.

מי שדאג למילוי הזה, היה הפעם איש רשות־השידור **אריה מקל**, שהוא עורך בכיר במחלקת ענייני־היום ברדיו. מקל התבקש על־ידי הסוכנות להילוות אל הקבוצה החשובה הזאת בתור יועץ לענייני עיתונות של כל העיתונאים שבקבוצה, היות והוא בן אדם אחראי שאפשר לסמוך עליו שלא יעשה פאשלות.

הוא היה יחד איתם יום ולילה, בכל הסיורים ובבתי־המלון, כשאינו חדל לייעץ להם בענייני עיתונות. עד־מהרה נקשרו יחסים חמים מאד בין אנשי הקבוצה לבין היועץ וכולם היו מרוצים ממנו. אלא שמ־שום־מה זכה מקל באהדה מיוחדת דווקא אצל כמה מן האורחות הזרות שהתלוו לסיור.

מקל נוהג להסתובב בלי טבעת־נישואין, היות שהוא מאד מאד נהנה להרגיש מחוזר על־ידי חתיכות צעירות, אבל הוא תמיד שומר בכיס את טבעת־הנישואין, למיקרה של חיזור שאינו חפץ ביקרו, העניין הוא שהדבר הזה עלול לפעמים לסבך אותו בכל מיני מיקרים לא־נעימים. כמו זה שלהלן, למשל.

במהלך הסיור הציעה לו אחת העורכות, מאחד העיתונים היהודים הגדולים בארצות־הברית, הצעה החורגת הרבה מעבר לתחום העיתונות. מקל, שאוהב תמיד לעשות כל דבר על הצד הטוב ביותר, לא חשף בפניה את עובדת היותו נשוי. אחרי הכל, אם איננה שואלת בצורה מפורשת, אז למה סתם לנפץ לה את האשליות?

הצרה היא שאותה אשה כבודה עמדה בתוקף על כך שמקל יזמין אותה לבקר בביתו שבירושלים, ואם אתם חושבים שבשלב זה הוא כבר גילה לה שהוא נשוי, אתם טועים. מקל המשיך לגלות כלפיה ידידות, ובהתאם לכל כללי האתיקה הזמין אותה לדירתו, ותניח לה לגלות בעצמה את מצבו המישפחתי.

כאן ציפתה לה ההפתעה שהיא לא יכלה לצפות מראש. אותה צעירה יפה שהסתובבה בבית, כשכרסיה בין שיניה, היא פשוט אישתו החוקית של המלווה הנאמן, **רות מקל**, שגם היא עיתונאית. וכאילו לא די בכך, דאג מלוונו גם להכיר לה את בתו בת השלוש, **מעיין**. זה כבר היה יותר מדי בשבילה, והיא שאלה את מקל בחיוך מאולץ: „למה, לעזאזל, לא גילית לי שאתה נשוי ואב לבת?”

„לא שאלת אותי,” השיב לה מקל התמים.

במקום זה, הציע לה אריה את אחיו, **שרגא מקל**, שגם הוא עיתונאי, וטרח לציין בפניה שלא רק שהוא רווק, אלא

משעשועים לעסקים

אחת התעלומות הגדולות של עולם־הפיזמונים הישראלי בשנים האחרונות הוא,

ללא ספק, הזמר **מוטי פליישר**, שנעלם לנו לפתע מהנוף בלי שום הודעה מוקדמת.

הבחור, שנראה כמו **ג׳יימס דין** המנוח ושר כמו **יהורם גאון** ייבדל לחיים ארוכים, הפסיק פתאום להיראות וחדל לפתע לשיר, וכולם כמעט שכחו אותו. אומנם פה־ושם היתה לו איזה הופעה בודדת בפסטיבל שירי אידיש, או באיזה חאלטורה מחוץ לעיר, אבל מה קרה איתו — איש לא ידע.

כל החברים שלו ועולם הבידור, ובעיקר כל המעריצות, החלו לבכות על אליל־נעוריהם שזנח אותם בלי להשאיר אחריו אף להיט תורן במיצעד־הפיזמונים. כולן היו בטוחות שהוא התחתן עם החברה שלו, **אירית**, שאיתה הוא יצא כימעט שנתיים. ושהוא מתמסר כעת לתחביבו העיקרי — משחק הכדוריד.

אז כדאי שתדעו שמוטי לא התחתן, ולא משחק כל היום כדוריד. אלא הוא הפך פשוט איש־עסקים. לא תאמינו, אבל הקיבוצניק־לשעבר מגיבעת־השלושה חי לו כיום בדירה מסודרת ברמת־גן ונוסע במכונית פיז׳ו מיסחרית, וזה כבר שינוי, כי מוטי נסע כל החיים שלו על אופנוע, והחליט גם לנטוש את הכלי הזה.

אתם בטח סקרנים לשמוע מה הוא עושה. אז ככה. מוטי פליישר בן ה־27 הוא סוחר־בשר, והוא בעל סוכנות לנקניק בכל איזור הדרום, כשהוא מפליל סוכני־מישנה בכל המרחב הזה. וכשהתחיל ללכת לו בעיסקי הנקניק, ראה מוטי שהגיע הזמן לחזור קצת גם לעיסקי־השעשועים, והחליט לפתוח מועדון־ריקודים יחד עם כתב־הספורט **אלי לוי**.

השניים פתחו מועדון באולם בני־ברית בתל־אביב, משם עברו לאולם שבבית־עולי־בסרביה, ומוטי נורא מאושר שגם שם הולך לו קלף. הוא שם על כל שולחן נר ופרח. ובייגלה חופשי.

אבל מה שחסר לו עכשיו זה אשה נאה שתעמוד לצידו. וגם במיקרה הזה הוא לא חיפש הרבה. יום אחד לפני חודשיים הוא ביקר אצל חבר שלו, שנתן מודעה בעיתון שהוא מחפש שותפה לדירה. והנה, כמו שמוטי יושב שם נכנסת חתיכה משגעת,

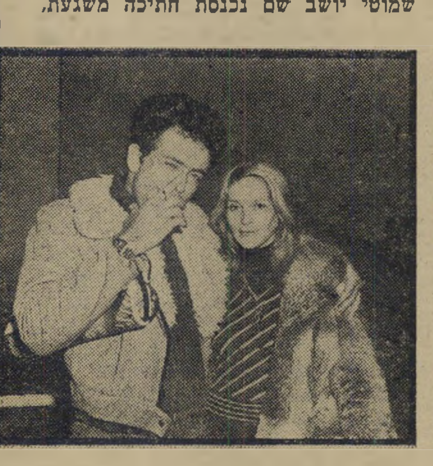

ליליאן מנדלסון ומוטי פליישר
מגורים בשניים

בלונדית ודוברת אנגלית, שמתעניינת בדירה. מוטי כמובן לא חשב פעמיים, ואמר לה באנגלית המלאבסית שלו: „מה את צריכה לחפש דירה? בואי תגורי איתי.”

והיא — הסכימה, כי מוטי נשאר בדיוק אותו בחור נחמד שהכרתם. אמרה לו שקוראים לה **ליליאן מנדלסון**, ושהיא בת 25, ושהיא באה לארץ בתור עולה חדשה. אביה הוא מתווך־קרקעות באנגליה, אמה עקרת־בית, וליליאן עצמה הספיקה כבר להיות בישראל איזה תריסר פעמים ולהתאהב במדינה שלנו.

הכי הרבה היא אוהבת, כמובן, את מוטי שלה. גם הוא אוהב אותה, ולפי מה שהבנתי מהשניים הם לא מסתייגים מהרעיון להיי־נשא. לא תאמינו, אבל ליליאן יודעת לספר שעד לפני שבוע היא בכלל לא ידעה שמוטי שלה היה זמר.

מועדון השנים היפות

נשים, נשים. איך אפשר להבין מה הולך פה? פעם, כשאשה עברה את גיל השלושים, היא החלה בספירת לא־חור, או שפשוט נעצרה ב־29. מי היתה מגלה את הגיל האמיתי שלה? רק בודדות. כל השאר המציאו את הנימוס המצחיק הזה, שאף פעם לא שואלים אשה מה הגיל האמיתי שלה.

מה זאת אומרת? גברים יכולים להודות בני כמה הם, אז למה שנשים כל הזמן יכחישו, וכל שנה יזמינו בקונדיטוריה עוגת יום־הולדת בדיוק עם אותו מיספר נרות כמו אשתקד לפני שבע שנים?

אלא שהשנה החלה אופנה הפוכה. כל מי שאני פוגשת, פשוט מתגאה לספר לי שהיא כימעט בת 40. בחיי, 40 הפך להיות לפתע הגיל היפה. אחרי ש**בריז׳יט בארדו** עשתה מסיבה ענקית במלאות לה 40, ואפילו הראתה לכל העולם את הגוף המשגע שעוד יש לה. כולן פתאום חוגגות את התאריך הזה ברוב פאר והדר. סוף־סוף יש להן משהו משותף עם בריז׳יט.

לעומת זה יש אחרות, שגם הן חוגגות מסיבה כזאת בסטוץ לא־נורמלי, ובכלל לא משנה לאף אחד שהסטוץ הזה נחוג באיחור של 10 שנים או יותר.

העיקר, עוד אחת שהצטרפה השבוע למועדון השנים היפות, איננה אלא האדריכלית הירושלמית **עדנה** („מלי”) **לנגוצקי**, שחגגה ביום החמישי האחרון את המאורע המרגש.

כן, כן. מלי היפה, שנראית צעירה מגילה בעשר שנים לפחות, פירסמה השבוע הודעת־דובר לכל ידידיה הרבים. שהיא בת 40 ושהיא די בדיכאון, ושהיא פשוט רוצה לחנוק את כולם.

משום כך היא הזמינה את כולם לאכול אצלה צ׳ולנט עד שייחנקו, ולשתות שמפניה עד שישתכרו, והעיקר שכולם יידעו שהיא כבר בת 40 ויפסיקו לשאול אותה בת כמה היא. אבל מי שממשיכה את מסורת היופי במישפחת לנגוצקי

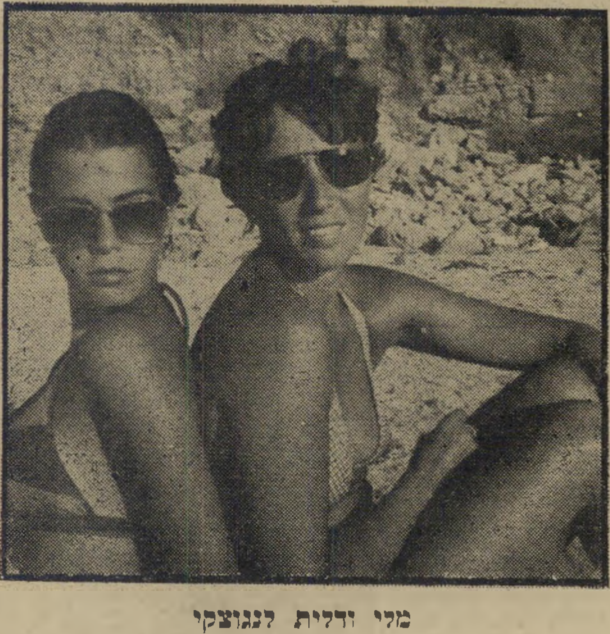

מלי ודלית לנגוצקי
גיל יפה

היא בתה החתיכה, **דלית**, שהיא כימעט בת 17 וכבר פצצה משגעת, והולכת עם האמא שלה לכל מקום להכיר את האנשים היפים. תראו שהיא עוד תגיע רחוק, לפחות כמו האמא שלה.

„כמה פעמים אתה יכול
להרשות לעצמך
לחלוף על פני המזל
מבלי לעשות דבר?"

עידן-יועצים לפרסום / 430

הופיע! גליון דצמבר של „חדשות המשטרה"

- דו"ח האפ.בי.אי". מגלה: כך מרמים בקלפים!
- „המאפיה הצרפתית" חוזרת לישראל?
- זהירות! כייסים!

חדשות המשטרה
ירחון המשטרה בארץ ובעולם

- מי הפיל את „פפה"?
- מכוניות ספורט של 1976

● מוסף מיוחד לענייני נשק ● חדשות
לוהטות וחומר רב ומרתק, מהארץ ומהעולם

88 עמודים ● פוסטר חינם ● לוח קיר חינם ● חדשות האינטרפול, ה־F.B.I. ● ומה לא?..
הפצה: „גד", טל. 823701

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב סלמה 30, יפו
טל. 827621

קרנית
מכון לעדשות מגע
עדשות
רכות וקשות
הסבר אדיב מפורט
ינתן במקום.
גורדון 31, תל־אביב
טלפון 238642.

מיבצע מיוחד לחיילים
כל חייל שיחתום בחודש דצמבר מינוי על
„העולם הזה"
יקבל הנחה של 40%
השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

מועדון סירנית
תוכנית בידור אמנותית
קלוב 6 — רח' ריבל 6 ע"י אחים קרסו
עם אמנים אורחים
ותזמורת ריקודים —
מדי ששי
ומוצאי שבת

המיוחדות של
אמקור
רק בטלוויזיות של אמקור אפשר להשיג
את השילוב המושלם של כל היתרונות:
• מפתח לנעילת המקלט • אוזניות להאזנה
אישית • שסי מודולרי • עיצוב חדשני מעולה
• ידע של אחת החברות העולמיות הרציניות
ביותר NORDMENDE • מגוון המאפשר לך בחירה
בין שפע דגמים, צבעים, תכונות, וגדלים:
12"17"20"24"25"26"
(כולל טלוויזיה צבעונית)
• והחידוש המהפכני: ספקטרה-יונוטרוניק
הטלוויזיה עם היוניזציה.
PRESTIGE C.D.
NORDMENDE
AMCOR TV
פרסטיג' C.D.
עיצוב מרהיב בצבע לבן וחום
עם רגל מתכת.
מיני 12
צריכת חשמל מזערית.
אנטנה טלסקופית.
מותאם למכונית ולבית.
ספקטרה סלקטרוניק
25/24 ASC
בורר סנסור
ואוזניות להאזנה אישית.
אמקור
לי תמכור רק
אמקור
אמקור
אמפא
שרות עם כל הלב!
לרשותך סניף נוסף, גדול ומרווח של "אמפא"
בצפון תל-אביב, רחוב פנקס 48.

סוזי מילר מתחתנת

מסוזי לסוזי באותו עניין. אלא שהפעם עסקינן בזמרת היפה **סוזי מילר**, שביום הרביעי השבוע תינשא ברוב פאר והדר ל־רואה־החשבון **יצחק זמלר**.

סוזי התפרסמה בשלוש השנים האחרונות כסולנית רביעיית־הזמר האחים והאחיות, שהופיעה בהמון תוכניות־טלוויזיה, הצליחה במיצעדי־הפיזמונים, זכתה בפסטיבלים ו־הכל. אבל מי שבלטה שם משיכמה ומעלה, ואל תגידו לי שלא, היתה הסולנית ה־תמירה בעלת המיבטא האנגלו־סכסי, סוזי.

משך כל אותה תקופה היתה סוזי עסוקה בלימודים בפאקולטה לתיאטרון באוניברסיטת תל־אביב, ובקרוב היא תקבל אפילו את הבי. איי. שלה. לאחרונה היא גם החליטה לפרוש מהרביעייה, ולפתוח בקארייר־ה של סולנית.

אחד הדברים הראשונים שהיא עשתה בתור סולנית, היה להנחות מופע שנערך לרגל יום־העצמאות של ארצות־הברית, ב־בית ציוני אמריקה בתל־אביב. רצה המזל, ודווקא שם התאהב בה הצבר מגיבעתיים בן ה־29, איציק זמלר, שניגש אליה אחרי ההופעה וסיפר לה כמה הוא אהב את הקול שלה. ומאז, כמו בסיפורים, הם החלו לצאת יחד, כדי שהוא יוכל לשמוע את קולה הנעים מקרוב. היא שרה לו והוא שמע ונהנה וכך זה נמשך חצי שנה, עד שהחליטו להתחתן.

סוזי ויצחק זמלר
אהבה משמיעה ראשונה

איציק, שהוא בחור ממשפחה מסורתית, הצליח להחזיר את סוזי אל כנפי המסורת, דבר שהיא השתוקקה ממילא לעשות, כיוון שלדעתה יש בכך הרבה דברים קטנים שמסמלים דבר הרבה יותר גדול ויפה.

מייד אחרי החתונה הם יצאו לשבוע־דבש באילת, ובקיץ הם יטוסו לקליפורניה, כדי שהבעל יכיר את המישפחה של הכלה. אבל הכי חשוב הוא שסוזי לא תוותר על השירה, כי אצלה זה בדם. היא קיבלה גם תוכנית־טלוויזיה חדשה, וחוזה להקלטות פזמונים, כי יש לה בעל שאוהב את הקול שלה גם אחרי הנישואין ומרשה לה לעשות כל מה שהיא רוצה לקידום הקאריירה.

עם בעל כזה, אין פלא שסוזי (22) אומרת לי, שאם הבנאדם מוכן ובטוח שהוא אוהב לאהוב, אז הנישואין זה ה־דבר הכי נפלא בעולם. ואם הם באמת בראש אחד, אז הכל טוב שיהיה להם ושיצליחו.

סוזי לרמר התחתנה

סוזי ויאנק סמולנסקי
אהבה ממבט ראשון

מאז שהדוגמנית היפהפייה **סוזי לרמר** עזבה את הארץ, כמעט שנעלמו עיקבותיה. לפני כשנה וחצי היא פשוט נאלצה לעזוב את הארץ, אחרי שהסתבכה בחובות ובמתן צ׳קים חסריי־כיסוי, ואז נחתה בשוודיה והשתתקה.

ובניגוד לקולגה שלה, **פנינה רוזנבלום־גולן**, השוהה אף היא בנכר ודואגת לעדכן אותנו במיכתבים שוטפים, הרי שמסוזי לא שמענו דבר וחצי־דבר.

נו, חצאי־דברים בעצם כן שמענו. כולם ידעו שסוזי יצאה לצוד לה, בעל שיהיה לפחות מיליונר, וחתיך, אם לא למעלה מזה. בקיצור, שיהיה גבר כלבבה. לא שהיא מקורית במייוחד.

אצלנו היא הסתובבה תמיד עם נערי־השעשועים המדופלמים מכל הגילים. נער־השעשועים הצעיר **פוקה הירש**, למשל, הרחיק לכת עוד יותר והפקיד בידיה של סוזי המתוקה פינקס־צ׳קים עם חשבון־הוצאות חופשי. והיו גם מיקרים אחרים של גילויי טוב לב כלפיה.

בקיצור, לפני שנה התבשרנו לראשונה שסוזי עומדת להתחתן. הידיעה המהממת הפתיעה את כל ידידיה הקרובים, שהתפלאו על הבחירה, כיוון שהמועמד לנישואין היה פירסומאי שוודי ממוצא פולני (בדיוק אותו מוצא של סוזי) בשם **מארק מאייר**, שהיה די רחוק מהמושג מיליונר אפילו במימדים ישראליים.

אבל אל חשש. סוזי הבינה מהר מאוד שזה לא בדיוק מה שהיא חיפשה תמיד. היא סיימה את הרומן איתו והתאהבה לה, אחרי תקופה קצרצרה, בחתיך שוודי אחר, גם הוא יליד פולין, העונה לשם **יאנק סמולנסקי**. השניים הכירו במסיבה במועדון אכסלוסיבי בשטוקהולם, והבחור התאהב בה ממבט ראשון.

אבל נא לא לזלזל, כי הברנש הזה הוא — לפי מה שסיפרו לי מהצד של הכלה — לא פחות ולא יותר אלא אחד הפלייבוי׳ס הכי מפורסמים בסקנדינביה. הוא בעל חנות־למימכר־עתיקות, עשיר מאוד, והעיקר — גם חתיך אמיתי.

אז איך שאתם רואים אותו, עם כל הנתונים האלה, הוא הטריח את עצמו ובא יום־יום לבית־האופנה הגדול שבו עבדה סוזי כדוגמנית־בית, וכך זה נמשך, עד שהשניים החליטו שהם עונים זה על צרכיו של זה, ומה צריך יותר מזה?

הוא בן 35 ויפה, והיא בת 20 ויפהפייה. הוא נוצרי והיא נוצריה, הוא פולני והיא פולניה, הוא שוודי והיא מתה על שוודיה, אז למה שלא יתחתנו? חשבו — וביצעו, ולפני שלושה שבועות עשו חתונה בעירייה עם כל ההיי־צוסייטי של שטוקהולם, ואחר־כך באו ארצה לקיום מיצוות ירח־הדבש. הם היו באילת שבוע ובאו לתל־אביב, וסוזי בקושי הספיקה להכיר ליאנק שלה את כל החברים שלה מימי־הזוהר בבוהימה התל־אביבית.

מי שהיא כן דאגה להכיר לו היה ידידה משכבר הימים, פוקה הירש, שבתור פלייבוי־בקבע טפח על שיכמו של הפלייבוי של סוזי, ונאנח במיבטאו המתגלגל: „איך זה שכל פלייבוי בסופו של דבר נופל, ורק אני לא?” נו, מה אתם אומרים על זה?

חתיך השבוע

פלייבוי עם מכונית־ספורט

מזה חודשים אחדים חורשת את כבישי תל־אביב המעטירה מכונית־ספורט לבנה שטוחה, עם לוחית־מיספר אמריקאית ב־צבע כחול, שעליה כתוב באנגלית מיכה 1, קליפורניה. אבל יותר משהמכונית הזאת חורשת את הכבישים, היא חונה על המידרכה שמול מיסעדת הדראגסטור.

אם תתנו הצצה קלה פנימה, תוכלו גם לראות את בעל המכונית, **מיכה לרנר**, כשהוא מתרוצץ בין השולחנות ודואג ש־הכל ידפוק כמו שצריך. לא שחתיך־השבוע שלנו הוא מלצר, אלא שבתור האח של **דני לרנר**, שהוא מבעלי המקום, הוא עוזר לו לנהל את העסק.

כי מיכה למד בשביל זה מינהל־עסקים בארצות־הברית, ואחר־כך עשה גם תואר בראיית־חשבון, וכיום, במלאות לו 30 חורפים, הוא חש שהוא בשל דיו לפתוח עם אחיו מיסעדה חדשה בעיר. עד אז הוא עושה טור יומי בדיזנגוף עם מכונית ה־דאסטון 260־זי שלו, כשיושבת לידיו ה־חתיכה התורנית, **רוחלה סורוקה**.

חוץ ממכוניות־ספורט יקרות, שאותן

מיכה לרנר
אהבה למזון

הוא אוהב מאד, הוא גם אוהב לשחק טניס ולרכב על סוסים (ראה נערת השבוע ש־עבר), והעיקר שיהיו מה שיותר ידידות, שיצדיקו את סמל הפלייבוי שעל מכוניתו.

אריס, מלך־המועדונים

ביקורו האחרון של **אריס סאן** בארץ, ייזכר אצלו ללא־ספק כאחד מסיבוביי־ההופעות הכי קשים שהיו לו בשנים ה־אחרונות. כמו שנחת בלוד, הוא נפל ל־מישכב, עם הוראה מפורשת מהרופא לבטל את כל ההופעות. אבל אריס לא איכזב את הקהל. הוא בילה כל היום במיטה, ורק בערב יצא להופעה מבלי ש־איש ירגיש שאריס שר והחום עולה לו.

אבל כדי שכולכם תוכלו לראות אותו שר, וכדי שהוא לא יתעייף, הוא חוזר בעוד חודשיים ארצה, והפעם לצורך הסרטת סרט באורך מלא בכיכובו של אריס ובבימויו של **ג׳ורג׳ עובדיה**. הסרט ייקרא, ככל הנראה, מלך המועדונים, ויספר על חייו של אריס כמנהל מועדון־לילה משגשג, תפקיד שהוא מגלם גם בחייו הפרטיים, כבעל מועדון סירוקו בניו־יורק.

נוסף לסרט מתכונן אריס גם לפתוח בית־מלון ביוון, ואז הוא יחלק את זמנו בין אמריקה ליוון, ומשם הרי המרחק ל־ישראל לא גדול, כך שהוא מבטיח לכל מעריציו, שיגיע ארצה לעיתים קרובות.

אז דירלה־דה־דה לכם, ואני כבר מרגישה מה יילך אצלנו בעוד חודשיים. יאסו.

שאול וייצמן פותח חווה

הבחור הזה, **שאולי וייצמן**, מצליח להפתיע אותי בכל פעם מחדש. להשתגע ממנו. בהתחלה הוא נעלם לנו מהאופק, עם שיום אחד גילו אותו חובש כיפה ומשנן גמרא בישיבה. אז הוא ידע לספר שהוא רק מתחיל לגלות את עצמו, ושהוא רואה את ייעודו בחיים בתורה ובשולחן־ערוך.

משם הוא עבר היישר לאילת, חי שם כמו ביטניק בלי דאגות בכפר של **רפי נלסון**, וסיפר לכולם שאין מאושר ממנו ושסוף־סוף הוא גילה את טעם־החיים ה־אמיתי ואת היופי שבטבע.

משם הוא חזר לפתע לעיר־מגוריו ול־בית־אביו, שברמת־השרון, והחליט — ב־השראת השולחן־ערוך הזכור־לטוב, לפתוח בית־תה בנווה־מגן. יחד עם עוד ארבעה חברים שלו, שגם הם במקרה ילדי גנרלים, הם הקימו בכוחות עצמם בית־תה, יין ו־גבינות וכל מה שתרצו.

ושוב חזר הסיפור על עצמו. שאולי היה נורא מבסוט, וסיפר לכולם שיש לו עכשיו עסק משגשג ושהוא מתכונן להרחיב אותו, ובכלל — הוא גילה את טעם ה־חיים מחדש.

השבוע נודע לי ששאולי שוב משנה את ייעודו בחיים. הוא גמר אומר לפתוח חוות־בקר, יחד עם החברים שלו, ועכשיו הם מקיימים מגעים עם הסוכנות כדי לקבל שטח־אדמה להקמת החווה.

ואם כעת הוא יהיה מאושר, אז יהיה לנו קצת שקט ממנו איזה זמן עד שהוא ימצא לו פרוייקט חדש.

נערת החודש

(המשך מעמוד 37)
שאני מסוגלת להיות איזו עקרת־בית, שתלויה בבעל שלה. חוץ מזה, לצדק יש משמעות, ואני רוצה לעזור להגשים אר־הו."

ואיך היא רואה את עתידה הכלכלי, כבת שכונת בבלי?

„אני לא באה מבית עשיר. אמא שלי אומרת שפעם היה לנו כסף. אני יודעת שיש לי שתי סבתות שהן מיליונריות, אבל הן לא בקשר איתנו.

„אבל לא נורא. אני תמיד אומרת לאמא שלי: ,לא חשוב הכסף. מי שירצה אותי, יבוא איך שאני.'

„אצלנו כולם נוסעים בהונדה, אבל אחרי שנתיים־שלוש יש להם מכוניות. זה נשמע לי מוזר. אני כזאת קטנה, ופיתאום כולם גדולים עם מכוניות.

„לפעמים אני חושבת שאני כל־כך מבוגרת, שאני מבינה הכל. אני מבינה כל מה שעובר על אמא שלי, שגידלה לבדה שלושה ילדים, ושנאבקה כל החיים בשבילנו."

הצרה של מרינה היא, כמובן, שהיא צנועה מדי.

„אפילו כשבחרו אותי לסגנית מלכת עיר־הנוער, כשהייתי בת 13, חשבתי שזה מגיע לי. אבל לפני שעליתי על הבמה, שיקשקתי. הייתי מאד ביישנית. אמרתי לעצמי שאני חייבת, ועל הבמה עצמה הרגשתי כל־כך חופשיה וביכלל לא התרגשתי.

„אני רוצה לזכות בתחרות־יופי. אבל זה לא האמביציה שלי בחיים להיות דוגמנית. ביכלל, לעולם הזוהר אני לו מוכנה להיכנס.

„רק עכשיו נסענו בהונדה..."

„אני חסרת ביטחון־עצמי. אני צריכה שיעודדו אותי כל הזמן. אני לא מעריכה כולם מעצמי."

ומעל לכל: „אני ציונית!"

אז עכשיו באה שאלת־השאלות. ה־שאלה המרתקת את המדינה כולה, ו־גורמת לה לעצור את הנשימה הלאומית.

האם מרינה היא ציונית?

ועוד איך! היא לא סתם ציונית. היא השתתפה בהפגנה הגדולה להזדהות עם הציונות.

„בטח שהלכתי. אני חברה במועצת התל־מידים של בית־הספר. אני אירגנתי את זה, לא?

„לא חייבו אף ילד ללכת. אנו בית־הספר הכי דמוקראטי בעולם. אבל כל הילדים בבית־הספר הלכו, חוץ משני קומוניסטים והבן של שולמית אלוני."

אז מה זה ציונות?

למרינה אין תשובה על כך. אבל היא יודעת שזה דבר טוב.

ואם זה טוב, אז היא כמובן בעד.

טלוויזיה

צל"ש

צופי הטלוויזיה הוותיקים שיפשפו את עיניהם בתימהון למראה הכתבה במבט על ההתפרעויות שנערכו על־ידי תושבי שכם, בעיקבות ההתנחלות בסבסטיה (יום ב', 8.12). היתה זו מסוג הכתבות המעו־לות, שאותן זוכים לראות בדרך־כלל רק בטלוויזיה בחו"ל. ניכרו בה אומץ־לב רב של הצלם, אבחנה נכונה ועריכה מצויינת, שדוגמתן קשה למצוא בטלוויזיה הישראלית.

רק לאחר שהסתיימה הקרנת הקטע, סי־פר הקריין כי הכתבה צולמה על־ידי צוות חוץ עבור תחנת־טלוויזיה בארצות־הברית. הצל"ש מגיע, איפוא, לצלם הסי־בי־אס בישראל **אלכס בן־דור**, ולמקליט שלו **יהודה חמל**, שאף נפצע תוך כדי עבו־דת הצילום.

קל מאד להשוות צילומים אלה לצילו־מים שנערכו באותו יום במרחק מיספר קילומטרים משכם, בסבסטיה. **מנשה רז** שוב ושוב תאר אותם תיאורים של צעירים רוקדים במעגלים, ושוב אותם ראיונות עם מנהיגי גוש־אמונים.

צל"ג

אם לא די לטלוויזיה חוסר־הכישרון שלה־עצמה, היא צריכה גם לאמץ לעצמה את חוסר־הכישרון של הטלוויזיה הלימו־דית, למרות שבדרך־כלל טובות תוכניות הלימודית מאלה של הכללית. עלם ועל־מה של השבוע שעבר (יום ג', 9.12) היוותה ירידה לנקודת־שפל חדשה.

המפיקה **לאה לייבה** והבמאי **חנן יבין** סיפרו את סיפורה של להקת־חובבים המכנה עצמה בשם תיאטרון, בפרדס־כץ. אין כימעט עיר או עיירה בארץ שאינן מקימות לעצמן להקת־תיאטרון, אשר תפ־קידה לבעוט באלגנטיות במימסד של אותו מקום. אך עורכי התוכנית השקיעו בוודאי מאמץ רב כדי למצוא את הגרועה מכל הלהקות, ולהקדיש לה חצי־שעה יקרה על חשבון הטעם של הצופים והעצבים שלהם.

ואם לא היה די בחוסר־הכישרון של חברי הלהקה עצמה, הרי הביום והעריכה התאימו עצמם להפליא למה שצולם. ה־תוצאה: תוכנית גרועה ומשעממת.

על הגל

בדיחה קטנה ושמה נאור

קשה כבר להאמין להבטחות רשות השי־דור ביחס **לאריה נאור**, אך ההבטחה האחרונה נותנת בכל זאת שביב של תיק־וה. מהדורות־החדשות שעורך נאור, שהוא בנה של מי שהיתה ח"כ של חרות **אסתר רזיאל־נאור**, מעוררות פלצות אפילו אצל המאזינים שדיעותיהם הפוליטיות ימ־ניות. אי־האובייקטיביות של נאור, וצי־רוב השקפותיו הפוליטיות הקיצוניות בכל ידיעה שהוא עורך, מעידים יותר מכל על חוסר־כישרון עיתונאי.

בעיקבות זעקות שקמו בעיתונות על נאור, הודיעו גורמים מוסמכים כי הוא יועבר ממחלקת החדשות למחלקת האומר. ההבטחה התייחסת ל־1 בדצמבר, אולם האזנה לרדיו הוכיחה כי נאור מוסיף להציג את חוסר־הכישרון האינפנטילי שלו גם לאחר תאריך זה.

עתה הודיעה רשות־השידור: „נאור יעבור על פי בקשתו, ב־1 בינואר, למח־לקת־האומר ממחלקת־החדשות."

הודעה זו מעוררת שתי תמיהות. האחת: מדוע המתינו זמן כה רב עד שהרחיקו את נאור, והשנייה — לגבי יוזמת ההעברה. לפי הודעה זו אפשר היה להבין כי אילולא היה נאור מבקש לעבור, הוא היה ממשיך להלאות את הצופים בחדשות.

בינתיים הוסיף נאור להשתולל. אומנם נאסר עליו להכניס לחדשות את המלים „כנופיות אש"ף", כשמדובר על הזמנת האירגון למוסדות האו"ם, אך תחת זאת היו מהדורות־החדשות שטופות־המוח של נאור מלאות ב„אירגון־הרצח המטונה אש"ף", שעל הזמנתו לז'נבה החליטו, למ־של, הנשיאים ז'יסקאר־דאסטיין ואנוואר אל־סאדאת.

מאחרי המסך

המשבר הבא

במחלקת החדשות

מחלקת־החדשות למודת הזעזועים של

מוֹעמד שי
מיכרז

הטלוויזיה עוצרת עתה את נשימתה, לק־ראת המשבר הבא שיתחולל ללא ספק בתחילת החודש הקרוב, עם שובו של **יעקב אחימאיר** מוושינגטון.

לאחימאיר, כתב־הטלוויזיה בוושינגטון, ומי שהיה קודם־לכן עורך השבוע הובטח, כי עם שובו הוא יקבל את תפקיד הכתב המדיני של הטלוויזיה. אולם בינתיים מו־נה לתפקיד זה **אלי אייל**, למרות שב־שדרים ששלח אחימאיר מוושינגטון הוא הודיע כי לא יסכים לכל תפקיד אחר.

באייל תומך סגן מנהל המחלקה **חיים יבין**, ואילו באחימאיר תומכים כל ידידיו בחדשות. הפשרה שאותה ינסה מנהל המח־לקה **דן שילון** לכפות על שני הצדדים היא, ששניהם יהיו הכתבים המדיניים של הטלוויזיה. לפי תוכניתו של שילון יעסוק אייל בנושאים כלליים ביותר ואחימאיר יוצמד למישרד ראש־הממשלה. אייל הוא איש אמונו של מישרד־החוץ, וחוזר מי־לולית על עמדותיו.

אייל הסכים לפשרה זו, אולם אין ספק שאחימאיר לא יסכים לה, וידרוש להיות הכתב המדיני היחידי של הטלוויזיה. למ־רות האופטימיות של שילון, הטוען כי „אין בעיות בעניין זה," יודעים ידידיו של אחימאיר לספר כי במידה שלא תתקבל תביעתו, הוא ייצא לחופשת־ברוגז בת חודשים אחדים.

הטלוויזיה פרעה

חובה לרבין

למרות שראשי המדינה יורקים אש וגופרית על הטלוויזיה, זו ניכנעת לאח־רונה בכל פעם שמופעל עליה לחץ. הדוג־מה האחרונה לכך היא הכתבה שפורסמה ביום השישי האחרון במיסגרת השבוע,

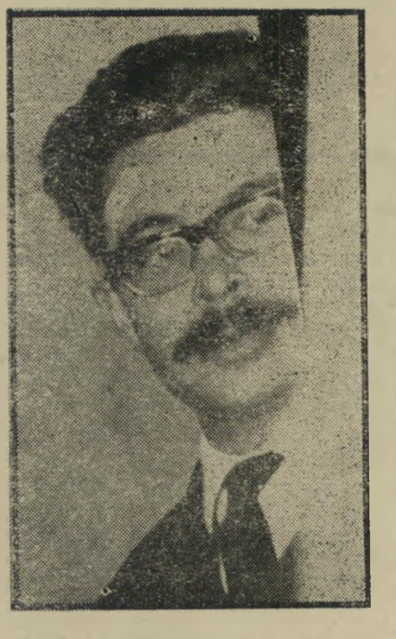

עורך נאור
כנופיות

ובה נסקרו יחסי־העבודה האידיליים במיפ־עלו של **סטף וורטהימר**, ישקר.

כתבה זו היא תולדה של כתבה ב־מבט, לפני כ־10 ימים, שבה כיסתה הכתבת **מיכל רווה** פגישה של ראשי ועדי־עוב־דים, שהביעו ביקורת חריפה ביותר על הממשלה וההסתדרות.

כבר למחרת הכתבה של רווה יצא ראש־הממשלה **יצחק רבין** עצמו כנגד הטלוויזיה ו„תרומתה להורדת מוראל העם." ראשי רשות־השידור נבהלו ממית־קפתו של ראש־הממשלה, שאף רמז על הצורך בפיטורי עובדים מסויימים בטל־וויזיה, ובשינוי חוק רשות־השידור. בשי־חה שניהל יועץ ראש־הממשלה לעיתונות, **דן פתיר**, עם כמה מאנשי טלוויזיה, הוחלט על כתבה מאוזנת.

התוצאה היתה כתבתו של **אברהם** („כושי") **קושניר**, הכתב הכלכלי של הטלוויזיה, המוכיח בדרך־כלל כישרון רב, על יחסי־העבודה האידיליים בנהריה. הכ־תבה הארוכה, אשר לוותה בטכסט הצהרתי מנופח, סיפקה את ראש־הממשלה, המוכן עתה להתפייס עם הטלוויזיה.

שמואל שי לא נבחר

ושוב לפרשת הדובר. למיכרז הפנימי של רשות השידור על תפקיד הדובר, במ־קומו של **ארי אבנר** ניגשו שניים: איש הרדיו והמנחה **שמואל** („שמיל") **שי**, ועובדת מחלקת השידורים לעולים **רות קירש**.

ועדת־המיכרזים החליטה שלא להחליט. היא לא בחרה אף באחד מהשניים, אלא הכריזה על מיכרז חיצוני, שאליו יוכל לגשת כל אחד, כולל שי וקירש. המוע־מדת **עדנה פאר** סירבה, אחרי התלב־טויות רבות, לגשת למיכרז, והחליטה להקדיש עצמה יותר לתוכניות־רדיו.

מועמדת אחרת היתה צריכה להיות **ריבקה בהירי**, עובדת ותיקה של לישכת הדובר, אולם לה הוסבר כי לא רצוי שתגיש את מועמדותה, מאחר שהיא קשו־רה למחדל הדוברות של אבנר, שבגללו סולק הוא.

הסקופ שהוחמץ

צריך להיות כישרוני במייוחד כדי להפ־סיד את הסקופ, שאותו הפסידו בשבוע שעבר **אלי אייל** **וחיים יבין** בתוכנית מוקד עם סגן ראש־הממשלה ושר־החוץ **יגאל אלון**.

השניים שאלו את אלון כימעט כל שאלה אפשרית בתחומי המדיניות, אך נמ־נעו מלשאול אותו על הפשרה של ראש־הממשלה ושר־הביטחון עם מתנחלי סבס־טיה. אלון רצה לפוצץ את העניין בתוכנית מוקד, אך מאחר שלא נשאל על כך, לא מצא מקום לדבר. והפיצוץ הפרטי שלו בוצע רק למחרת היום, בישיבת סיעת המערך בכנסת.

הסיפור שמאחרי־הקלעים הוא שאייל ויבין ישבו לפני התוכנית עם יועצו של אלון, **חיים בראון**, ודנו איתו על הש־אלות שישאלו את השר שלו. שני השדר־נים לא רצו להעמיד את אלון במבוכה ולכן לא העלו את עניין סבסטיה. חיים בראון, מצידו, לא הזכיר את הנושא, משום שלדעתו היה ברור מאליו כי אלון יישאל על כך.

לא רצו את פרנק סינאטרה

רק עתה לאחר ששודרה בשבוע שעבר התוכנית עם **פראנק סינטרה**, התגלה המאבק מאחרי־הקלעים בטלוויזיה על צי־לום המופע של סינטרה בבנייני האומה בירושלים.

אמרגניו של סינטרה דרשו סכום של 35 אלף לירות עבור הרשות לצלם את המופע. גם סכום זה נתרם על־ידי סינטרה לקרן ירושלים. מנהל־הטלוויזיה, **ארנון צוקרמן**, ומנהל התוכניות בעברית **יצחק שימעוני**, התנגדו להוציא סכום כזה על המופע של סינטרה.

רק אחרי שהוכיחו להם כי הסכום הוא אפסי, וכי סינטרה מקבל סכומים הגדולים לפחות פי־עשרה עבור הרשות לצלם את מופעיו, שוכנעו השניים כי לפניהם „מציאה", והסכימו להוצאה הכספית.

למרות שסינטרה עצמו היה עלוב ב־תוכנית, מאחר שאיבד את קולו, הרי התנ־גדותם של השניים אינה מובנת כלל. מעטות התוכניות המצולמות על־ידי ה־טלוויזיה העולות רק 35 אלף לירות, וב־מיקרה זה דובר בזמר בינלאומי אשר לתוכניתו היתה, ללא־ספק, האזנת־שיא.

קולנוע

אנשים

תמונות מחיי הזליווד

אינגמר ברגמן הוא אחד הבמאים הגדולים ביותר בתולדות הקולנוע. זה אינו מידע חדש או הכרזה מקורית ביותר, מאחר ששמו של הבמאי השוודי הפך שם־נירדף לקולנוע איכותי, בכל מקום בעולם. אולם נוסף להיותו יוצר־סרטים, ברגמן הוא גם זללן בלתי־רגיל בתחום זה. הוא מסוגל לראות סרטים בכמויות עצומות, ומכיר את הקולנוע האמריקאי על־בוריו, מימי גריפית ועד היום.

לכן נשמע מוזר שאיש זה, המעורה כל־כך באמנות השביעית והבקיא לתיפארה בתוצרת ההוליוודית, לא ביקר מעולם בעיר־הסרטים עד לפני כחודש ימים. אז ביקש מסוכנו האמריקאי לארגן לו ביקור פרטי, ללא תופים וחצוצרות, סתם פגישת־היכרות בינו לבין עריסת־הולדתו של הקולנוע על כל צדדיו, כולל דיסני־לנד.

עם ברונסון וסלרס. אלא שהוליווד, שהאמינה פעם כי דבר חוץ ממנה אינו חשוב בעולם הסרטים, למדה בינתיים את מקומה האמיתי. ולכן, בכל מקום שאליו הגיע הבמאי השוודי בן ה־57, נפסקה העבודה, נוצרה סביבו התקהלות והאלמוניות שבה חפץ נעלמה ללא־שוב. הוא ביקר על בימות־הצילומים של שני סרטים, סנט איבס ורצח על־ידי הריגה, וכוכבי שני הסרטים, צ׳רלס ברונסון ופיטר סלרס, הניחו לכל מה שהעסיק אותם באותו רגע, כדי להדגים בפניו אבזרים חדשים ששימשו אותם בסרטיהם — החל ברובים מדומים, דרך מצלמות מייוחדות לנשיאה ביד ועד למערכות־איפור אכזוטיות.

ברגמן שוטט עם רעייתו אינגריד (לא השחקנית) באולפני יוניברסל, עבר ליד בימת פאנטום האופרה, לפני בית־האחוזה של אוהל הדוד תום דרך הכיכר של במערב

אינגמר ברגמן וכריש־ברוס
שני ענקים נפגשים

אין כל חדש, לאורך רחוב טום מיקס (מן הגיבורים הראשונים של המערב הפרוע המצולם), ובתוך ביתו של הפסיכי של היצ׳קוק.

„סרטים אלה רודפים אותי עד היום,״ סיפר ברגמן. „מוזר להימצא במקומות אלה, הנראים לך מוכרים היטב מאז ימי הילדות. האווירה כאילו ספוגה רוחות רפאים.״ וכשהוא מתבונן בכל בנוסטלגיה, הוסיף: „כמה נפלא היה אילו אפשר היה לפגוש כאן את הארולד לויד או את ליליאן גיש, באמצע הרחוב.״

הגאון משתעשע. האביזרים לאחיזת־העיניים, שבהם משופעת הוליווד, הקסימו את ברגמן. הוא התעכב ארוכות ליד הימפּלצת הפופולרית ביותר בתולדות הקולנוע, הכריש ברוס (גיבור מלתעות, שבימים אלה עבר את הכנסות הסנדק והיה להצלחה המיסחרית הגדולה ביותר של עולם הסרטים), נסע במכונית על גשר מתנדנד על־פני תהום, והתפעל מכל רגע.

אתה הגדול ביותר. אם־כי התוכנית הגדושה וכמה ממראות קליפורניה הפחידו אותו למדי, והיו רגעים שבהם רצה לברוח חזרה לשוודיה, התגבר ברגמן על רתיעתו הטבעית מפני המונים, ונפגש עם שחקנים כמו הנרי פונדה וריקארדו מונטלבאן (שהביך אותו כשנשק את ידו והכריז „אתה הגדול ביותר״), הירצה בפני חברי מכון־הקולנוע האמריקאי, ואף הספיק לבקר במירפאת־הצריחות של ד״ר ארתור ז׳אנוב (שהופיע בקטע מתוך מסתרי האורגניזם).

הוא אפילו זכה להיווכח בנתח־חיים אמיתי של אמריקה. תוך כדי סיור בשדרות הוליווד, הגיעו לפתע למקום, כשהסירנות שלהן פולחות את האוויר בצריחותיהן, כמה ניידות־מישטרה, שפלטו מתוכן שוטרים חמושים אשר התפרשו בן־רגע ותפסו עמדות סביב בנק. לבסוף הסתבר שהיתה זו אזעקת־שווא, אבל ברגמן לא יכול היה שלא להתפעל מן הביצוע המזהיר של המיבצע.

„חששתי מן הצפוי לי עוד לפני שיצאתי לדרך,״ התוודה ברגמן קודם צאתו את עיר־הסרטים, „אבל אינני חושש עוד. בעצם, אני חושב שאחזור לכאן. לא, אינני חושב, אני יודע שאחזור.״

ברגמן ומונטלבאן
ג׳נטלמן פוגש גאון

מעופו של רקדן

אמריקאי בפריס (אלנבי, תל־אביב, ארצות־הברית) — ייתכן מאד ששיר אשיר בגשם וקרון־הלהקה הם סרטים מוסיקליים ייצוגיים יותר, או שאחדים באו במרוצה הוא סרט אופייני יותר לבמאי וינסנט מינלי, אך אין בכל אלה כדי להוריד אף כהוא־זה מערכו של אמריקאי בפריס. סרט זה הוא חווייה מהנה מאין־כמותה, תמצית של הברק והזוהר שהיו להוליווד בשנות השיא שלה, ביטוי לכל מה שהאפשרויות הטכניות והדימיון הפורה של האנשים שם, מסוגלים היו ליצור.

השלד העלילתי של הסרט, כפי שצויין לא־פעם, הוא בהחלט דל: צייר אמריקאי דוחה חיזוריה של יורשת עשירה, ומעדיף נערה פריסאית קטנה העומדת להינשא לזמר מצליח, מתוך הכרת־תודה על יחסו המסור אליה. אבל לא הסיפור כאן הוא העיקר, אלא הקישוטים הנילווים אליו כמיטב כישרונם של הכוכב־כוריאוגרף ג׳ין קלי והבמאי מינלי: המחול מהווה, כאן, ביטוי לחדוות־חיים ולרומנטיקה לאור־הירח, לבדיחות־דעת ולייאוש. בעזרתו, ובעזרת מסך מפוצל ותיפאורות משתנות, בלי אף מילה מיותרת, מתבטא קיסמה השופע של נערת־החלומות, תגלית חדשה של קלי באותם ימים (הסרט משנת 1951), לסלי קארון. צילומים ותיפאורות יוצרים אווירה פריסאית חמה, מנגינותיו של גרשווין מקפיצות את הרקדנים על הבד ואת

קלי בפעולה: לחיי הדימיון ההוליוודי

הרגליים באולם, ואילו אוסקר לבאנט מוסיף את התבלין הפרטי השחור שלו בדמות הפסנתרן הציני.

ולבסוף, חובה להזכיר את סיום הסרט, אחד השיאים הנדירים של המחזמר האמריקאי המצולם, בלט המבוסס על היצירה שנתנה את שמה לסרט. זוהי חגיגה ציבעונית לעיניים, ועם זאת שימוש מרהיב במדיום הקולנועי.

תיסכולו של בלש

חקירה באפילה (בן יהודה, תל־אביב, ארצות־הברית) — הבלש האמריקאי הפרטי הקלאסי, הגיבור של ריימונד צ׳אנדלר, דשיאל האמט ורוס מקדונאלד, הוא בראש־ובראשונה אמצעי בידי הסופר לחשיפת החברה על כל פגמיה ומחלותיה הנפשיות.

אלן שארפ, שכתב את התסריט לחקירה באפילה התבסס, אומנם, על כל הסיפרות הבלשית הנ״ל, אולם הפך את הקערה על־פיה. תוך כדי הרחבת הדיבור על תיסכוליו ובעיותיו של הבלש עצמו (ג׳ין הקמן), הופכות הדמויות שהוא פוגש אבות־טיפוס שיטחיים ושיגרתיים, ומשום כך לא מעניינים ביותר. השאלות מהאמט וצ׳אנדלר מכוונות, ונרמז עליהן אפילו בציטוט שמות גיבוריהם בסרט (סם ספייד ופיליפ מארלו). אולם, להבדיל משניים אלה, לא מצליח שארפ לשמור על מיבנה עלילתי מגובש, והסיפור אודות היעלמה של נערה והחיפושים אחריה על־פני בימת־צילומים של סרט ואצל אביה החורג בפלורידה, מתקדמים בצורה שרירותית לגמרי ובאים לידי פיתרון שאולי מוכתב על־ידי סיגנון הסרט, ואולי על־ידי חוקי הרומן הבלשי: הרוצח הוא תמיד זה שפוגשים בתחילת הסיפור ונעלם אחר־כך, אבל בוודאי שאין כל זה מיסתבר מן הניכלל בתסריט עצמו.

ארתור פן ההולך בעיקבות התסריט הזה, נגרר להצגה פשטנית למדי של הבת הנעלמת, כוכבנית שהפכה שכבנית, והיחסים המעורערים בין הבלש לבין אשתו. פן מצליח ליצור את אווירת הניוון החברתי שבתוכה תיתכן עלילה מסוג זה. הוא מיטיב לנצל את דמותו של הקמן כאיש שנימלט מבעיותיו האישיות אל בעיות הזולת. הסצינות בפלורידה ספוגות פיוט חולני, אלה שבעיר־הסרטים מבריקות בזוהר מזוייף בכוונה, ואפילו ריגעי־השלווה מלווים מתח כאילו אינם אלא חזית לסערות (כפי שאומנם מסתבר לאחר־מכן).

הקמן בפעולה: לאובדן החברה המושחתת

בסך־הכל נוקט הסרט את כל העמדות הנכונות, ומתבונן בהן מן הזווית הנכונה. השחקנים בו מצטיינים במידה שמתאפשר להם הדבר (בולטים במייוחד הקמן, סוזן קלארק כרעייתו וג׳ניפר וארן, כואמפ בלתי־רגילה), והביומוי של כל סצינה לחוד מרתק, חסר רק חוט חזק שיקשור הכל יחד.

המחיר: 5.00 ל"י מספר 1998 שנה 40 י"ג טבת תשל"ו, 17.12.75

העולם הזה

עוד שערוריה בחברה הגבוהה

הבעל, יחד עם שישה בריונים, פרץ לדירה שבה בילו אשתו ומאהבה, היכה את שניהם וצילמה ללא בגדים

צילומי העירום של המיליונרית